

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/13 (103) ● 5 Nisan 2003 ● 500 000 TL

**Irak halkının direnişi kıvılcımı çaktı!
Direniş ateşini büyütelim!**

**Emperyalizm döktüğü kanda boğulacak!
Ortadoğu emperyalizme
mezar olacak!**

İÇİNDEKİLER

Zafer direnen halkların olacak!	3
Ortadoğu emperyalizme mezar olacak!	4
Irak halkı işgalcilere gül yerine gülle sunuyor!	5
Suriye ve İran emperyalist savaşın hedefi...	6
Powell devlet erkânıyla görüştü	7
İşbirlikçiler uşaklıkta sınır tanımıyorlar!	8
“Katil Powell ülkemizden defol!”	9
Dünyanın dört bir yanında emekçi halklar emperyalist saldırganlığı lanetleniyor....	10-11
Savaş karşıtı hareketin anlamı, zaafı ve olanakları	12-13
<i>Emperyalist barbarlığa ve kapitalist sömürüye karşı</i>	
Üretimi durdurarak 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım! (Orta sayfa)	14-15
Halkların direnişine direnişi yükselterek omuz verelim!	16
Halklara savaş, işçi sınıfına yıkım ve devrimci sınıf mücadelesi.	17
<i>Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin toplantısı...</i>	
İşçiler savaşı ve kölelik yasasını tartıştılar	18
<i>Cenevre'de 10 bin kişi emperyalist savaş protestosunu etti...</i>	
ABD'nin Irak işgaline hayır!	19
Sendikalaşma deneyimleri ve DİSK Tekstil bürokrasisinin ihaneti!	20-21
Ulucanlar zindanından devrimin İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nde hak gaspına karşı eylem	22
TC ve Güney Kürdistan	23
Sınıfa ve emekçilere ulaşmak!	24
İsviçre Ekim Gençliği Kampı'na çağrı!	25
Şok ve panik, Washington da	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/13 (103) ● 5 Nisan 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Powell'in ziyareti, devlet ve hükümet başta olmak üzere ülkedeki tüm Amerikan uşaklarını sevince boğdu. Amerika'nın bu kirli savaşından ve pohpohamalarından uzak kalma ihtimaliyle, 2. tezkerenin reddinden bu yana hayıflanıp duruyorlardı. Bu ziyaret ve bitiminde yapılan “Türkiye de ittifaka dahildir” açıklamasıyla rahatladılar. Artık yeniden ve huzur içinde Amerikan çıkarlarını savunabilir, Irak halkına, Türkiye ve dünyadaki savaş karşıtı mücadeleye ağız dolusu küfredebilirler.

Nitekim, ziyareti takip eden günün gazeteleri, CIA beslemesi kalem erbabının sevinç naralarıyla yüklüydü. Bugünün savaş gerçekliğinde en iğrenç katliamlara, en baskın insanlık suçlarına ortaklık anlamına gelen “stratejik ortaklık” tabiri, bu vesileyle tekrar parlatılıp öne çıkarılmaya başlandı. Amerika ile kopma aşamasına gelen bağlar, çok şükür, onarılmıştı. Görüşmeler, karşılıklı anlayış ve uzlaşi içinde geçmişti!..

Oysa olan, Powell'in her istediğinin ikiletmeden verilmesinden ibarettir. Bu katilin Türkiye'den “son derece memnun” ayrılmasının başka bir açıklaması bulunmuyor. Verilenlerin tamamı açıklanmamakla birlikte, daha ziyaret bitmeden başlayan sevkیات trafiği verilenler hakkında yeterli açıklığı sağlıyor. Hükümetin ve ordunun, meclis kararlarını hiçe sayan bu ABD ile gizli ittifakı sonucu, Türkiye fiilen savaşın bir tarafı ilan edilmiş bulunuyor. Türkiye üzerinden Irak'a sevkıyatın hızlandırılması bu suç ittifakının bir gereği olarak ortaya çıkıyor.

Türkiye'de egemenlerin bu doğrultudaki bir kararı çoktan verdiği zaten biliniyordu. Zorlandıkları tek alan, bu kararı demokrasicilik oyunu içinde açıklamak ve kabul ettirmektir denilebilir. Bu zorluk alanını da böylece, meclis kararlarını delerek aşmış oldular.

Artık resmen de savaşın bir tarafı, bir ortağı ilan edildiğine göre, Türkiye'deki savaş karşıtı mücadelenin de bu resmi ve fiili durumun gereklerine uygun bir gelişme göstermesi zorunludur. Bu ise daha çetin mücadelelere hazırlanmak anlamına geliyor. Önümüz 1 Mayıs. Emperyalist işgal ordularının

maşası olarak savaşa katılan bir devlet altında, iki yönlü bir görevle yürümek gerekiyor 1 Mayıs'a. Irak halkıyla dayanışma için emperyalizme karşı, ve onunla kanlı ortaklığını bozmak için Türk sermaye devletine karşı mücadele...

Irak halkının direnişi kıvılcımı çaktı! Emekçi halklar ulusal, dinsel-mezhepsel çitleri parçalayarak emperyalist saldırılara karşı omuz omuza mücadele ediyorlar!

Zafer direnen halkların olacak!

Irak halkının direnişi kıvılcımı çakmış, emperyalist saldırılar karşısında izlenmesi gereken yolu bir kez daha göstermiştir. Yıllardır gerici ve işbirlikçi iktidarlar ve emperyalist haydutların açlık ve sefalete mahkum ettiği, ağır baskı altında tuttuğu, gerici temellerde böldüğü emekçi bölge halkları için bu savaş, devrimci bir silkinişin de başlangıcıdır. durumundadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi uşaklarının yol açtıkları savaşlardan ve yıkımlardan kurtulmanın biricik yolu budur.

Eli kanlı emperyalist işgal ordusuna karşı Irak halkının onurlu direnişi sürüyor!

Irak işgali ikinci haftasını geride bıraktı. İşgalci haydutlar Irak topraklarını tarihin gördüğü en ağır bombardımanlarla yerle bir ediyor. Irak halkı ilk günden itibaren gösterdiği yiğitçe direnişle emperyalist işgalcilerin hesaplarını boşa çıkardı. Bekledikleri zafer geciktikçe ve Irak halkı direndikçe kudurganlaşan emperyalist haydutlar, sivil halkı hedef alan saldırılarını tırmandırıyorlar. Gemi azıya alan işgalci saldırganlar uluslararası anlaşmalara göre kullanılması yasaklanan silahlarla (misket bombası, papatya koparan -daisy cutter- vb.) günlerdir kanlı bir katliam yapıyor, suç üstüne suç işliyorlar. Hastaneler, yerleşim birimleri, derme çatma sığınaklar, sivil araçlar saldırılara uğruyor, canını kurtarmaya çalışan insanlar hedef oluyor. Şu ana kadar sivil halktan 700’ün üstünde Irak’lı hayatını kaybetti. Bağdat, Musul, Basra ve diğer kentler şimdiden harabeye dönmüş bulunuyor. Çoğu sivil halktan binlerce insanı savaş esiri diye toplama kamplarında insanlık dışı muameleye tabi tutan emperyalist işgal ordusu, bunları teslim olan askerler diye ekranlara çıkarıp cephe gerisindeki taraftarlarına moral aşılamaya çalışıyor. ABD tıpkı Afganistan’da yaptığı gibi, direnişçi olanları Guantanamo adasına göndermeye hazırlanıyor.

Öte taraftan kirli ve haksız savaşın canileri aynı ölçüde kirli bir propagandayı da eksik etmiyorlar. Katiller koalisyonu dünyanın gözleri önünde yürüttükleri kıyımı bir “savaş”; işgal ve talanı “Irak’a özgürlük operasyonu”; bu kıyıma karşı direnen halkları ise “terörist” diye yutturmaya çalışıyorlar. İşledikleri cinayetleri gözlerden gizlemeye çalışıp inkar edenler, Irak halkına nasıl da yardımcı olduklarını, özel çekilmiş görüntülerle ekranlara taşıma ikiyezlülüğünü gösteriyorlar. Bu görüntülerle

bir parça şirin görünmeye çalışıyorlar.

Ama boşuna, Amerikan halkını bile ikna edemiyorlar. İçten içe yaşadıkları çözülmeyi sınırlamak, saplandıkları bataklıktan çıkmak için daha çok kan dökmek zorunda kalıyorlar. Ve bütün dünya onların seçilmiş görüntülerine değil, katliamları belgeleyen görüntülere itibar ediyor, direnen Irak halkının öfkesine ve feryadına kulak verip ayağa kalkıyor.

**Bugün Irak yarın diğerleri!
Hedef Ortadoğu işgalidir!**

Artık çok iyi biliniyor ki, Irak halkları nezdinde teslim alınmak istenen dünya halklarıdır. Dünya halklarına boyun eğdirmek ve egemenliğini haydutça yöntemlerle elinde tutmak için Irak halkı cezalandırılmaktadır. Elbette taş üstünde taş bırakmamaya yemin etmiş bu katil sürülerinin bir diğer amacı da, Irak’ı önce yerle bir edip sonra da inşa ediyorum görüntüsüyle kasalarını doldurmaktır. (Bu aynı şeyi aynı nedenlerle tam da savaşın bittiği bir aşamada Japonya’ya karşı yapmışlardı.) Hesaplarına göre, katliamlar ne kadar dehşetli olursa halklara verilecek gözdağı da o kadar etkili, yıkım ne kadar büyük olursa savaş sonrasında inşa faaliyetinden elde edilecek kârlar o kadar büyük olacaktır. Bu amaçla kan emici Amerikan ve İngiliz tekellerine ihaleleler için çoktan söz verilmiş, anlaşmalar yapılmıştır. Bugünkü Amerikan yönetimi ve elbette İngiliz kabinesi bu hesapların içinde, bu tekелci şirketlerle içiçedirler. Bushlar, Rumsfeldler, Wolfowitzler, Perleler ve diğerleri ya bu kan emici tekellerde hisse sahibidirler ya da yönetiminde yer almaktadırlar. Bu kirli ve kanlı çıkar ortaklığı tüm dünyaca bilinmektedir. Richard Perle’nin istifa etmek zorunda kalmasının gerisinde bu kirli çıkar ilişkilerinin ortaya dökülmüş olması da vardır.

Irak’ı yerle bir etmeye yeminli bu haydutlar koalisyonu şimdiden diğer komşu halklara dişlerini göstermeye başladı. Suriye ve İran’ı açık bir dille tehdit eden Bush yönetimi, böylece Irak’ın bir başlangıç olduğunu açık biçimde ifade etti. Bölgedeki asker sayısının 400 bine çıkarılması planı da bu hesap ve niyetin bir parçasıdır. Irak’ta işini çabuk ve kolay bitirebilirse eğer, cepheyi genişletip dünya egemenliği için tüm Ortadoğu’yu kana bulayacaktır. Hedef Ortadoğu işgalidir! Hedef Ortadoğu halklarına diz çöktürüp, zengin petrol yataklarının üstüne yatmak ve böylece dünya egemenliğini sağlama almaktır! Başından beri hesap budur. Bu hesabın tutup tutmayacağı ise yalnızca ve yalnızca bölge halklarının göstereceği direnişe ve dünya halklarının dayanışma ve mücadelesine bağlıdır.

Halklar gerici çitleri aşarak emperyalizme karşı mücadelede birleşiyor!

Savaşın yarattığı yıkımlara ve yol açtığı acılara rağmen büyük bir iyimserlikle söyleyebiliriz ki, bu haydutça hesabın bozguna uğraması için koşullar her geçen gün halklardan yana gelişmektedir. Bölge

halkları bu kanlı planlara ve politikalara karşı birleşik bir direnişi örgütlemenin önemini ve aciliyetini her geçen gün daha fazla hissederek ayağa kalkmış bulunuyorlar. Şimdiden direnişe destek olmak için bölgenin dört bir yanından gönüllü savaşçılar Irak’a akmaktadır. Nerdeyse tüm Arap ülkelerinde şiddetli sokak protestoları yaşanmakta, emperyalist haydutların elçilikleri hedef alınmaktadır. Ve en önemlisi, işbirlikçi iktidarların ve emperyalistlerin gerici politikalarla böldüğü halklar dinsel, mezhepsel ve ulusal çitleri parçalayarak omuz omuza vermeye başlamıştır. Başta bölge halkları olmak üzere emekçi halklar mücadelenin sıcaklığı içinde giderek kaynaşmaktadır. Dünün uşak yönetimleri bugün bir parça daha bağımsız davranmaya, daha dikkatli olmaya çalışıyorlarsa eğer, bunda halkların kabaran öfkesinin kendilerini hedef alması riskinin büyük payı vardır.

Irak halkının direnişi kıvılcımı çakmış, emperyalist saldırılar karşısında izlenmesi gereken yolu bir kez daha göstermiştir. Yıllardır gerici ve işbirlikçi iktidarlar ve emperyalist haydutların açlık ve sefalete mahkum ettiği, ağır baskı altında tuttuğu, gerici temellerde böldüğü emekçi bölge halkları için bu savaş, devrimci bir silkinişin de başlangıcıdır. Sömürgecilerin hevesini kursağında bırakan Asya ve Ortadoğu halkları şimdi işbirlikçi iktidarlar eliyle peşkeş çekilen bölgede halklara kan kusturan emperyalizmi yenilgiye uğratıp mücadelelerini devrimle taçlandırmayı başarmak durumundadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi uşaklarının yol açtıkları savaşlardan ve yıkımlardan kurtulmanın biricik yolu budur.

Savaşın çok kritik bir aşamasına geldiğimiz bu evrede, bu kıvılcımı tüm Ortadoğu’ya yaymak, haydut takımının yenilgiye uğratılmasının can alıcı bir noktasını oluşturmaktadır. Irak halkının direnişine güç vermek için her ülkeyi, her yeri emperyalist haydutlara karşı bir savaş cephesine dönüştürme sorumluluğuyla ve ivedilikle harekete geçmenin önemi ortadadır. Irak direnişi özellikle Türkiye cephesinden hala da hak ettiği desteği bulamamaktadır. Irak halkının direnişinin hedefine ulaşmasında bölgenin hem nicelik hem nitelik olarak en gelişmiş işçi sınıfına ve emekçi yığınlara, devrimci birikime sahip bir ülkenin, bir halkın oynayacağı rol çok daha ileriden olmak durumundadır. Hele ki, söz konusu ülkenin egemen sınıfları emperyalist haydutlarla işbirliği içinde bu ülkeyi bir saldırı üssü olarak kullanıyor ve direnişi boğmaya çalışıyorsa!

Amerikan uşağı iktidar, bu uşakça işbirliğini, bu onursuz politikayı açıktan savunamayacak kadar halkın tepkisinden çekinmektedir. Tersinden, emekçi yığınların tepkisi zayıf kaldıkça da bu işbirliğini ve suç ortaklığını derinleştirme fırsatlarını en iyi biçimde değerlendirmeye çalışmaktadırlar. “Tezkeresiz uşaklık” menevrası bunun bir yansımasıdır. Onlara bu fırsatı vermeyelim. Emperyalist haydutları durdurmak için “Her yer işgal altında, her yer Irak, hepimiz Iraklıyız!” şiarıyla direnişi büyütelim! İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs’ı güçlü bir savaş karşıtı gösteriye çevirmek için şimdiden hazırlanalım!

“Şer ittifakı” Irak halkının direnişi karşısında çözülüyor...

Ortadoğu emperyalizme mezar olacak!

Irak halkının direnişi haydutlar ittifakını birbirine düşürdü. Irak’a saldırının ikinci haftası içinde emperyalist saflarda moral çöküntü başgösterdi. Haydutların hızlı saldırı, kolay zafer hesapları altüst oldu. Savaşın uzun süreceğini itiraf etmek zorunda kaldılar. Irak halkına yaşatmayı hedefledikleri “şok ve dehşet” asıl olarak emperyalist birliklerin saflarında yaşanıyor.

Askeri birliklerde “şok ve dehşet”

Kirli propaganda için işgal birliklerine ilıştırılan “haberciler” istemeyerek de olsa, bu durumu yansıtıyorlar. Gerek ilişik muhabirlerin yazılarında, gerekse askerlerle yapılan röportajlarda bu “şok ve dehşet” dile getiriliyor, haydut yönetiminin kolay başarı balonları bir bir patlıyor. Örneğin *Washington Post* gazetesinde İngiliz birliklerinin “hindi gibi avlandığı” yazılıyor. Reuters muhabiri İngiliz-ABD birliklerinin “keklik gibi” vurulduğunu, savaşın ilk aşamasında Basra sokaklarına dalması beklenen tankların birkaç Saddam yanlısı karşısında çakılıp kaldığını anlatıyor. Askerlerin ne halde olduğu herkes tarafından görüldü. Gene de askerlerin söyledikleri, durumu daha çarpıcı biçimde gözler önüne seriyor. TV’lerin karşısına çıkarılan yaralı bir ABD askeri “*O cehennemden bir kere ayrıldıktan sonra bir daha dönmek isteyecek birilerinin olacağını hiç sanmıyorum*” diyerek yaşadıkları kabusu anlatıyor. Cephedeki bir asker ise “*her birim kurban olma sırasını bekliyor, herkes vuruluyor*” itirafında bulunuyor. Haydutlar basın üzerindeki denetimlerine rağmen, askerlerin moral çöküntüsünü ifade eden bu türden onlarca konuşmanın duyulmasını engelleyemiyorlar.

Askeri birliklerden savaş retçileri de çıkmaya başladı. Önce iki İngiliz askeri savaşmayı reddettikleri için geri gönderildiler. Sonra da bir ABD askeri. İngiliz askerleri kamuoyunun karşısına çıkmadı ya da çıkarılmadı. Gerçi hükümet sağlık nedeniyle geri gönderildiklerini açıkladı, ama gerçeğin öteki türlü olduğu açık. ABD’li S. Eagle Funk ise kamuoyunun karşısına çıkıp, “*Liderlerimizin aldatmacaları nedeniyle ahlaki olmayan bu savaşta yer almayı reddediyorum. Ömrümün geri kalanını Irak’ta yaptıklarını düşünerek geçirmektense cezamı çekmeye razıyım*” diyerek, hem haydutlar ittifakını teşhir etti, hem de onurlu duruşun bir yolunu gösterdi.

Katiller ittifakının cephede yaşadıkları sorunlar bu kadarla sınırlı değil. İngiliz subaylarla ABD’li subaylar birbirini suçlamaya başladılar. İngilizler ABD askerlerinin Irak halkını kazanmak için hiçbir şey yapmadıklarını, tersine, korku salacak ve düşmanlaştıracak bir tarz izlediklerini itiraf ediyorlar. Fav Yarımadası’na yönelik saldırıda kendilerini yarı yolda bıraktıkları, üzerinde aylarca çalışılmış bir planı son anda boşa çıkardıkları için de suçluyorlar. Askeri alandaki kayıplar çoğaldıkça savaş retçilerinin ve karşılıklı suçlamaların artacağı açık. Resmi kayıtlara göre Kore Savaşı’nda 4300, Vietnam Savaşı’nda 170 bin, birinci Körfez Savaşı’nda ise 111 ABD askeri savaşmayı reddetti.

Katiller ittifakı çatırdıyor Pentagon ilk firesini verdi

Savaşın daha ilk günlerinde yaşanan başarısızlık başka faturalar da yarattı. Amerikan medyasının başlıca kuruluşları (*New York Times*, *The New Yorker* vb.) Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Dışişleri Bakanı Colin Powell, Pentagon’da görevli Richard Perle gibi isimlere yüklenmeye başladılar. Bir yandan başarısızlığın faturası bu haydutlara çıkarılırken, bir yandan da tek tek haydutların kirli çamaşırları ortaya dökülmeye başladı. Kısacası tekeller kurban istemeye başladılar.

Emperyalist basında özellikle Rumsfeld’e yüklenildi. Bu haydut bir TV kanalına çıkıp kendini savunmak durumunda kaldı. Rumsfeld, uygulanan planı tek başına yapmadığını, askeri yetkililerin hazırlamış olduklarını söyleyerek, planın kofluğunu ya da yaşadıkları hezimetini bir bakıma kabul etmiş oldu.

Gelişmeler üzerine saldırının fikir babalarından ve azılı savunucularından biri olan Richard Perle (Pentagon Savunma Politikası Kurulu Başkanı) görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Gerekçe olarak Perle’nin iflas etmiş olan telekomünikasyon tekelci Global Crossing ile kirli ilişkileri gösterildi. Perle, şirketin Asyalı (Çin bağlantılı) şirketlere satılması konusunda Bush yönetimini ikna etmesi karşılığında 725 bin dolara anlaşmıştı. Ortada böyle kirli bir ilişki olsa da istifanın asıl nedeninin savaşta başarısızlıklar olduğu gizlenemedi. Yani haydut takımı istemeye istemeye Perle’yi kurban etmek zorunda kaldı. Zoraki bir kurban olduğu, bu

haydudun aynı kurulda üye olarak tutulmasından, aynı görevi sürdürmesinden belli.

Öte yandan Blair de kendi ülkesindeki kitlesel muhalefet yüzünden ecel terleri döküyor. Partisindeki çözülme sürüyor ve savaş muhalefeti daha açık tavır koyuyor. Nitekim bu sıkışma yüzünden Blair Bush’la görüşme, özgüven tazeleme ihtiyacı duydu. Benzer bir gelişme de İspanya’da yaşanıyor. Aznar hükümeti, küçük partilerden oluşan ortaklarının desteğini kaybettiği için iktidardan düşme tehlikesiyle karşı karşıya. Bütün bunlar bu ülkelerdeki savaş karşıtı milyonlarca işçi ve emekçinin mücadelesinin ilk sonuçları. Emperyalist savaş karşıtı kitle mücadelesi gelişip militan biçimler aldıkça saldırgan ittifakın sonu yaklaşıyor. En değme burjuva kalemlerin, savaşın sonunda Saddam gibi Bush’un sonunun da geleceğini belirtmesi, bu gerçeğe işaret etmektedir. Eksik bırakılan şu ki, sadece Bush değil, onunla sefil ortaklıklar kuran, kirli çıkarlar üzerine kader birliği yapan tüm destekçilerini aynı akıbet bekliyor.

Moral çöküntüye karşı boş önlemler

Gerek medyaya yansıyanlar, gerek askerlerin ve subayların açıklamaları, emperyalist saflardaki moral çöküntünün giderek derinleşeceğini gösteriyor. İngiltere Başbakanı Blair başcellat Bush’la Camp David’de, asker ölümlerinin artması ve askeri birliklerdeki çöküntü konusunu da görüştü. Görüşme sonrası “zafer kadar savaş” kararlılığını vurgulasalar da birçok konuda ayrı tellerden çaldılar. Bush 100 bin asker daha göndereceklerini, İngiltere’den 10 bin kişilik kuvvet istediklerini söyledi. Fakat

İngiltere’deki muhalefetten çekinen Blair, bundan sonra bölgeye İngiliz askeri gönderilmeyeceğini açıklamıştı. Blair bu açıklamaya rağmen, Bush’la görüştükten sonra parlamentoda yeni askeri birliklerin sevk kararını çıkartmak için uğraştı.

Ek savaş bütçesinin çıkarılması, cepheye 100 bin askerin ve yeni teçhizatın gönderiliyor olması yaşanan moral çöküntüyü gideremez. O yüzden başka çarelere de başvuruluyor. Giderek Irak ya da Körfez sıfatıyla anılacak bir sendroma yakalanan işgalci askerler için cepheye 100 civarında psikiyatrist gönderiliyor.

Öte yandan Türkiye üzerinden planlanan ama askıya alınan Kuzey cephesini açmak için Dışişleri Bakanı Powell devreye girmiş durumda. Sermaye basınında Powell’ın yeni bir talepte bulunmayacağı işlense de, gezinin başka bir amacının olmayacağı açıktır. Nitekim Powell daha Türkiye’deyken ABD’ye ait askeri araç ve teçhizat yüklü TIR konvoyu Türkiye topraklarından Irak’a giriş yaptı. Savaş uzadıkça Türkiye’nin daha etkin kullanılması şaşırtıcı olmayacaktır.

Fakat hiçbir çaba haydutlar cephesindeki “şok ve dehşet”i ortadan kaldıramaz. Korku bir kez bünyeye sirayet etmiş durumda. Irak halkının direnişi büyüdükçe emperyalist saflardaki dağılmalar, dökülmeler, çözülmeler, çatlaklar da büyüyecektir. Irak halkının işgalcileri öyle kolay kolay kabullenmeyeceği görüldü. Saddam rejimi yıkılsa bile halkın, dolayısıyla da Irak’ın denetim altında tutulması oldukça zor. Bunu saldırgan ülkelerdeki askeri stratejistler ve rakip emperyalist ülkelerin tescilli uzmanları sık sık dile getiriyorlar. İlk haftalarda yaşanan hezimet, halkın onurlu tutumu, Irak topraklarının, giderek de Ortadoğu’nun, ABD emperyalizmi ve tabii ki tüm haydutlar için bir batağa dönüşeceğine işaretler. Kaldı ki ABD emperyalizmine karşı dünya çapında büyüyen nefret, ABD’nin şimdiden siyasi olarak bir batağa saplandığını gösteriyor.

Ganimet paylaşımı konusunda it dalaşmaları

Irak çöllerinde yaşanan başarısızlık, kolay av peşindeki tekellerin tepkisine yol açınca, bir yatıştırma yöntemi olarak ganimet paylaşımı gündeme getirildi. Irak’taki liman ve inşaat işleri ABD’li şirketler arasında ihale edildi. Tabii bu arada iki emperyalist ortak, ABD ile İngiltere arasındaki çekişme de su yüzüne çıktı. Bush ve ekibi savaş sonrası Irak’ı tek başına ABD’nin düzenleyeceğini, Birleşmiş Milletler’in sadece insani yardım alanında devreye girebileceğini vurgularken, Blair Irak’ın düzenlenmesinin BM’ye bırakılması gerektiğini söylüyor. BM’nin etkinliği ve ihaleler üzerine süren tartışmalar, haydut devletleri ganimet paylaşımı konusunda sıkı bir kapışmanın beklediğini gösteriyor.

Emperyalistler şimdiden bir it dalaşına tutuşsalar da, ganimeti öyle kolay kolay elde edemeyeceklerini görmüş oldular. Süreç içinde ganimetler üzerine yapılan hesapların boşa çıkmayacağını, bu arada emperyalist haydutlar arasındaki kapışmanın kızışmayacağını hiçbir garantisi yok. Bunu Irak ve Ortadoğu halklarının direnişi ile dünyadaki savaş karşıtı mücadelenin gidişatı belirleyecektir.

Emperyalizmin kolay başarı hesapları yine boşa çıktı...

Irak halkı işgalcilere gül yerine gülle sunuyor!

Emperyalistlerin Ortadoğu’ya ilişkin yağma ve talan hayalleri ne kadar büyükse, yaptıkları yağma hesaplarının da o derece basit ve küçük olduğu görülüyor. Irak için günler üzerine kurulu bir işgal planı açıklanmıştı. Oysa daha saldırının ikinci gününde savaşın beklenenden daha uzun sürebileceği kabul ve ilan edilmek zorunda kalındı. İkinci haftasında ise kara hareketını durdurmaya ve planlarını yeniden gözden geçirmeye ihtiyaç duyular. İlerleyen haftalarda ve aylarda daha nelere mecbur kalacaklarını ise hep birlikte göreceğiz.

ABD’nin Irak’a yönelik kolay başarı/çabuk işgal planının ana hatlarını hatırlayacak olursak; sürekli bombardımanla kentler yıkılacak, “şok ve dehşet” içinde kalan Irak rejimi ayaklanan Şiiler ve diğer muhaliflerin yardımıyla devrilecek, kara hareketi bir haftada sonuçlandırılacaktı. Medya gücü, bu plan çerçevesinde harekete geçirildi. Amerikan ordusunun gücü, silah ve teknoloji üstünlüğü, uygulanan bombardımanın şiddeti reklam edildi. Güneyden harekete geçen işgal ordularının Basra’yı, Umm Kasr’ı daha ilk günde ele geçirdiği bildirildi.

Ne var ki, bu kez tek başına Amerikan medyası değildi haberlerin kaynağı. Bölge televizyonları Amerikan kanallarının yalanlarını anında teşhire başladılar. Amerikan ve İngiliz ordusu hiçbir kenti ele geçiremediği gibi, karşılaştıkları direniş yüzünden “şok”a girmiş, esir düşen askerleri ise “dehşet”e düşmüştü. Üstelik karşı tarafın haberi boş bir propaganda sözünden ibaret değildi. Esir Amerikan askerlerinin gözlerindeki dehşeti tüm dünya gördü.

Tüm dünyada Saddam’ın diktatörlüğü ve Irak halkının kurtarılması gerekliliği üzerine kurulan senaryonun, ABD’nin Ortadoğu üzerinden temin etmek istediği çıkarlarına örtü amacıyla kurgulandığı düşünülüyordu. Dolayısıyla bu basit senaryo kimseyi ikna etmedi. Saldırıda ortaklık “payesi” verilen İngiltere dışında hiçbir büyük devlet doğrudan destek vermediği gibi, Almanya, Rusya, Fransa gibi “en büyükler” açıktan karşı çıktı. Dünya halklarının muhalefeti ise görülmemiş boyutlara ulaşmış durumda.

Gülle karşılanmak hayal edilmese de, en azından, Amerikan askeri varlığı ve gücü üzerine yürütülen propagandanın en fazla Amerikan askerini etkilediği ortada. Yönetimin ise, istihbarat raporları ve kaba sayısal hesaplardan ötesine akıl erdiremediği açık. Irak’ın yıllar süren silahsızlandırılmasına ilişkin istihbarat raporları, Amerikan ordusunun sayısal ve teknolojik üstünlüklerine ilişkin sayıların gerçekliği, saldırı planına zemin oluşturuyordu. Öyleyse, böylesine tartışılmaz gerçekler üzerine kurulu bir plan nasıl oluyor da böyle çabuk boşa çıkabiliyor? Tabii ki, insan faktörü hesaba katılmadığı için...

Amerikan emperyalizmi, ele geçirmek istediği ülkenin bir sahibi bulunduğunu yine unutmuş görünüyor. Vietnam’da ve dünyanın pek çok bölgesinde olduğu gibi... Yine en az o kadar önemli bir başka insan faktörünü, kendi ordusunu oluşturanların da insan olduğunu unutmuş görünüyor. Çabuk işgal/kolay başarı hesaplarını boşa çıkaran, emperyalist işgal ordularını haklı ve meşru bir direnişle karşılayan Irak’ın gerçek sahibi Irak halkı olduğu kadar, Amerikan ordusundaki paralı askerlerin haksızlık ve suçluluk psikolojisidir de. Amerikan askeri korku içinde, dizleri titreyerek ilerliyor başkalarının topraklarında. Kapılarını tekmeleyerek girdikleri başkalarının evlerindeki yaşlı kadınlara bile yaklaşmıyorlar korkudan. Elleri titreyerek çeviriyorlar silahlarının namlularını yatalak hastalara.

Irak halkı ise, canını ve malını koruma içgüdüsiyle, kendi evinde saldırıya uğramış olmanın öfkesiyle davranıyor silahına. En ileri teknoloji ürünü uçakların av tüfeğiyle düşürülebilme becerisi işte bu haklılıkta, bu öfke

ve güvende yatıyor.

Amerikan hesaplarının boşa düşmesinin bir başka nedeni, yine hesaplara ilişkin söylenmiş olan başka yalanlar. Saddam rejimi ve kitle imha silahları hedef gösterilmeye çalışıldı. Bu saldırganlığa kılıf uyduracak bir bahane olduğu için kimse tarafından ciddiye alınmadı. Bu hedefin ortadan kaldırılmasına ilişkin menfaat Amerika’nın, Amerikan halkının menfaati gibi gösterilmeye çalışıldı. Amerika’da gerçekleştirilen savaş karşıtı gösteriler bu yalana inananların da pek fazla olmadığını ortaya koydu. Ne var ki, inananların sayısı da azımsanacak düzeyde değildi. Ancak, daha savaşın başlangıcında, henüz sonucuna ilişkin en küçük bir kazanma umudu bile ufukta belirmemişken, emperyalist tekellerin yağma kavgasına tutuşması savaştan önce kandırılabilen kesimleri de uyarmaya başlamış olmalı.

Gelişmelerin Amerikan halkında nasıl bir etki yarattığını zaman gösterecek. Ancak, savaşın tek silahlı ortağı İngiltere tepkisini ortaya koymuş durumda. Amerikan yönetiminde etkin tekellerin, “sadece bana, hep bana” açgözlülüğünün şer ittifakında oluşturduğu ilk çatlak, şimdilik, Perle’nin istifasıyla onarılmış oldu. İttifakın geleceği ise savaşın seyri kadar Amerikan tekellerinin bundan sonraki tutumuna da bağlı, yani pamuk ipliğine...

Şimdi emperyalist haydutlar, bozulan hesaplarını gözden geçirmeye ve düzeltmeye çalışıyorlar. Zaman kazanmak üzere kara hareketını geçici bir süre durdurdular. Hafta başında ise Dışişleri Bakanı Powell Türkiye’ye geldi. Yaptığı görüşmelerin merkezinde Kuzey Cephesi için yeni pazarlıkların yer aldığı açık olmakla birlikte, görüşmeler sonrası yapılan açıklamalarda bu açıklık bulunmuyordu. Hesaplama konusunda Amerika’dan geri kalmayan Türk devleti cephesinden de, savaşa ilişkin ilk yalan olmadı bu. Türk devletinin “ülke menfaatleri” üzerine tekrarlayıp durduğu hesap, en küçük bir menfaat içermediği gibi, efendiyle yürütülen “sıkı pazarlıklar” sonucu koparılma ihtimali bulunan üç-beş kuruşun da halkın hanesine yazılmayacağı ortada. Tersine, Amerika’dan gelecek miktardan bağımsız biçimde, savaşın tüm giderlerinin işçi ve emekçi kitlelere yükleneceği biliniyor. Eğer gelirse (ki Amerika’nın bu konulardaki cimriliği biliniyor) gelen miktarın büyük oranda askeri harcamalara, kalanının da işbirlikçi sermayeye akacağı açıktır. Bu açıklık yüzündendir ki, bu ülkede, işçi ve emekçi halk kitleleri savaşa karşı çıkarken, TÜSİAD hararetle desteklemektedir. Ordu ve sermayenin evet dediği bir konuya sermaye hükümetinin hayır deme ihtimali ise artık hiç bulunmuyor.

Amerika’nın boşa çıkan hesapları Türkiye’deki hempalarının oluşturduğu savaş koalisyonunu da önemli oranda karıştırmış durumda. Artık savaş öncesi düzeyde bir ağızbirliği ve hararetli savunma görünmüyor. Medyadaki en azgın Amerikancılar bile, şimdilik sadece hayıflanmakla yetiniyorlar. O tapındıkları gücün bu kadar erken yaşadığı hezimete bir türlü akıl erdiremiyorlar. Oysa efendilerinin zaferi, parmak hesabıyla, ne kadar da kolay görünüyordu onlara.

Washington ve Pentagon’un bozulan hesaplarını gözden geçirme işlemine Türkiye’yi de karıştırması, yeni hesaba onu da dahil etme niyeti olarak kabul edilmelidir. Nitekim, “biz olmadan olmaz, bize muhtaçlar” merkezli yorumlar artmış bulunuyor. Powell’in Ankara ziyaretiyle birlikte bu eksenli yönlendirmelerin daha da artacağı açıktır.

Irak halkı nasıl onurlu direnişiyle kolay hesapları boşa çıkarıyorsa, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri de, ülkeyi savaşa sürüklemeye yönelik hesapları boşa çıkarabilecek bir direniş düzeyi tutturma sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Savaş çığırtkanlarının sesini boğabilecek tek ses, alanlardan yükselecek karşı sloganlardır.

Emperyalist saldırganlığın yeni hedefi Suriye ve İran...

Halkları teslim alamazsınız!

Halkların katili Amerikan emperyalizmi iki haftadan beri mazlum Irak halkının üzerine ölüm kusuyor. En modern silahlarla donanmış ABD-İngiliz ordularıyla tam bir pervasızlıkla Irak'ın kent, kasaba ve diğer yerleşim alanlarını gece gündüz bombalıyorlar. Asker-sivil ayrımı yapılmadan her tarafa bomba ve füze yağdıran işgalci güçler, daha şimdiden çoğunluğu kadın ve çocuk olmak üzere yüzlerce Iraklı'yı katlettiler. Yaralanan binlerce Iraklı ise, vücutlarındaki şarapnel ve kurşunların narkozsuz bir şekilde ayıklanmasına tahammül etmek zorunda kalıyor.

12 yıldır emperyalist güçler tarafından dayatılan ambargo sonucu yoksulluk, açlık, ilaçsızlık ve ölümler (ambargodan dolayı ölen Iraklı çocuk sayısı bir milyonu aştı) pençeleşen Irak halkı, işgal güçleri karşısında kararlı ve onurlu bir direniş sergilemektedir. Saldırının daha ilk günlerinde acz ve panik içine düşen emperyalist saldırganlar, daha önce iddia ettiklerinin tersine, kısa sürede Irak'ı işgal edemeyeceklerini itiraf etmek zorunda kaldılar. Dünyanın en donanımlı ve en acımasız ordusunun bu itirafı yaşadıkları fiyaskonun boyutunu gözler önüne seriyor. Kirli hedeflerine ulaşabilmek için, varolan 250 bin askere ek olarak bölgeye 100 bin askeri takviye olarak göndermeye hazırlanıyorlar.

Emperyalist haydutlar gittikçe saldırganlaşıyorlar

Savaşın daha ilk günlerinde Irak halkının sergilediği direniş işgalci güçleri bozguna uğrattı. Dünya halklarını aldatmak için gerçekleri tersyüz eden yalan makinesi Amerikan medyasının foyası kısa sürede açığa çıktı. Ortaya attığı bütün yalanlar, uydudan yayın yapan Arap kanalları tarafından peşpeşe teşhir edildi ve dünya genelinde inandırıcılığını tamamen yitirdi. Kesintisiz olarak devam eden emperyalist savaş karşıtı mücadeleye bu olgular da eklenince, Bush ve savaş çetesi Amerikan halkı nezdinde de hızla itibar yitirmeye başladı. Bu gelişmeler üzerine savaş kundakçıları daha bir saldırganlaştılar. Irak'ta askeri olmayan hedefleri pervasız bir şekilde bombalamaya başladılar. Bir gün arayla bombalanan pazar yerlerinden yansıyan ölü ve yaralı insan ve çocuk görüntüleri Amerikan-İngiliz vahşetini tüm dünyanın gözleri önüne serdi. Öyle ki savaş çığırtkanı Türk sermaye basını bile bu haberleri vermek durumunda kaldı. Bu arada kentler işgal güçleri tarafından bir bütün olarak askeri hedef ilan edilirken, bölge halkları da tehdit edilmeye başlandı.

İran ve Suriye hedef alınarak savrulan tehditlerin, işgalcilerin yaşadıkları başarısızlıklardan başkalarını sorumlu tutma amacı güttüğü açıktır. Ancak bölge halklarının bir bütün olarak emperyalist savaşın hedefi olacağı önceden biliniyordu. Zira ABD emperyalizmi Ortadoğu'yu bir bütün olarak hakimiyeti altına alma hedefini yıllardır dile getiriyor.

Suriye ve İran hedefte

Bilindiği gibi İran, 11 Eylül'den sonra haydutbaşı Bush tarafından ilen edilen “şer eksen”ne (Irak ve Kuzey Kore ile birlikte) dahil edilmişti. 1978'deki İran devriminden sonra ABD bu ülkeye karşı düşmanca

tutum aldı. Çünkü devrim, Amerikan emperyalizminin bölgedeki en önemli dayanaklarından birini ortadan kaldırmıştı. Bu mevzii tekrar ele geçirmek isteyen ABD, savaşı bu ülkeye taşımanın yollarını arıyor. Amerikan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, düzenlediği basın toplantısında, İran'ı savaş sırasında Irak'a askeri personel sokmakla suçlayarak, bunun Amerika tarafından savaş nedeni olarak değerlendirileceğini söyledi. ABD Dışişleri Bakanı

bombalayarak, kitle imha silahlarını “ortadan kaldırıyor”. Katliam ve yıkım saldırısına “Irak’a özgürlük” adını veren Amerikan-İngiliz emperyalistleri, denenmemiş silahlarla Irak halkını katlederek “özgürlük bahşediyor”.

Oysa bölge halkları için tehlike oluşturan tek ülke İsrail'dir. Zira bu ülke ABD sayesinde nükleer, biyolojik ve atom silahları deposu haline gelmiştir. BM Güvenlik Konseyi'nin 64 kararını çiğneyen

Colin Powell de, siyonist lobinin önde gelen kuruluşlarından İsrail Halkla İlişkiler Komitesi (AIPAC) toplantısında yaptığı konuşmada, İran'ın kitle imha silahı edinmeye çalıştığını iddia etti. Bu silahların bölge için tehlike olmasının önüne geçeceklerini söyleyen Powell, İran'a saldırabilecekleri mesajını verdi. ABD, Irak'ın altyapısını, konutlarını, pazarlarını, hastanelerini, müzelerini, sivil otobüs ve ambulanslarını

Blix'in suratına çarpılan kapı

Irak'ı hedef alan emperyalistler, bu ülkeyi BM Güvenlik Konseyi kararlarına uymamakla suçlamışlardı. BM'nin Irak'a silahlanma yasağı getirdiği, ancak Irak'ın söz konusu kararlara uymadığı ve kitle imha silahı edindiği iddia ediliyordu. Bu gerekçeler üzerine BM Güvenlik Konseyi 8 Kasım 2002 tarihli 1441 sayılı kararla Silah Denetim Komisyonu'nu (UNMOVIC) yeniden Irak'a gönderdi.

İsveçli diplomat Hans Blix başkanlığında 300 kişilik (kaçının CIA ajanı olduğu belli değildi) bir ekip Irak'ta kitle imha silahı aramaya başladı. Ancak tüm çabalarına karşın “dumanı tüten bir silah” bulamadıkları Blix tarafından açıklandı. Güvenlik Konseyi'ne sunduğu raporlarda her zaman ABD'nin kullanabileceği ifadeler yer veren Blix, buna rağmen haydutbaşı Bush'a bir türlü yaranamadı. İddia edilen silahlar bulunamayınca ABD-İngiliz savaşı koalisyonu BM'yi devre dışı bıraktı. Hemen emperyalist savaşı başlatarak Irak'a saldırdı.

Bir kenara itilen Blix ve ekibi kısa sürede gündemden düştü. ABD askerlerinin Nasriye'de bir hastanede kimyasal silahlardan korunmaya

yönelik 3 binden fazla maske ve ekipman bulunduğu dair yaptıkları açıklamalar, basın tekelleri tarafından Irak'ta kimyasal silah bulunduğu dair kanıt olarak gösterilebildi. Bunun üzerine gecikmiş açıklamasını yapma ihtiyacı hisseden Blix, “illa savaş isteyen ABD kapıyı suratımıza çarptı” dedi. Bir dergiye verdiği demeçte şunları söyledi: “ABD, Irak'taki çalışmalarımızdan hiçbir zaman hoşnut olmadı. Süremiz yeterli değildi. Saddam Hüseyin'in kitle imha silahlarına başvurma ihtimali pek yoktu.” ABD'nin BM hukukunu tanımamasından ötürü hayal kırıklığına uğradığını belirten Blix, 1441 sayılı Güvenlik Konseyi kararının savaş için asla meşru bir zemin olmadığını, Nasriye'de bulunan ekipmanların Irak'ta kitle imha silahları olduğunu kanıtlamayacağını belirtti.

Böylece Blix, ABD emperyalizminin BM'yi sadece saldırıya zemin hazırlamak amacıyla kullandığını, bu amacına ulaşamayınca da elinin tersiyle ittiğini itiraf etmiş oldu. Elbette bunları ona söyleten, hizmet ettiği haydutbaşı Bush ve ekibi tarafından kapının yüzüne çarpılması.

siyonistlerin en büyük koruyucusu, destekçisi ve mali finansörü ise Amerikan emperyalizminin kendisidir.

Emperyalist savaşın doğrudan tehdit savurduğu bir diğer ülke Suriye’dir. Özellikle İsrail’e boyun eğmeyen, siyonist işgal altında bulunan Golan Tepeleri’nden vazgeçmeyen tutumu ile Suriye, İsrail’in önünde dize getirilmesi gereken bir engel konumundadır. Nitekim İsrail istihbaratı ve siyonist medya, bir süreden beri bu ülkeyi hedef gösteren açıklama ve yayınlar yapıyor. Son olarak İsrail askeri istihbaratının üst düzey yetkililerinden General Yosi Kuperwasser, Irak’ın elinde olduğu iddia edilen kitle imha silahlarını Suriye’ye nakletmiş olabileceğini öne sürdü. İsrail medyası da, Suriye’nin son zamanlarda Irak’a gönderilmek üzere silah satın aldığını yazmaya başladı. İşgalci emperyalist güçlerin bir an önce Suriye’ye saldırmasını isteyen kasap Şaron liderliğindeki siyonistler, yaptıkları açıklama ve yayınlarla kendilerince saldırganlığa gerekçe hazırlıyorlar.

Şaron yönetimi ile yakın bir işbirliği içinde çalışan haydutbaşı Bush ve ekibi aynı günlerde Suriye’yi tehdit etmeye başladı. Rumsfeld ve Powell İran’dan daha çok Suriye’ye yükleniyorlar. Rumsfeld, Suriye’nin Irak’a askeri teçhizat sağladığını iddia ederek, “bu ticareti düşmanca davranış olarak değerlendiriyoruz ve bu tür olaylardan Suriye hükümetini sorumlu tutacağız” diye konuştu. Birkaç gün aradan sonra Colin Powell haydutu yukarıda sözünü ettiğimiz siyonist toplantıda İran’la beraber Suriye’yi de tehdit etti. Powell, Suriye’nin kritik bir seçimle karşı karşıya bulunduğunu ileri sürerek, “ya terörist gruplara ve can çekişen Saddam Hüseyin rejimine doğrudan destek vermeye devam edecek, ya da farklı ve daha ümit vaat eden bir tarafa yönelecek; her iki durumda da yapacağı seçimlerin ve bu seçimlerin sonuçlarının mesuliyeti Suriye’ye aittir.” Tehdit yüklü bu konuşmanın AIPAC toplantısında yapılmış olması bile Bush-Şaron katilleri arasındaki suç ortaklığını somut olarak göstermeye yetiyor.

Emperyalist saldırganlık tehdidi altında bulunduğunu bilen Suriye yönetimi, savaş kundakçıları tarafından ortaya atılan bu iddiaları reddetti. ABD’nin bölgeye dönük saldırısının İsrail siyonizmi tarafından memnuniyetle karşılandığı, Şaron’un plan ve çıkarlarına hizmet ettiği Suriye dışişleri sözcüsü tarafından açıklandı. Sözcü Butheyne Şaban, “Suriye, meşruiyeti ve haklı gerekçesi olmayan bu işgale karşı, kardeş Irak halkı yanında saf tutmayı seçmiştir” dedi. Lübnan basınına açıklama yapan Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad, “ABD’nin yeni hedefi olmayız” ifadesini kullanarak, Suriye’nin olası emperyalist saldırıya karşı hazırlık yaptığına işaret etti. Amerikan saldırganlığını fırsat bilen İsrail’in kendilerine saldırbileceğine dikkat çeken Esad, İsrail var olduğu sürece Suriye’nin tehdit altında kalacağını söyledi. Haydutların savurduğu tehditler İran, Irak ve Arap Birliği tarafından da kınandı. Suriye halkının emperyalist savaşa karşı olan tepkisi ise bu tehditlerle daha da arttı.

Ortadoğu halkları anti-emperyalist mücadeleleri yükseltmelidir!

Emperyalist saldırganlık ve savaşın tüm bölge halklarını hedef alacağını sık sık vurguluyoruz. Irak halkına yönelik saldırı ve katliamların daha ilk aşamasında yeni ülkelerin hedef seçilmesi bu tehlikeyi somut olarak göstermiştir. Azgın bir savaş histerisi içinde bulunan Bush ve çetesi, güçleri yeterse eğer, Ortadoğu’yu bir cehenneme çevirmekten geri durmayacaklardır. Petrol ve silah tekellerinin baronları, dünyaya egemen olma amaçlarına ulaşabilmek için hiçbir vahşetten kaçınmayacaklarını savaşın daha ilk günlerinde en kör gözlerin bile göreceği şekilde ortaya koydular. Halk direnişlerinin onlara yeni hezimetler tattırması halinde bu zorbalıların daha da azgınlaşacağı kesin. Afganistan, Irak ve Filistin halklarına karşı dünyanın gözleri önünde giriştikleri vahşi katliam ve işkenceler ileride neler yapabileceklerinin en canlı örnekleridir.

Bu emperyalist savaşa seyirci kalmak, sıranın kendisine gelmesini beklemekten başka bir anlam taşımıyor. Irak halkının iki haftadan beri maruz kaldığı katliam ve yıkıma karşı olan ve benzerini yaşamak istemeyen bütün halkların izleyeceği biricik yol, Irak halkının açtığı direniş yoludur. Irak ve Filistin halkları tarafından emperyalizme ve siyonizme karşı yükseltlen direnişle tam bir dayanışma içinde olmak, Ortadoğu halklarının onurlarına ve geleceklerine sahip çıkabilmelerinin yegane yoludur. Emperyalizme karşı biriken tepkileri örgütlemek, işgalcilerle beraber yerli işbirlikçilerini de hedef alacak şekilde genişletmek ve anti-emperyalist mücadele içinde seferber etmek günün en acil görevidir.

Powell devlet erkanyla görüştü...

İşbirlikçi sermaye iktidarı utanç verici işbirliğine ve suç ortaklığına hız verecek!

Powell’ın Türkiye’yi ziyaret tarihi tam da emperyalistlerin Kuzey cephesini daha da genişletmeye çalıştığı ve daha kapsamlı bir kara savaşına hazırlandığı bir aşamaya denk geldi. Zaten bir süredir uşakla efendinin ilişkisinin hangi düzeyde olduğuna ilişkin de belirsizlikler de söz konusuydu. Efendi istediği tezkereyi istediği kapsamda alamamış, Güney’den başlattığı saldırıda henüz istediği sonuçlara ulaşamamıştı. Uşak ise kendisini pahalıya satayım derken gözünü diktiği paralardan olmuş, efendisini küstürmüş, daha çok kızdırmıştı. Yani ikisi açısından da yeni bir görüşme bir ihtiyaçtı.

İşte Powell bu pürüzleri gidermek, uşağının cebine birkaç kuruş koyup yola devam etmek için devlet erkânını ziyaret etti. Anlaşmazlıklar tatlıya bağlandı. Efendi, Türkiye üzerinden sevkıyat izni aldı, Türkiye’deki üslerini daha aktif olarak savaş hizmetine sunma olanağı yakaladı. Daha da önemlisi uşağına savaşa destek olduğu açıklamasını yaptırdı. Gül, ilk kez açıktan, “Koalisyon güçlerinin içindeyiz... Türkiye bir üs vazifesi görecektir” dedi ve bu savaşı desteklediklerini ifade etti. Yani artık yeni bir tezkereye ihtiyaç duyulmaksızın hizmetler sürdürülecekti. Nitekim Powell ziyaretinin yorumları ve haberleri kamuoyuna duyurulmaya başlandığı saatlerde, savaş araç ve gereçleriyle yüklü onlarca TIR, hiçbir denetime tabi olmaksızın Türkiye sınırlarından Kuzey Irak’a geçiş yaptı. Bu haberler medyaya yansıyınca da Genelkurmay, TIR’ların silah taşımadığını iddia eden resmi bir açıklama yaptı. Yani bundan sonra savaş hizmetkarlığının ve suç ortaklığının yeni kılıfı “insani yardım” olacak. Yanlış anlaşılmasın, yardım edilecek insanlar Irak halkı değil, emperyalizmin katil askerleridir. Böylece daha çok öldürsünler,

daha iyi savaşsınlar diye onlara gidecek mühimmat, yiyecek ve silahların hepsi “insani yardım”la güvencelenmiş oldu.

İşbirlikçi iktidar bu kez, bu hizmetleri karşılığında yapılan pazarlığın kamuoyuna duyurulmamasını özellikle rica etti efendisinden. Böylece kaç paraya satıldıkları üzerinden yürütülecek tartışmaların önü daha baştan alındı. Ama beri yandan ellerini ovuşturarak bekleyen “piyasaları” rahatlatmak da gerekiyordu. Yapılan anlaşmalarla emperyalist haydutların bir takım savaş ihtiyaçlarını Türkiye’den karşılayacağı, bunun da bölgede daralan ekonomiyi canlandıracağı müjdesi verildi.

Ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar sonuçta geldikleri yer çok açıktır. Baştan beri işbirlikçi sermaye iktidarı bu savaşın içinde, efendilerin hizmetindedir. Kardeş Irak halkının kanına ekmek doğrayıp pay kapmaya çalışmaktadır. Sefil çıkarları bunu gerektirmektedir, politikaları bunun üzerine kuruludur. Bunun için bırakalım açık ve onurlu bir tutum almayı, görüntüyü kurtarmak kadar bile bağımsız bir tutum alamadılar ve alamazlar.

Bu suçları işliyorlar, daha da işleyebilirler. Yeter ki bu uşaklıklarını halkın çıkarları gereği diye sunup suçlarını gizlemesinler ve suç ortaklığının bedelini ödemeye hazır olsunlar.

Açlık ve sefalet içinde yaşam mücadelesi veren bu ülkenin emekçileri, yoksul köylüleri bu suça, bu onursuzluğa ortak olmadıklarını, olmayacaklarını, yeşil dolarlar karşılığında topraklarına, kentlerine yerleşmeye çalışan katil sürüsünü kovalayarak, karşısında başı dik durarak gösterdiler. Elbette, işbirlikçilerden hesap sormaya da başlayacaklar, sıra buna da gelecek.

İşbirlikçiler uşaklıkta sınır tanımıyorlar!

İşbirlikçiler iktidarlarının en utanç verici dönemini inanılmaz bir yüz­süz­lük ve acz içinde yaşıyorlar. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayanlar “ulusal çıkarlar” söylemiyle pazarlık masasında kendilerini biraz daha yüksek fiyattan satmak için “sıkı” bir pazarlığa giriştiler. Ama herşeyi ellerine yüzlerine buluşturdılar ve tam bir rezalete neden oldular.

“Ulusal çıkarlar” söylemiyle yürüttükleri pazarlıkların sonrasında ortaya koydukları tutum aslında zayıflıklarının ve emperyalizme göbekten bağımlılıklarının bir ifadesi oldu. 90 milyar dolarla açılan pazarlık önce birkaç milyar dolara kadar düştü, sonra bu talep de ortadan kalktı. Ama buna rağmen savaşa destek verilmesi gerekiyordu. Ne de olsa “stratejik müttefikimiz” ABD ile olan ilişkiler küçük ekonomik sorunlar ve geçici sürtüşmelere kurban edilemeyecek kadar değerliydi. Savaşın ortaya çıkardığı bir fatura vardı gerçi, ama bunun ödenmesi için bizim işçi sınıfı ve emekçi kitlelerimiz ne güne duruyordu! Nitekim buna uygun olarak saldırılar dört bir koldan başlatıldı.

Erdoğan hükümeti kurulduğu günden itibaren emperyalizme tam bir uşaklık çizgisi izledi. Kitleleri aldatmak ve peşine takmak için izlediği islamcı çizgiyi sıkı bir Amerikancılıkla birleştiren AKP, bu ülkede hükümet olabilmenin tek koşulunun ülkeyi ABD adına onun istediği şekilde yönetmek olduğunun bilinciyle davrandı. AKP kurmayları her seferinde Amerikan çıkarlarının gereklerini yerine getirmek için bizzat ABD’ye giderek emirleri yerinden aldılar. Partinin kuruluşunu önceleyen dönemlerde bizzat ABD’ye giderek partinin kuruluşu için icazet alanların sonraki süreçte farklı davranmaları beklenemezdi zaten.

Hükümet gerek İMF dayatmaları gerekse Irak savaşı konusunda tam bir ihanete imza attı. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayanlar bu konuda o kadar ileri gittiler ki, uygulanacak İMF programı bizzat İMF tarafından bile abartılı ve iddialı bulundu. Hükümet sözcüleri ekonomik programın uygulanması için yetkililerin gelmesine gerek olmadığını, gerekli her adımın bizzat hükümet tarafından atılacağını vurguladılar. Bunun için işçi ve emekçilere dönük amansız bir saldırıya giriştiler. Özelleştirmeden iş yasasına, kamu personel yasasından ücretlerin belirlenmesine ve son olarak da vergi affında görüldüğü gibi, emperyalist sermaye ve onların işbirlikçisi TUSİAD kodamanları ne istiyorsa yerine getirdiler.

Pazarlıklarda kendi istekleri dışında yaşadıkları hezimetini bir kenara bırakırsak, tam bir uşak sadakatiyle davrandılar. Henüz pazarlıklar tamamlanmamışken ülke topraklarını emperyalistlere açtılar. Ülkenin tüm stratejik yerlerine Amerikan askerleri yerleşti ve buradan masum bir halkın katline giriştiler. Ulusal onur ve çıkarlardan bahsedenler başka bir ülkenin işgali karşısında alkış tuttular! Tezkerenin her adımında ABD emperyalizminin yönlendiriciliğinde hareket ettiler. Tezkerenin son anda meclise takılması yaşanan ihaneti ve suç ortaklığını hiçbir şekilde azaltmıyor. Nitekim efendinin isteği doğrultusunda yeni bir tezkereyi hazırlayarak hava koridorunu emperyalist saldırganlığa açtılar. Her gün ABD uçakları tonlarca bombayı Türkiye üzerinden Irak’taki masum sivillerin üzerine boşaltıyor. Orada katledilen her insanın kanında uşak takımının da sorumluluğu var.

Yaşanan uşaklık öyle bir boyuta ulaşmıştır ki,

emperyalist saldırganlığa yapılan tüm hizmetler karşılıksız bir şekilde yerine getiriliyor. İlk başlarda ortaya sürülen “ulusal çıkarlar”dan artık söz edilmiyor. Artık efendi-uşak ilişkisinin bozulmasından duyulan korku söz konusu. Bu yaşananlar ilişkilerde geline nokta­yı gösteriyor. Artık uşaklıkta sınır tanınmıyor, tek sorun efendinin isteklerinin yerine getirilmesi olarak görülüyor. Bir karşılık verilmesi gerekiyorsa efendi gerekeni yapacaktır, tabii canı isterse. Başta pazarlık yaptığı için yere göğe sığdırılamayan hükümet sonunda ortada kalınca, bu kez de efendiyle arasını bozmamak için yeni yollar arıyor. Şimdilerde, zaten verilecek paranın önemli olmadığını, ülkenin bir banka kurtarmak için bile daha çok para harcadığını söylüyorlar. Demek ki ülkenin bir savaşta satış fiyatı bir banka kadar bile değil. Efendi ne yapmalarını isterse, ne emir verirse yapmaya hazırlar.

Böyle bir tablo orta yerde duruyorken, Başbakan Erdoğan’ın geçen günlerde yaptığı konuşma utanmazlığın ve arsızlığın doruğu oldu. Erdoğan konuşmasında, her zamanki “delikanlı” üslubuyla, ülkeyi yönetmek için kimseden emir almadıklarını,

AKP hükümetinin yeni genelgesi...

Sermayeye kaynak, sınıfa yıkım!

Sermaye hükümeti uzun süredir giriştiği kan pazarlığında, ABD’ye her türlü destek verildiği halde, umduğunu bulamadı. Sonunda ABD’ye avuç açan işbirlikçilerin başı Başbakan Erdoğan “ABD’den gelecek krediyi beklemeyelim, kendi öz kaynaklarımızı değerlendirelim” demek zorunda kaldı.

Nedir bu öz kaynaklar? İlk elden jet hızıyla özelleştirmeleri gerçekleştirecekler. Orman arazilerinin satışından 25 milyar dolar elde edileceği söyleniyor. T. Erdoğan 1 Mart Ankara eyleminin hemen ertesinde açıkladığı yeni kaynak paketinde 15.7 katrilyonluk tasarruftan sözetti. Hemen ardından İMF’ye verilen niyet mektubunda bu ek kaynak paketinde bir dizi saldırı sıralandı. Şimdi İMF’ye verilen sözleri bir bir yerine getirme zamanı. Devlet Bakanı Abdüllatif Şener gecesini gündüzüne katıp “günde 15 saat çalıştığını” söylüyor. Aslında bu “yoğun çalışma”nın diğer bir nedeni, hükümetin birkaç gün önce patronlar kulübünden işittiği azardır. Sermayenin taleplerini yerine getirerek kimin hizmetinde olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

Başbakan Erdoğan’ın 27 Mart’ta açıkladığı genelgede yok yok. Bir süredir uygulamaya girmesi beklenen zorunlu emeklilik derhal işletilecek. 1996’dan beri uygulanan erken emeklilik cazip gösterilmeye çalışılmıştı, ama asıl amaç istihdamı azaltılmaktı. Kadro ihtiyacı olabilecek yerlerde ise taşeronlaştırma uygulandı. Son yayınlanan genelgeyle artık emekli edileceklerde gönüllülük aranmayacak. Hükümetin emekli edileceklerle ilişkin İMF’ye verdiği rakam toplam 24 bin. İlk elden erken emekli edilecekler 10 bin. Geri kalan 14 bin işçi ise Aralık ayının sonuna kadar başka birimlerde çalıştırılarak 2003 sonuna kadar tamamı emekli edilmiş olacak.

Kamu işyerlerinde çalışan işçilerin

aldıkları kararların tamamen ülkenin çıkarları için olduğunu söyleyerek, son dönemde artık ayyuka çıkmış olan gerçekleri ters yüz etmeye çalıştı. Geline yerde böyle palavraları atmak için gerçekten yüz­süz olmak gerekiyor. Bu ülkenin ekonomisinin İMF ve Dünya Bankası tarafından yönetildiği, askeri yönelimlerinin Pentagon tarafından belirlendiği artık sıradan insan tarafından bile biliniyor.

Dikkate değerdir, bu “delikanlılık” sadece içeriye dönük bir saldırı olacağı zaman sergileniyor. İşçi-emekçilere yönelik saldırılarda aslan kesilenler efendileri önünde süt dökmüş kedi bile olamıyorlar. Sanki emir almak için Amerika’ya giden, “ulusal onuru” ayaklar altına alanlar onlar değil! Sanki pazarlık masalarında muhatap yerine uşak olarak bulunanların gördüğü türden aşağılanmalar yaşayıp dönenler kendileri değil! Pazarlık masasına oturmak istediklerinde, “sizin burada işiniz yok, ülkenize gidin ve gerekenleri yapın” denilerek adeta kovuldular. Bu hadlerini bilmeleri için onlara yapılan bir uyarıydı sadece. Bu aynı zamanda bir hatırlatma oldu. Ne de olsa uşaklar, uşak muamelesi görmeye mahkumdurlar.

ikramiyeleri bu yıl da verilmeyecek. Üstelik ne zaman verileceği de belli değil. Bunun için sendikalarla biraraya gelecekler. Yıllardır işçi ve emekçilerin haklarının gaspedilmesinde işbirlikçi bir tutum izleyen sendikalardan bu konuda bir şey yapmaları beklenemez. Zaten Haziran başında yürürlüğe girmesi beklenen kölelik yasası şimdiden unutulmuş görünüyor. İşçilere altın tepside sundukları iş güvencesi yasasının da yürürlüğe girme tarihine kadar binlerce işçi işten atılmış olacak.

İşçilerin ikramiyelerinin gaspedilmesiyle birlikte bu yıl imzalanacak TİS’lerde sıfır zam dayatmasına gidilecek. Böylece gerek kamu emekçileri gerekse işçiler bu yıl bir önceki yıla göre daha ağır şartlarda bir yaşam sürdürecekle­r.

2002 yılında ödenmesi gereken nemalar hükümetin ekonomik tedbirleri paketiyle 4 takside bölünmüştü. Bu taksitlerinden ilkinin Nisan ayında ödenmesi gerekiyordu. Fakat alınan son karar­la bu da erteleniyor.

Tüm bu uygulamaların ardından şimdi de “gönüllü bağış” kampanyası ortaya atıldı. Şimdiye kadar işçi ve emekçilerin ödediği vergileri rantiyeye faiz geliri olarak dağıtan siyasi iktidar, 2003 yılı bütçe açığını yine işçi ve emekçilere yüklemeyi hedefliyor. Hatırlanacağı gibi Ecevit hükümeti 2001 yılında sermayenin zararlarını karşılamak için sendikalı işçilerin ücretlerinden kesinti yapılmasını talep etmişti. O dönem Türk-İş Başkanı B. Meral bunu başta kabul etmiş, ama tepkiler gelmeye başlayınca bu karar geri çekilmişti.

Bugün daha kapsamlı saldırılarla karşı karşıyayız. Bunun için sendikalı-sendikası­z işyerlerinde, sermayenin çıkarları için gündeme getirilen “gönüllü bağış kampanyası”na karşı çıkmak, saldırılara ve emperyalist savaşa karşı örgütlenmek ertelenemeyecek bir görevdir.

Powell Ankara'da protesto edildi...**“Katil Powell ülkemizden defol!”**

Ankara Savaş Karştı Platform'un çağrısıyla 2 Nisan günü saat 12:30'de Güvenpark'ta bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Powell'ın Başbakanlık'taki görüşmelerinin devam ettiği sırada gerçekleşen eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. “Katil Powell ülkemizden defol!” sloganı haykırıldı. Ardından İHD Ankara Şube Başkanı “Şu anda çocuk katili Powell Başbakanlık'ta, bizlere polis barikatını örenler şimdi Powell ile görüşüyorlar” şeklinde konuştu. KESK dönem sözcüsü ise şunları söyledi: “Dışişleri Bakanı, Powell'ın ülkemize gelişinden halkımızın memnun olduğunu söylüyor, nerede bu memnuniyet? Türkiye'nin dört bir yanından protesto sesleri yükseliyor. Şu anda ise içerde kirli pazarlıklar sürüyor, Türkiye basınında bomba seviciler bu pazarlıkları övüyor. ‘68 gençliği ABD'ye unutamayacakları bir ders vermişti. Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın, biz de ABD'yi ülkemizden kovana kadar kovalayacağız.”

Basın açıklaması Yüksel Caddesi'ne yürüyüşün ardından bitirildi. Eylemde “Katil Powell defol, bu memleket

İstanbul'da basın açıklaması eylemi...**“Colin Powell Türkiye'den defol!”**

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu Colin Powell'in Türkiye'ye geldiği 2 Nisan günü eski TUYAB önünde saat 12:30'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Devletin kolluk güçlerinin olağanüstü önlem aldığı eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Koordinasyon imzalı “Irak'ta savaşa hayır!” pankartının açıldığı eylemde “Katil ABD Ortadoğu'dan defol”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Savaşa hayır!”, “Colin Powell Türkiye'den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları sıklıkla atıldı. Basın açıklaması 6 Nisan günü Şişli Abide-i Hürriyet'te yapılacak mitinge çağrıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

bizim!”, “İşgalci ABD Ortadoğu'dan defol!”, “ABD defolsun, üslere el konsun!”, “Savaşa karşı genel grev-genel direniş!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Bartın'da emperyalist savaş karşıtı miting...**“Emperyalist savaşa hayır!”**

Bartın Savaş Karştı Platform'un 29 Mart'ta düzenlediği mitinge yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Mitinge Eğitim-Sen, SES, BES, ADD, ZKÜ öğrencileri, ÖDP ve Saadet Partisi pankartları ile katıldılar. ZKÜ Merkez Kampüs ve Bartın Kampüsü'nden yaklaşık 45

kişiyle, “Emperyalist savaşa hayır!/ZKÜ Öğrencileri” imzalı pankartla eyleme katıldık.

ZKÜ öğrencilerinin savaş dışında YÖK ve tecrit karşıtı sloganlar atması dersane öğrencileri ile çevredeki birçok insanın ilgisini çekti. Kimi dersane öğrencileri ve çevredeki insanlardan bazılarının kortejimize katılarak attığımız sloganlara eşlik etmeleri, Bartın SES ve Eğitim-Sen'in aksine öğrencileri sahiplenmeleri moral ve coşkumuzu artırdı.

ZKÜ'den bir Ekim Gençliği okuru

ZKÜ'de savaş karşıtı etkinlik

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Merkez Kampüs öğrencileri olarak, üniversitemizde savaş karşıtı duyarlılığı artırmak için “Irak'a saldırıya hayır!” yazılı pankartı 17-21 Mart tarihleri arasında okulumuza astık.

Öncesinde yaptığımız toplantıda; insanlarla birebir konuşarak savaş karşıtı kokart dağıtmak ve 21 Mart'ta dersleri boykot ederek Zonguldak Savaş Karştı Platform'un basın açıklamasına katılma çağrısı yapmak kararı aldık. Bazı arkadaşlar alınan kararlara uymasalar da, çalışmanın ciddiyetini kavrayan arkadaşlarla 600 kokart dağıttık ve 21 Mart'ta dersleri boykot ederek Zonguldak Savaş Karştı Platform'un basın açıklamasına katıldık.

ZKÜ'den bir Ekim Gençliği okuru

Bursa'dan kısa kısa...

21 Mart günü Newroz kutlaması için yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla Gökdere Meydanı'nda bir miting gerçekleştirildi. Polisin yoğun güvenlik önlemi aldığı miting öncesi çok sayıda kişi gözaltına alındı. Eylem süresince özellikle devrimcileri taciz eden polis, eylem bitiminde bu tutumunu sürdürdü.

22 Mart'ta Fomara Metro önünden AKP binasına yüründü. AKP'nin savaş karşısındaki işbirlikçi tutumu protesto edildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde sıklıkla “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” sloganı atıldı.

27 Mart'da kamu emekçileri iş bıraktı. 500 kişi SES Bursa Şubesi'nden Fomara Meydanı'na yürüdü. İşçi sendikalarından sadece TÜMTİS ve Batis'in katıldığı eyleme yasal sol partiler ve devrimciler katıldılar. Yapılan basın açıklamasında emperyalist savaş ve hükümet protesto edildi. Eylemde “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganları atıldı.

27 Mart akşamı İHD Bursa Şubesi önünde Ölüm Orucu'nda şehit düşen Yusuf Aracı için oturma eylemi yapıldı. Eylemde “Yusuf Aracı ölümsüzdür!”, “F tipi ölümdür, ölümleri durdurun!” sloganları atıldı.

2 Nisan'da ABD Dışişleri Bakanı Powell'ın Ankara'ya gelişi Bursaray önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Susma haykır halklar kardeştir!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Dünyanın dört bir yanında emekçi halklar emperyalist saldırıganlığı lanetleniyor... Yüzbinler yine alanlardaydı!

Pakistan

Moskova

Filistin

Endonezya

30 Mart günü yaklaşık 500 bin kişi sokaklara dökülerek “Emperyalist Amerika, bir numaralı terörist!” sloganlarını haykırdı. Jakarta caddelerini dolduran kitle İngiltere Büyükelçiliği yakınlarından geçerek Amerikan Büyükelçiliği’ne kadar yürüdü. Kitle büyük bir öfkeyle savaşın durdurulmasını istedi.

Pakistan

28 Mart Cuma günü Pakistan’da dini partilerin çağırısı üzerine onbinlerce kişi sokaklara döküldü. En kitlesel eylem ise 30 Mart Pazar günü gerçekleşti. 300 bini aşkın insan Peshawar’da buluştu. Amerika’ya karşı öfkesini dile getiren kitle Irak halkıyla dayanışma şiarlarını haykırdı.

Hindistan

Hindistan’ın doğusunda 28 Mart Cuma günü bütün okullar ve üniversiteler kapalı kaldı. Sol görüşlü öğrencilerin ve sendikaların çağırısı üzerine onbinlerce öğrenci sokaklara dökülerek “Petrol için kan yok!” sloganı haykırarak emperyalist savaş protesto edildi. Yeni Delhi’de 20 bin kişi, 30 Mart günü Kalküta’da ise 300 bin kişinin katıldığı dev bir savaş karşıtı yürüyüş düzenlendi.

Güney Kore

Güney Kore’de Amerikan Büyükelçiliği önünde günlük protesto eylemleri gerçekleşiyor. Bu eylemlerde sürekli çatışmalar yaşanıyor ve birçok gösterici gözaltına alınıyor. Seul’de savaş kaşıtları Amerikan sembollerini ve mağazalarını tahrip ettiler. 30 Mart günü yaklaşık 50 bin işçi Seul’un bir parkında toplandı. İşçiler savaşın durdurulması ve Körfez’e asker gönderilmemesini talep ettiler.

Rusya

Moskova’da Araplar’ın da katıldığı gösteride 6 bin kişi ABD Elçiliği önünde toplandı.

Sri Lanka’da 10 bin kişi protesto eylemi yaptı. Amerika Büyükelçiliği’ne gitmek isteyen göstericilere polis saldırdı.

Yeni Zelanda’da binlerce , **Philipinler**’de 5 bin ve Bangladeş’de 10 bin kişi savaş protestosunu yaptı.

Japonya’da 3 bin öğrenci Osaka’da “Savaşa hayır!” yazan bir insan zinciri oluşturdu.

Çin’de ilk savaş karşıtı eylem izin verildi. Sembolik olarak 350 kişi gösteri yapabildi. 200 kadar kişi ise yabancı büyükelçilikler semtinde yürüdü. Pekin Üniversitesi’nde de öğrenciler, ellerinde öldürülen Iraklı sivillerin resimlerini taşıyarak yürüyüş düzenlediler.

Avusturalya

26 Mart günü Sidney’de 10 bin kadar öğrenci kent merkezinde toplandı. Savaşı protesto eden gençler ile polis arasında çatışma çıktı. Göstericiler polisler taş, sandalye ve şişe attılar. Aynı gün değişik kentlerde çoğunluğunu öğrencilerin düzenlediği yürüyüşler gerçekleşti.

Cezayir

Ülkenin dört bir yanında onbinlerce kişinin katıldığı yürüyüşler düzenlendi. Başta başkentte olmak üzere birçok kentte onbinlerce Cezayirli Irak halkına karşı yapılan saldırıyı kınadı. Annaba’da 20 bin kişi, Ardar’da 15 bin kişi sokakları doldurdu. Ülkede son zamanlarda düzenlenen en geniş ve yaygın eylemler savaş karşıtı eylemler oldu.

İran

28 Mart Cuma günü İran’da onbinlerce kişi sokaklara dökülerek Irak’a yapılan saldırıyı kınadı. Göstericiler İngiltere Büyükelçiliği’nin camlarını taşladılar ve İngiliz bayraklarını yaktılar. Başkentte onbinlerce İranlı düzenledikleri yürüyüşle Irak halkıyla dayanışmasını dile getirdi.

Fas

Fas’ın başkentinde 250 bin kişi Amerikan emperyalizmine karşı sokaklara döküldü. Eylem sendika, parti ve çeşitli kuruluşların gerçekleştirdiği en kitlesel yürüyüş oldu. Göstericilerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Irak halkıyla dayanışma amacıyla düzenlenen yürüyüşte birçok Amerikan sembolü yakıldı.

Mısır

Mısır’da savaşa karşı günlük eylemler yapılıyor. 28 Mart Cuma günü başkentte 15 bin kişi Amerikan emperyalizmine karşı yürüdü. Alexandria Üniversitesi’nde de 15 bin öğrenci eylem yaptı. Öğrenciler Suveyş kanalının müttefiklere kapatılmasını istediler ve Amerikan bayraklarını yaktılar. Port Said’deki gösteriye 10 bin kişi katıldı. İskenderiye’de siyahlara bürünen göstericiler Mübarek hükümetini Süveyş Kanalı’nı saldırgan güçlere kapatmaya çağırdı.

Filistin

Filistin’de de günlük protesto eylemleri gerçekleşiyor. 27 Mart günü Tulkarem ve Tubas’da

binlerce kişi yürürken, 28 Mart Cuma günü Gazze’de 30 bin kişi sokaklara döküldü. Göstericiler Amerikan ve İngiliz bayrakları yaktılar.

İsrail

Şanin kasabasında 20 bin İsrailli AraBın katıldığı Toprak Günü gösterileri Irak savaşını protesto eylemine dönüştü. Göstericiler “Bush, Blair bekleyin. Irak sizi mezara gömecek” sloganını attılar.

Ürdün’de 300 kadar gazeteci bir eylem gerçekleştirdi. Yüzlerce öğrenci de Ürdün Üniversitesi’nde Irak’a yönelik saldırıyı kınadı. Tripoli Limanı’nda ise 40 bin kişi seferber olmuştu.

Lübnan’da 27 Mart günü 4 bin çocuğun katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. 6 ile 10 yaş arasındaki çocuklar “Amerika’ya ölüm!” sloganı attılar. 3 bin kişi ise İsrail Büyükelçiliği’ne doğru yürüyüşe geçti, polislin müdahalesiyle karşılaştı.

Bahreyn’de 10 bin kişi büyükelçiliklerin olduğu semtte “Kahrolsun Amerika!” sloganlarıyla yürüdü.

Yemen’de de günlük gösteriler devam ediyor. 30 Mart ünü Sanaa’daki Tıp Fakültesi’nde 2 bin öğrenci oturma eylemi düzenledi ve Amerika, İngiliz ve İsrail bayraklarını yaktı.

Suriye ve **Birleşik Arap Emirlikleri**’nde binlerce kişi caddelere dökülerek Amerikan saldırısını protesto etti.

Senegal’ın başkenti Dakar’da bir yürüyüş düzenlendi.

Amerika

27 Mart Perşembe günü New York’da yüzlerce kişi sokaklara yatarak protesto eylemi yaptı. 200’den fazla gösterici gözaltına alındı. Eylemler Cumartesi günü de sürdü.

Boston’da öğrencilerden, gazilerden ve bazı dini kuruluşlardan oluşan 40 bini aşkın bir topluluk yürüyüş yaptı. Eylemciler Irak’dan sonra başka bir ülkeye yapılabilecek saldırıyı engellemek istediklerini söylediler. Aynı gün Los Angeles ve New York’da yüzlerce kişinin katıldığı gösteriler oldu. Pazar günü birçok kentte eylemler gerçekleşti. Philadelphie’de binlerce kişi kötü hava koşullarına rağmen sokaklara döküldü. Los Angeles’de 10 bin kişi şehir merkezinde yürüdü. Boston’da 25 binden fazla savaş karşıtının bulunduğu eyleme Barış için Gaziler adlı grup da katıldı.

Brezilya’da savaşa karşı 5 bin kişi yürüdü.

Almanya:

Osnabrück ile Münster kentleri arasında, 30 bin kişinin katılımıyla, 50 kilometre uzunluğunda bir insan zinciri oluşturuldu. Bir başka insan zinciri de 6 bin kişinin katılımıyla Stuttgart’ta, ABD’nin Avrupa’daki ordularının komuta merkezinin çevresinde oluşturuldu. Frankfurt’ta ise askeri üstlere yönelik olarak 1500 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi.

İspanya

Birçok kentte binlerce kişi insan zinciri oluşturdu. Yaklaşık 30 bin kişi kuzeydeki Santander kentinin caddelerini doldurdu. İspanya’daki gösteriler askeri üslerin çevresinde odaklaştı. Amerika’nın kullandığı Rota Üssü’nde 25 bin kişi

toplandı. Barselona’da ise onbinlerce kişinin katıldığı savaş karşıtı bir konser düzenlendi.

Yunanistan

Çoğunluğunu gençliğin oluşturduğu 60 bin kişi Atina sokaklarını doldurdu. Amerika Büyükelçiliği önünde polisler göstericiler arasında çatışma yaşandı. Selanik ve Patras’da da gösteriler gerçekleştirildi.

Fransa

Ülkenin dört bir tarafında yapılan gösterilerin en büyüğü Paris’de gerçekleşti. Eyleme 50 bin kişi katıldı. Sendikaların, sol partilerin, dernek ve kuruluşların yanı sıra yabancıların oluşturduğu kortejler dikkat çekiciydi. Kortejin ön sıralarında Paris’de yaşayan ve savaşa karşı tavır alan Amerikalılar yer alıyordu ve yürüyüş boyunca sürekli alkışlandılar. Kitle İngiltere’den kalkıp Irak halkını bombalayan B-52 uçaklarının Fransa üzerinden geçmemesi talebini ileri sürdü.

Lyon, Toulouse, Bordeaux, Rennes gibi büyük kentlerde de binlerce kişinin katıldığı yürüyüşler düzenlendi.

İtalya

Toplam 43 kentte düzenlenen gösterilere onbinlerce kişi katıldı. En büyük gösteri Roma’da 100 bini aşkın bir kitlenin katılımıyla gerçekleşti.

Polonya

Cumartesi günü Varşova’da bugüne kadarki en büyük savaş karşıtı gösteri düzenlendi. Çoğu gençlerden oluşan 2 bin kişi Amerikan büyükelçiliğine yürüyerek, “Petrol için kan dökülmesine hayır!” sloganını haykırdı.

Bulgaristan

Budapeşte’de 10 binden fazla insanın katıldığı savaş karşıtı gösteride Bush ve Blair’in Lahey Savaş Suçları Mahkemesine gönderilmesini talep edildi. Sofya’daki eylemde binlerce kişi savaş ve ABD aleyhine sloganlar attı.

Kıbrıs

6 bin kişi Akrotiri’de bulunan İngiliz üssü yakınlarında toplandı. Adadaki en kitlesel eylemde göstericiler sürekli “Bush çocuk katili!”, “Petrol için kan yok!” sloganlarını attılar.

İngiltere’de 23 ayrı yerde düzenlenen yürüyüşlere onbinlerce kişi katıldı.

İrlanda

Dublin’de gösteri yapan 8 bin kişi, ABD askerlerini taşıyan uçakların Shannon Havaalanı’nı ikmal ve bağlantı için kullanmasını protesto etti.

Güney Afrika

10 binin üzerinde gösterici sokaklara çıkarak, ABD, İngiltere ve İspanya diplomatlarının ülkeden atılmalarını talep etti ve Amerikan bayrağını yaktı.

Türkiye

Filipinler

İngiltere

Amerika

Savaş karşıtı hareketin anlamı, zaafı ve olanakları

Birikimler ve tepkiler üzerinde patlayan ve süreklilik gösteren eylem dalgası

11 Eylül saldırısının ardında ABD'nin "uluslararası terörizme karşı mücadele" kodlamasıyla başlattığı savaşlar serisinin ilk hedefi Afganistan olmuştu. Yoksulluk ve perişanlık içinde kıvranan bu ülkeye "özgürlük" füze ve bombaları eşliğinde yağdırılıp mazlum insanlar katledilirken, ortaya konulan eylemli tepkiler sınırlı ve zayıftı. Bunda ikiz kulelerde binlerce sivil insanın yaşamını kaybetmesi gibi insani açıdan yaşanan trajedinin ve bunun yarattığı basıncın önemli bir rol oynadığı kesindir. Avrupa'daki "komünist" parti ve akımların bile sokağa çıkmada tereddüt gösterebilmeleri, bunun 11 Eylül saldırısını onaylamak anlamına gelebileceği kaygısı taşımaları (hiç değilse kitleler nezdinde böyle algılanacağı), emperyalist dünyanın bu saldırıyı nasıl bir imkana çevirdiğine ve yaratılan havanın sıradan kitleleri nasıl etkilediğine çarpıcı bir örnektir.

"Terörizme karşı mücadele" demagojisinin bir ülkeyi ve bir halkı toplu cezalandırma dehşetine dönüşmesi ve burada elde edilen ilk sonuçların hemen ardında Irak'ın hedef tahtasına çakılması, ABD'nin hedef ve amaçlarının anlaşılmasını kolaylaştırmış ve o ölçüde savaş karşıtı tepkileri de açığa çıkarmıştır. Saldırganlığın ikinci aşaması için seçilen Irak'a yönelik hazırlıkların somutlandığı aşamadan itibaren biriken savaş karşıtı tepkiler kendini çeşitli çapta ve düzeyde eylemli tepkiler olarak ifade etmeye başladı. Irak'a yönelik başlayacak savaşın haksız, ilhakçı emperyalist karakterinin sıradan kitleler nezdinde bile açık olması savaş karşıtı tepkiye büyük bir itilim kazandırdı. Dünyanın ezilen halkları ve emekçi kitleleri başlatılan savaşlar serisinin Irak halkasını daha bilinçli, daha "örgütlü" ve daha da kitlesel karşıladılar. 15 Şubat'a gelindiğinde, bütün kıtalarda ve bine yakın merkezde tepkiler tam bir patlama biçiminde dev bir dünya eylemine dönüştü. Bu, savaş başlamadan savaşın meşruluğuna indirilmiş büyük bir darbe oldu. En büyük kitlesel gösterilerin ise anlamlı bir şekilde savaş kundakçılarının ve onları destekleyen uşak takımının ülkelerinde gerçekleşmesi dikkate değer bir olgudur. 15 Şubat günü sayıları onmilyonları bulan dünyanın ezilen halkları, işçi sınıfı ve gençliği "Biz bu savaşı durdurabiliriz" inanç ve kararlılığıyla sokakları ve alanları doldurarak emperyalistlerin savaş politikalarını etkili bir tarzda teşhir ve mahkum ettiler, cepheden suçlayarak karşısına dikildiler. Bu aynı zamanda kitlelerin kendi güçlerine duydukları güvenin de ifadesiydi. "Bu savaşı durdurabiliriz" şiarı bunu simgeliyordu.

Emekçi kitleler üzerinde ciddi bir etkinliği ve inandırıcılığı olmayan parti, sendika ve derneklerin çağrısı tarihte bir ilk olan insan selinin aynı gün dünyanın dört bir tarafında sokaklara akmasına vesile olabilmişse, bu derinlerde mayalanan tepki ve nefretin gücüne göstergedir. Bu böyle olduğu içindir ki, 15 Şubat sonrası eylem dalgası devam etmiş, savaşın başladığı gün de 15 Şubat benzeri bir yaygınlık ve

İspanya

kitleselikle bir kez daha görkemli gösteriler gerçekleşmiştir. Bunu daha da önemli kılan olgulardan biri, ilk kez sayıları yüzbinleri bulan öğrenci gençliğin aynı gün hemen her yerde dersleri boykot ederek ayağa kalkışdır. Bu gençlik hareketinde yeni bir dönemin işareti sayılmalıdır.

Dikkate değer olgulardan bir diğeri ise, savaş karşıtı hareketin kazandığı süreklilik ve gösterilerin ilk başlarda zayıf olduğu Ortadoğu ve Arap ülkelerinde giderek büyümesidir. Genellikle dünya çapında milyonların katıldığı gösterilerin kısa bir süre sonra geri çekilip durgunlaşacağı beklenir. Öncesi bir yana, savaşın ikinci haftasına giriliyor ve eylem dalgası dinmek bilmediği gibi kolluk güçleriyle çatışma biçimine dönüşüyor ve politik şiarlar öne çıkıyor. Haftalar boyunca hergün yüzbinlerce kişinin sokakları ve alanları doldurması yepyeni bir durumdur. Protesto gösterilerinin yaygınlığı ve kitleselliği sadece insanlığın karşılaşabileceği en büyük vahşet olan savaşa karşı bir öfkeyi değil, aynı zamanda kapitalist sömürü düzenine duyulan tepkiyi de ifade ediyor. Eylemlerin sonraki süreçte nasıl bir seyir izleyeceğini ve hangi sonuçlara yol açacağını zaman gösterecektir. Fakat kesin olan bir şey vardır ki, o da yolun açıldığı ve açılan yolu kapatmanın artık mümkün olmayacağıdır.

Savaş karşıtı hareketi belirleyen temel önemde faktörler

Bu kadar kitlesel, bu kadar enternasyonal, bu kadar gençlik ağırlıklı ve süreklilik arz eden, tümüyle politik bir sorun üzerinde patlayan bir eylem dalgasının önemi ve anlamı, zaafı, hangi koşullarda gerçekleştiği, hangi dinamiklerin harekete geçtiği, ne

gibi olanaklar sunduğu ve hangi arayışlara ve alternatiflere güç kazandıracağı üzerinde düşünmek ve hareketi bütünlüğü içinde değerlendirmek büyük bir önem taşıyor.

Savaş karşıtı hareketin herşeyden önce, özellikle son on yıllık sürecin birikimi üzerinde yükseldiği, bağrında anti-emperyalist öğeler ve kapitalizmin reddi nüvelerini taşıdığını belirtmek gerekiyor. '90'lardan itibaren emperyalizmin egemenliği altındaki bir dünyanın insanlık için ne ifade ettiği ve emperyalizmin çeşitli bölge ve ülkelerde giriştiği işgal, yağma ve yıkım savaşlarının ezilen halklara hangi felaketler hazırladığı, uluslararası sermayenin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik sistematik saldırının yarattığı sonuçlar giderek daha geniş kitleler tarafından daha açık bir biçimde görülmeye ve algılanmaya başladı.

Bilindiği gibi '90'ların başı "demokrasinin tam zaferi" olarak kutsanmış, kapitalizmin dünya üzerinde kesin zaferi ilan edilmiş ve insanlığın gelecek umudu olan sosyalizmin çöken modern revizyonizmin enkazları altına gömüldüğü ileri sürülmüştü. Dünya ölçüsündeki bu sarsıcı gelişmeler ezilen halklara ve emekçilere büyük bir moral darbe olmuş ve kitleleri sersemletmişti. Bunun ardından emperyalist-kapitalizmin sömürüsü, yıkım ve vahşeti dizginlerinde boşalmaya başladı. Emperyalist barbarlığın ve kapitalist sömürünün yarattığı sonuçlar kitleleri bir arayış ve uyanış sürecine yöneltti. Savaşların olmayacağı barışçıl bir dünya yalanı Körfez Savaşı'yla çöktü. Bunu emperyalizmin "barış, demokrasi, özgürlük" adı altında çeşitli ülkelerde ve son olarak Yugoslavya ve Afganistan'da yürüttüğü vahşet operasyonları izledi. Tüm bunlar ve başka icraatlar, dünyadaki zulüm ve katliamların sorumlularının

emperyalist güçler olduğu gerçeğinin anlaşılmasını kolaylaştırdı.

Savaş karşıtı gösterilerde en azından tüm Avrupa ülkelerinde sıkça atılan “ABD uluslararası halkların katliam merkezi!” sloganı, ABD şahsında emperyalizmin karakterine ilişkin bir bilinci ifade ediyor. Savaş vesilesiyle sokaklara akan insan selinin “Kahrolsun emperyalizm!”, “Emperyalizmin savaşa ihtiyacı var!”, “Katil ABD, petrol için kana hayır!” vb. sloganları ileri sürmesi, savaşın hangi politik amaçlarla yürütüldüğüne ve savaşın emperyalist karakterine ilişkin olarak dünyada gelişen bilincin ifadesidir. Emperyalizm tarafında atılan her adımın insanlığın ve dünyanın geleceği için yeni yıkımlar ve felaketler anlamına geldiği görülüyor ve insanlık bunun karşısına dikilmeye çalışıyor. Bugünkü protestolar bu gerçeği gösteriyor. Protesto gösterileri ağırlıklı olarak genel savaş karşıtlığı, hümanist ve barışsever bir nitelik taşımakla birlikte, harekete katılan kitlelerin küçümsenmeyecek bir bölümünde net bir anti-emperyalizm, toplamında ise önemli bir anti-emperyalist bilinç öğeleri vardır. Savaş karşıtı gelişen hareket ABD önderliğindeki emperyalist sistemin sorgulanmasına itilim kazandırmış, kitlelerin gücünü açığa çıkarıp bilincini ileriye doğru etkilemiş ve anti-emperyalist mücadelenin olanaklarını geliştirmiştir.

Savaşa karşı milyonların harekete geçmesinde, uluslararası sermayenin tek merkezden işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı yönelttiği iktisadi saldırıların ve sistematik hak gasplarının yarattığı hoşnutsuzluk ve tepkinin de önemli bir rolü olmuştur. Kapitalizmin yaşadığı kriz, özellikle de son on yılda, çalışan kitlelere sonu gelmeyen sosyal hak gaspları, işsizlik ve yoksulluk, ağır çalışma ve kötü yaşam koşulları olarak fatura edildi. Bu saldırılar çalışan kitlelerin yaşamını derinden etkiledi. İşçi sınıfı bunu sanıldığı gibi sineye de çekmedi. Tek tek ülkelerde çeşitli çapta ve düzeyde grevler, direnişler ve mitingler biçiminde bir hareketlilik yaşandı, sermayenin dayatmalarına karşı direnildi. Emekçiler şimdi de kapitalist sömürüye olan tepkilerini savaş gibi bir sorun üzerinde ortaya koymuşlardır. Kapitalizmle savaş arasındaki bağ kurulmuş, bu “Kapitalizm savaş demektir, savaş kapitalizm!”, “Kapitalizm savaş üretir!”, “Kapitalizmin savaşına ve barışına hayır!” türünden anlamlı sloganlarla dile getirilmiştir. Bu çerçevede savaş karşıtı gösteriler emperyalizmin yıkıcı barbarlığına ve kapitalizmin köleleştirici sömürüsüne karşı duyulan tepkiyi bir arada ifade etmiştir.

Hareketin kendi bağrında küçümsenemeyecek ağırlıkla anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadele dinamikleri taşıdığını ileri sürmek abartılı olmayacaktır. Kitlelerin yığınsal olarak harekete geçmeleri, sadece savaşa ve savaş kundakçılarına karşı değil, aynı zamanda kapitalizmin sonuçlarına karşı da tepkilerini ortaya koymaları bu sayede olanaklı olabilmiş, sermayenin saldırılarına karşı biriken öfke ve tepkiyi ifade etmiştir. Savaşın başladığı gün yüzbinlerce işçi greve giderek, iş yavaşlatarak kundakçılara karşı üretimden gelen gücünü kullanmıştır. Savaş karşıtı kitle gösterilerinde saldırganların ülkeleri başta olmak üzere birçok ülkede kitleler doğrudan hükümetlerini ve onların saldırı paketlerini de hedef almış, kendi sorunlarını özgün talepleriyle birlikte alanlara taşımışlardır. Bu tutum özellikle de gençlik kitleleri tarafından net bir şekilde ortaya konulmuştur. Gençlik ilk defa dünya çapında eşgüdümlü ve bu derece kitlesel olarak sınıf ve anfilerden alanlara akmış, “Bomba değil kitap ve eğitim istiyoruz!”, “Para savaş için değil, eğitim için!” vb. taleplerini ileri sürmüştür. Bu aynı zamanda

savaşın dışında hangi sorunların gençliği harekete geçirdiğini de göstermiştir.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençlik, farkında olsun ya da olmasınlar, eylemli süreçler içerisinde kapitalizm gerçeğiyle yüzleşecek, savaşların ve büyük yıkımların kaynağının kapitalizm olduğu, savaşlara karşı mücadelenin emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirilmesi gerektiği bilincini edineceklerdir. Savaş karşıtı hareket işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine güç kazandırmış, onu daha ileriye taşıma işlevi görmüş, kendi güçlerine olan güveni geliştirmiş ve mücadele olanaklarını genişletmiştir.

Savaş karşıtı hareketin zaaf ve imkanları

Tüm görkemine, kitleseliğine, sürekliliğine ve bağrında taşıdığı önemli dinamiklere ve sonraki süreçlere taşıyacağı etkilere rağmen savaş karşıtı hareketin temel önemde zaaf ve zayıflıklar taşıdığı da bir gerçektir. Bu herşeyden önce hareketin başının

ufku genel bir savaş karşıtlığı, barışseverlik, hümanistlik ve liberalizm sınırlarını aşamayan partiler, akımlar ve çevreler tarafında tutuluyor olması, programsız ve stratejik devrimci hedeflerden yoksun olmasıdır. Hareketin politik- ideolojik karakteri zayıftır, devrimci inisiyatif ve önderlikten yoksundur. Bu anlamda hareket örgütsüzdür ve kendiliğinden gelişmektedir. Bir öteki temel zaafı ise, işçi sınıfının harekete damgasını vuramaması, gücünü üretim alanlarında ortaya koyamamasıdır. Fakat milyonların harekete geçtiği ve kapitalizmin emekçileri sürekli mücadeleye ittiği bir zeminin varlığı aynı zamanda sözü edilen zaaf ve zayıflıkları gidermenin de gerçek alanı ve işçi sınıfının kendini bulacağı zemindir. Devrimci sınıf partilerinin henüz şekillenmediği bir dönemde bile kitlelerin yığınlar halinde alanlara çıkması, mücadele istek ve enerjisini güçlü bir şekilde ortaya koyması ve kendine yol açması son derece önemlidir.

Savaş başlamadan önceki dönem de dahil bugüne kadar yaşanan süreçte uluslararası gündeme damgasını vuran ve ezilenler cephesine büyük bir moral

kazandıran olgu savaş karşıtı kitle gösterileri oldu. Öyle ki “biri emperyalistler öteki de halklar olmak üzere” iki süper gücün olduğunu ileri sürenler bile oldu. Bunun böyle olup olmadığı bir yana, hareketin yarattığı etki bu kıyaslamalara neden olabilmıştır.

1– Emekçi kitleler ve ezilen halklar emperyalist kapitalizmin dayatmalarına direnirken, “Biz bu savaşı durdurabiliriz!” şiarıyla kendi güçlerinin farkına vararak ve buna inanarak harekete geçmişlerdir. Bu geleceğin sınıf mücadeleleri için önemli bir olgudur. Emperyalist savaş kitlelerde alttan alta biriken tepki ve hoşnutsuzluğunu açığa çıkarmış, kitle hareketine yeni bir dönem açmıştır.

2– Emperyalist güçlerin saldırgan ve savaşçı politikalarını meşrulaştırmak için ileri sürdükleri “barış, demokrasi ve özgürlük” gibi tiksindirici yalanlar emekçilerin direnişine çarparak dağılmış ve emperyalist savaş cepheden suçlanıp mahkum edilmiştir. Milyonlar demokrasi ve özgürlüğün emperyalizmin dilinde ne anlama geldiğini anlamış ve gerçeği kundakçıların suratına bir kırbaç gibi indirmiştir. Artık kitleleri rahatlıkla aldatmanın

sanıldığı kadar kolay olmayacağı görülmüştür.

3– Saldırganlık ve savaş politikasını örgütleyip yöneten emperyalizme karşı duyulan öfke edilgen bir tepki olmaktan çıkıp dev kitlesel gösteriler olarak yaşandığı ölçüde, emekçi kitle hareketine itilim kazandırmış ve anti-emperyalist bilincin oluşumuna etkiye bulunmuştur.

4– Hareket emperyalizmin savaş politikalarına büyük bir darbe vurduğu ölçüde bizzat emperyalizmin teşhirini sağlamış ve mücadeleye büyük bir meşruluk kazandırmıştır.

5– Savaş karşıtı hareketin gösterdiği önemli olgulardan biri de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrim ve sosyalizm propagandasına hiçbir dönem bu kadar açık hale gelmediği gerçeğidir. Kitleler en ileri politik şiarlara sahip çıkabilmiş ve benimseyebilmiştir. Bu sosyalizm propagandasının bundan böyle emekçi kitlelerde daha güçlü karşılık bulabileceği bir döneme girildiğini göstermektedir.

6– Hareket halinde olan kitleler aynı zamanda bir arayış içine girer. Tek tek ülkelerdeki işçi-emekçi hareketinin gelişmesi, bunun enternasyonal ve daha politik militan biçimi olan küreselleşme karşıtı eylemlerin süreklileşmesi sürecinde Avrupa’nın birçok ülkesinde komünist, sosyalist olma iddiası taşıyan grupların oluşmaya başlaması bunun ifadesidir.

Yeni bir kitle hareketi dönemi

Emperyalist dünya düzeni ve kapitalist sömürü sistemi ezilen bağımlı halklara, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı sistematik bir savaş yürütmektedir. Bu savaşın yarattığı dünya tablosu ortadadır. Yüzmilyonlarca insanı açlığın pençesine itenler, yılda 30 milyon insanı açlıktan öldürenler, bir milyar insanın işsizliğin pençesinde kıvrınmasına sebep olanlar, yüzmilyonlarca insanı günde iki dolardan daha az bir parayla yaşamaya mahkum edenler, büyük toplumsal sorunlara yol açanlar ve bunlara çözüm bulmak bir yana sürekli büyüyenler sınıfı ve halk kitlelerini mücadeleye ve direniş sürecine iteceklerdir.

Girilen dönemde ve başlayan yeni kitle hareketi döneminde mücadele gittikçe gelişecektir. Sermayenin sonu gelmeyecek saldırıları ve emperyalizmin büyük yıkımlara ve acılara yol açacak yeni savaşlar dönemi işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve ezilen halkların öfkelerine ve mücadele isteklerine yeni boyutlar kazandıracak, onları daha büyük bir uyanış ve arayış sürecine sokacak yeni dönemin devrimci akımları bu ortamda şekillenip güçleneceklerdir.

Emperyalist barbarlığa ve Üretimi durdurarak 1 Mayıs

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyanın dört bir yanında işçiler ve emekçiler, tohumları bundan tam 117 yıl önce atılmış bir geleneği yaşatmak ve sermayeye karşı mücadele bayrağını bir kez daha yükseltmek için 1 Mayıs'a hazırlanıyorlar.

1 Mayıs'ta dünyanın her yerinde enternasyonalist mücadele bayrakları bir kez daha yükseltilecek. Bütün ülkelerden milyonlarca işçi ve emekçi, ezilen halklar, din, ulus ve cinsiyet farkı gözetmeksizin kavga alanlarında bir araya gelecek, emperyalist-kapitalist sisteme olan kinlerini, geleceğe ilişkin özlemlerini haykıracaklar.

Saflar netleşiyor, mücadele giderek sertleşiyor!

Çok değil bundan yalnızca on yıl kadar önce kapitalist sistemin efendileri, sosyalizmin artık tarihe gömüldüğünü iddia ediyorlardı. Kapitalizmi sonsuza kadar yaşayacak tek sistem olarak ilan etmişlerdi. Oysa kapitalizm insanlığa, işçi sınıfı ve ezilen halklara sömürü ve savaştan, açlık, sefalet, yıkım ve çürümeden başka bir şey vermedi/veremezdi. Son on yıla sığdırılan barbarca saldırılar, emekçilere dayatılan yıkımlar bunu tekrar tekrar doğruladı.

Böyle olduğu için kapitalist sistemin efendileri artık “yeni dünya düzeni”nin nimetlerinden, faziletlerinden söz edemez oldular. Gerçekler bütün çıplaklığıyla orta yerde dururken, emekçi yığınları yalanlarla, içi boş sözlerle aldatmanın çok kolay olmadığını onlar da biliyorlar artık. Bu yüzden giderek daha açık oynuyorlar, daha pervasız davranıyorlar. Egemenliklerini sürdürmek için yapmak istediklerini allayıp pullamadan, saklayıp gizlemeden yapıyorlar. İşte tüm dünyada büyük bir pervasızlıkla uygulanan iktisadi, sosyal saldırılar! İşte Yugoslavya'dan Afganistan'a ve nihayet Irak'a uzanan emperyalist saldırganlık ve paylaşım savaşları!

İşçi sınıfı ve ezilen halklar ise Sovyetler Birliği'nin yıkılışına eşlik eden emperyalist gerici propagandanın yol açtığı şaşkınlığı çoktan geride bıraktılar. Kapitalist sömürü ve yıkım politikalarına, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele son yıllarda giderek büyüyor. Kapitalist sistemin yıkılışını, sosyalizmin kuruluşunu amaçlayan bir devrimci programdan ve siyasal çizgiden henüz yoksun olmakla birlikte, mücadele giderek yaygınlaşıyor, kitleselleşiyor ve militanlaşıyor.

1 Mayıs emperyalist barbarlıkla hesaplaşma günü olmalıdır!

İşçi sınıfı mücadelenin en ön saflarında yerini almalıdır!

Bu 1 Mayıs'ı emperyalist barbarların halklara karşı saldırılarını tırmandırdıkları, iyiden iyiye azgınlaştıkları bir dönemde karşılıyoruz. Emperyalistler başka yöntemlerle boyun eğdiremedikleri halkları sudan bahanelerle “terörist” ilan ediyorlar. En gelişmiş silahlarla onların üzerine

çullanıyor, boyun eğdirmeye çalışıyorlar.

Herkesin bildiği gibi bu emperyalist haydutların Afganistan'dan sonraki hedefi Irak oldu. ABD ve İngiliz emperyalistleri, paralı işbirlikçilerini de yanlarına alarak Irak'a saldırdılar. Irak halkının üzerine haftalardır tonlarca bomba, binlerce füze yağıdırıyorlar. Karada ise işgal orduları Irak kentlerini kuşatma altına almış bulunuyor. Petrol uğruna, emperyalizmin sefil çıkarları uğruna eşi görülmemiş bir haydutluk sergileniyor. Ülkesini ve onurunu korumak için direnen bir halk, dünyanın gözleri önünde katlediliyor. Bu kanlı işgale, hiç bir inandırıcılığı olmayan, tersine saldırganların gerçek kimlik ve niyetlerini ele veren bir yalan kampanyası da eşlik ediyor.

Türkiye'deki ABD uşağı sermaye yönetimi de elinden geldiğince bu konuda efendisine yardım etmekte, üç-beş kuruş kredi karşılığında komşu bir halkın katledilmesine ortak olmaktadır. Irak halkı ise dişiyle tırnağıyla ülkesini ve onurunu savunmaya çalışmakta, elindeki sınırlı olanaklarla ölümüne direnmektedir.

Emperyalist haydutlar karşısında Irak halkı yalnız değildir. Afganistan'a dönük saldırıdan bu yana dünyanın dört bir yanında sürekli, yaygın ve kitlesel eylemler yapılmaktadır. 1 Mayıs günü de milyonlarca işçi ve emekçinin meydanlardan, “Irak'ta işgal ve katliama son verilsin! Emperyalist haydutlar Ortadoğu'dan defolsun!” şiarını tüm dünyada aynı anda yükselteceği açıktır.

Fakat bugüne kadar yapılanlar emperyalist haydutları durdurmak için yeterli olamamıştır. Çünkü işçi sınıfının üretimden gelen gücü ve sisteme karşı mücadele yeteneği yeterince seferber edilememektedir. Bu nedenle şimdi asıl önemli olan, işçi sınıfının

örgütlü bir şekilde, anti-emperyalist ve anti-kapitalist şiar ve taleplerle 1 Mayıs gösterilerine katılması, emperyalist savaşa karşı yükselen mücadeleye kendini siyasal-sınıfsal rengini katmasıdır. Eğer dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı üretimi durdurarak alanlara akar, gösterilere damgasını vurursa, bunun 1 Mayıs'ı aşan bir anlamı olacaktır. Böyle bir gelişme, emperyalizme karşı hesaplaşmayı hızlandıracak, devrimci bir politik temele oturmasının önünü açacak, böylelikle emperyalist haydutları gerçekten durdurabilmenin imkanlarını artıracaktır.

1 Mayıs kapitalist sömürüye karşı mücadele günü olmalıdır!

Bu 1 Mayıs'ın yakıcı gündemi direnen Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmek, emperyalist haydutluğu lanetlemek olacaktır. Fakat bir düşünelim; Türkiye'de yaşayan işçi ve emekçiler olarak emperyalizmle tek sorunumuz bu mudur? Emperyalizmin tek suçu komşu Irak halkının tepesine bomba yağdırmak mıdır? Ya da emperyalizme karşı mücadelenin tek gündemi saldırıya uğrayan halklarla dayanışmanın örgütlenmesi midir?

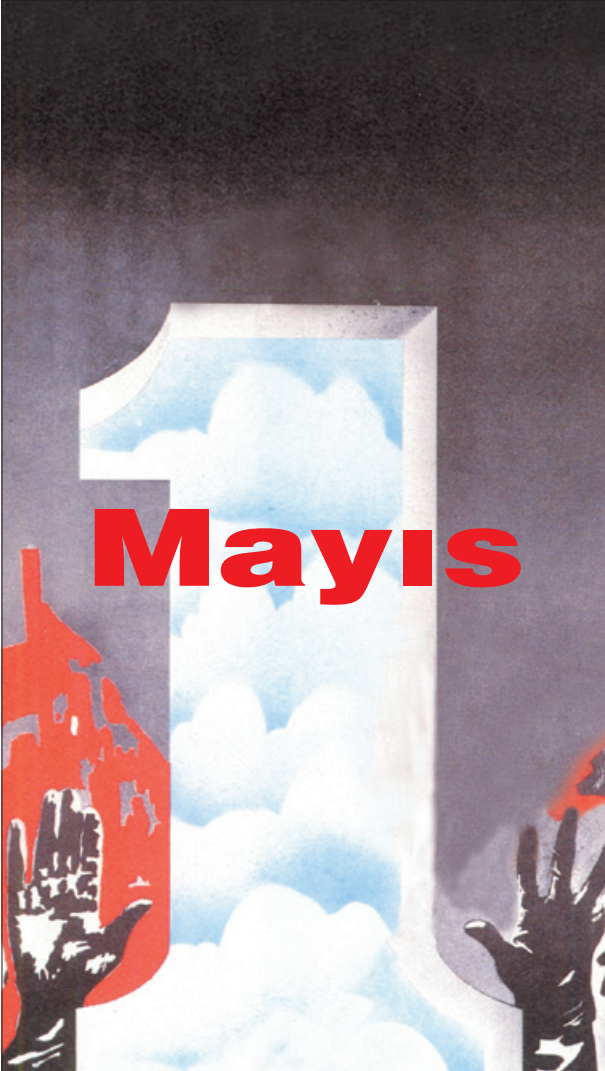
Şüphesiz ki hayır! Bugün bizlere hayatı zindan eden sömürü ve yıkım politikalarının, hak gasplarının, baskı ve zorbalığın gerisinde de emperyalist tekellerin ve Türkiye'deki sermaye sınıfının çıkarları yatmaktadır.

Bizleri işsizliğe, açlık ve sefalete mahkum eden IMF-TÜSİAD politikalarının uygulanmasını isteyen onlardır. Ücretlerin düşürülmesini, sosyal güvenliğin tasfiyesini, tarımın yıkımını, özelleştirmelerin hızlandırılmasını ve ülkemizin bizler için boydan boya bir sömürü cehennemi haline gelmesini isteyen

kapitalist sömürüye karşı

Mayıs'ta alanlara çıkalım!

onlardır. İşçi çıkarmayı kolaylaştıran, örgütlenmeyi ve hak aramayı zorlaştıran yasal düzenlemeleri gerçekleştirenler de yine onlardır. Bizleri Ortaçağ köleleri haline getirecek, tüm haklarımızın gaspına yol açacak “Kölelik Yasası”nı hazırlatanlar, meclisten geçirmesi için hükümetin önüne koyanlar da onlardan başkası değildir.

Türkiye işçi sınıfının bugün karşı karşıya olduğu en önemli saldırılardan biri de, işçi sınıfına kölece çalışma koşullarını dayatan yeni “İş Yasası”dır. Eğer yürürlüğe girecek olursa, işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımları bir kalemde silinip atılacak, çalışma yaşamına bütünüyle esnek üretim yöntemleri egemen olacaktır. Kıdem tazminatı kuşa çevrilecek, işçiler patronlar arasında alınıp satılan ya da kiralanın bir köleye dönüşecektir. Çalışma sürelerine ve koşullarına da bütünüyle patronlar karar verecektir.

Hükümet ve sendikal ihanet çeteleri sermaye düzeninin parçaları, işçi sınıfının düşmanlarıdır!

Bugün işbaşında bir saldırı ve savaş hükümeti vardır. Bu hükümetin tek işlevi emperyalist tekellerin, işbirlikçi sermaye sınıfının emir ve direktiflerini uygulamak, ülkeyi bu asalaklar için bir sömürü cenneti haline getirmektir. Gerekğinde yalan ve demagojiyle, gerektiğinde baskı ve terör yöntemleriyle işçi ve

emekçi yığınları sömürü ve yıkıma boyun eğmeye zorlamaktır. Savaş konusunda izlediği onursuz politika ve patronların istediği “Kölelik Yasası”nı meclisten geçirmek için sergilediği çaba ortadadır. Sadece bu ikisi bile hükümetin ABD uşaklığını ve işçi-emekçi düşmanı kimliğini ispat etmeye yeterlidir. Bu hükümet işçi ve emekçilerin hükümeti değildir. Bu hükümet Pentagon, İMF ve TÜSİAD hükümetidir.

İşçi sınıfının elindeki yegane örgütler olan sendikalar kimi istisnalar dışında sermayenin denetimindedir. Sendika konfederasyonlarının başına çöreklenmiş olan ihanet çeteleri, özellikle son yıllarda sınıf hareketinin önünde gerçek birer engele dönüşmüş durumdadır. Bu ihanet artık sınıfa dönük saldırıları sermayeyle birlikte planlayıp hayata geçirme düzeyine varmıştır. Bugün başımıza bela olan ve her an meclisten geçmesi ihtimali bulunan “Kölelik Yasası”nı hazırlamak için patronlarla protokoller imzalayanlar, “Bilim Kurulu” kuranlar, ihanette sınır tanımayan bu çete mensuplarıdır. Bu hain takımı İMF-TÜSİAD yıkım politikalarına karşı mücadelede işçi ve emekçilerin değil, sermayenin yanındadır. Sınıfın değil patronların hizmetindedir.

**İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar,
tüm ezilenler ve sömürülenler!**

1 Mayıs’a çok az bir zaman kaldı. 1 Mayıs’ı Türkiye’de de emperyalizme ve sermayeye karşı bir meydan okumaya dönüştürebilmemiz; olabildiğince yaygın, kitlesel ve militan bir şekilde kutlanması için çaba sarfetmemiz gerekiyor. Bu 1 Mayıs, işçi sınıfının

damgasını vurduğu devrimci bir 1 Mayıs olmalı. Bunun sınıf ve kitle hareketinin geleceği açısından büyük bir önemi var.

Öyleyse yapacak çok işimiz var! Bugünden başlayarak 1 Mayıs’a hazırlanalım! İşyerimizde, sendikamızda, oturduğumuz semtte her türlü yol ve yöntemi kullanarak örgütlenelim. İşyerimizde üretimi durdurarak alanlara çıkmanın imkanlarını şimdiden yaratmaya çalışalım.

O gün geldiğinde üretimi durduralım, işyerlerinden, fabrikalardan, yaşadığımız ve çalıştığımız her yerden alanlara akalım! Sınıf kardeşlerimizle eylem alanlarında birleşelim! Taleplerimizi haykıralım, emperyalist haydutlara ve kan emici sermayedarlara gücümüzü gösterelim! Onlara bu dünyanın, bu ülkenin sahipsiz; direnen halkların yalnız ve çaresiz olmadığını gösterelim.

BDSP, bütün işçi ve emekçileri emperyalist barbarlığa ve kapitalist sömürüye karşı devrimci sınıf politikaları etrafında örgütlenmeye ve mücadeleye, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu pankartları arkasında 1 Mayıs’a katılmaya çağırıyor! Bu çağrıya kulak verelim!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sosyalizm!

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
(BDSP)**

Taleplerimiz için mücadeleyi yükseltelim!

- * **Irak’ta işgal ve katliam durdurulsun!**
- * **Emperyalist haydutlar Ortadoğu’dan defolsun!**
- * **Türkiye’deki tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!**
- * **Emperyalistlerle imzalanan gizli-açık tüm anlaşmalar iptal edilsin!**
- * **İMF programları iptal edilsin!**
- * **Özelleştirmeler durdurulsun!**
- * **Savaşa ve faize değil emekçiye bütçe!**
- * **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * **Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika!**
- * **İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!**
- * **Kölelik Yasası iptal edilsin!**
- * **Sınırsız toplantı, gösteri, örgütlenme ve basın özgürlüğü!**
- * **1 Mayıs ücretli resmi tatil ilan edilsin!**

Halkların direnişine direnişi yükselterek omuz verelim!

Irak halkının direnişi insanlığın direnişidir!

Kanlı geçmişleri, pervasız orduları, en gelişmiş silahlarıyla geldiler. Dünyanın şu ya da bu bölgesini yeniden inşa edebilecek veya Afrika'da açlık ve yoksulluk sorununu çözebilecek çapta bütçeler ile silahlanmışlardı. Her gün attıkları bombaların maliyeti ile Irak halkının on yıllık açlığı, yoksunluğu ve acı kaderi değiştirilebilirdi. Oysa o bombalar silah tekellerinin kârları ve ezilen halkların yüreğine korku salmak için atılmalıydı, atılıyor da.

Fakat barbarların hesaplamadığı bir nokta var. Onlar bu savaşın gününü-saatini planlayabilirler. Bir bombanın kaç can aldığını hesaplayabilirler. Petrol rezervlerini arabalarının deposundaki benzin miktarından daha net bilebilirler. Fakat onların hesaplayamadıkları bir şey var. İşte o onları her gün bozguna uğrattıyor. Beklemedikleri, hesaplamadıkları, anlamadıkları o şey, Irak halkının direnişidir. Irak halkı çektiği bütün acılara, yaşadığı sıkıntılara, tepesine yağın bombalara rağmen, kendisine sözde refah vaadeden ahlaksız tekliflere kanmıyor. Ülkesini ve toprağını yağmacılara terketmiyor. Irak halkı elinde 30-40 yıllık silahlar, elinde yokluk ve emperyalistlere karşı bilenmiş öfkesi ile direniyor. Irak halkının direnişi insanlığın direnişidir. Emperyalistlerin yüzüne nefretini haykıran, yaşanabilir bir dünya özlemi ile sokağa çıkan, dünyanın her yerinde dünyayı her gün yeniden yaratan insanlığın...

Direnişi sokaklarda selamladık, sokaklarda büyüteceğiz!

Dünyanın her yerinde emekçiler ve gençlik olarak, bu savaşı daha aylar öncesinden sokaklarda lanetledik, yer alacağımız safı sokaklarda seçtik. Ve savaşın başlamasıyla birlikte bir kez daha dünyanın her yerinde sokakları ateşe verdik. Ama görüyoruz ki, Irak halkının muazzam direnişinin yanında bizim ateşlerimiz sönük kalıyor. Orada açlık, yokluk ve ölüm var. Orada dünyanın en gelişmiş silahlarının en canice kullanımının karşısında teslim alınamayan bir ruh var. Biz de gözaltılara, tutuklamalara, saldırılara ve baskılara rağmen mücadele ediyoruz. Ancak bu Irak'ta ortaya konulan direnişin yanında sönük kalıyor. Buna rağmen elimizdeki ve yüreğimizdeki Irak halkıyla paylaşmakta, emperyalist-kapitalist barbarlığın karşısına dikilmekteyiz.

Bizim mücadelemiz Irak halkının tutuşturduğu direniş ateşi ile harlanmakta ve ilerlemektedir. Dünyanın her yerinden yükselen ilk tepkiler giderek artmaktadır.

Savaşın başlamasıyla yapılan eylemler kitlesellikleri ve militanlıklarıyla barbarların korkularını artırdı. Bu eylemlerin en temel bileşeni olarak gençlik, dünyanın her yerinde geleceğin barbarlık olmadığını kanıtladı ve sömürsüz, savaşsız bir dünya özlemini yalan kampanyalarının karşısında bir bayrak olarak yükseltti. Savaşın emperyalistlerin tahminlerini ve tüm o mühendislik harikası hesaplarını boşa çıkararak birkaç günde bitmemesi ile savaş karşıtı eylemler de güçlenmeye devam etti. Irak halkının direnişi diğer eylemler için moral kaynağı olurken, bu eylemler de Irak halkının direnme azmini körükledi.

Eylemler sokaklarda başladı ve emperyalistler tüm dünyada yenilene kadar da sokaklarda sürecek. Bizler 20 Mart'ta en işlek caddelere ve yasaklı meydanlara girmiş, emperyalist barbarlığa teslim olmayacağımızı söylemiştik. Bizler, 21 Mart'ta boykot çağrısı yapmış, okullardan çıkarak alanları doldurmuş ve geri adım atmayacağımızı haykırmıştık. Bizler, kavganın boy verdiği her yerde gençliğin gelecek, geleceğin sosyalizm olduğunu haykırdık güçlü sesimizle, yine haykıracağız.

Savaşla birlikte ortaya çıkan ayrışma-saflaşma

Her keskin süreç gibi, emperyalist savaş ve saldırganlık süreci de politik ayrımları belirginleştirmiş, farklı tutumları birbirlerinden daha uzağa taşımıştır. Hemen her politik kesimin savaşı durdurma hedefi ile çalışma yürütüyor olması belli eylemleri ortaklaştırıysa da, bakış planındaki ayrılıkları göstermekten geri kalmamıştır. Özellikle gençlik içinde mücadele geleneği ve pratiğinden tümüyle yoksun liberal çevreler savaş başlamadan önceki süreçte bir etki oluşturmak kaygısıyla geri duruşlarını gençlik kitlesine maletmeye çalışmış ve geriliğin propagandasını yapmışlardı. Ve genç komünistlerin daha aylar öncesinden vurguladıkları gibi, savaşın başlamasıyla alanı boşaltan yine bu kesim oldu. Bunu belli ölçülerde erteleyen Türkiye'deki sermaye diktatörlüğünün cephe gerisinde kalması olsa da, bu durumun değişmesiyle ayrışma ve saflaşma daha da belirginleşecektir. Nitekim savaş karşıtı eylemlerde medyanın da tercihi ve maskotu haline gelenler, daha ilk saldırı ile giderek geriye çekilmeye başladılar. Şimdi sırada biraz daha ciddi bir yer tutan gruplar var. Bunlar da yer aldıkları bütün eylem alanlarında kendilerini "diğerleri" dedikleri bizlerden ayırmak ve titizlikle uydukları icazet sınırlarını korumak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Oysa tam da bugün gençliği daha ileri bir mücadele çizgisine çağırarak, kavga bayrağını yükseltmek ve varolan politizasyonu güçlendirmek en temel görevdir. Elbette diğerlerinin bu görevden ısrarla kaçtıkları bir noktada bu görev genç komünistlerin omuzlarındadır.

Irak halkı direnecek, emperyalistler yenilecek!
Savaşa karşı savaşıcağız, emperyalist savaşı durduracağız!

Genç komünistler

Halklara savaş, işçi sınıfına yıkım ve devrimci sınıf mücadelesi...

Dünyanın en terörist ülkesi ABD ve müttefiki İngiltere tüm gücüyle Irak halkını katletmeye devam ediyor. Ancak “Irak’ı üç günde ele geçiririz” hesapları boşa çıkıyor. Çünkü savaş yandaşlığı yapan medyanın bile görmezden gelemediği ve ABD’nin hesaba katmadığı bir direniş sergileniyor. Dünya işçi ve emekçileri de savaş karşıtı eylemliliklerle Irak halkına destek veriyorlar. Çünkü biliyorlar ki, gözü dönmüş emperyalistler için Irak bir başlangıç. Buradan alacağı sonuç hedefe koyduğu diğer ülke halklarının da kaderini belirleyecek.

Savaş bölgesi Irak’ta, halkın direnişi ve dünyadaki emekçi halkların savaş karşıtı mücadelesi yükseliyor, Türkiye’de sistemli bir savaş karşıtlığı ortaya koyulamıyor. Örneğin öğrenci gençliğin okullarının önünde yaptıkları gibi fabrikalarının önünde eylem yapan tek bir işyeri yok. Yine savaş karşıtı yapılan eylemlere işçilerin katılımı çok düşük kalıyor. Üstelik sınıfa yönelik tarihin en büyük sosyal yıkım saldırısı kapıdayken böyle olabiliyor. Kimi şunu da diyebilir; “Sendikalar aldıkları grev kararına bile uymuyor. İşçileri eyleme katmak için hiçbir çaba harcamıyor. Şimdilerde iş güvencesi diye işçilerin kafalarını karıştırmakla meşguller” vb. Evet bunu çoğaltmak mümkün. İşçi sınıfı ve emekçiler tarihi önemde bir saldırı ile karşı karşıyalar. Buna karşı öncü kesimlerde bir mücadele isteği kendini açığa vuramıyor. Sendikal örgütlülüğün nispeten iyi olduğu fabrikalarda bile bu durum aşılamıyor.

Sınıfın ortalama durumu hakkında şunu söylemek mümkün; sendika bürokratlarına karşı öfke, hem de gittikçe büyüyen bir öfke mevcut. Ancak bununla beraber beklemeci ve pasif bir ruh hali egemen. Herhangi bir sendikaya bağlı üye ya da temsilciyle konuştuğunuzda, bu işçi sendikayı savunan biri de olsa, ikinci konuşmanızda karşınızda sendikayı savunma gücü gösteremiyor. Daha doğrusu savunduğu sendikasına karşı onda da biriken ve ortamını bulduğu anda açığa çıkan bir tepki görüyorsunuz.

Bütün bunları şu noktaya bağlamak için söylüyorum. Sınıfın varolan bu tablosu karşısında sınıf devrimcileri tabanda örgütlenmenin bir parçası olan işçi emekçi platformlarını kurmuşlardı. Bu platformlar üzerinden sınıfın en geniş kesimine ulaşmak ve bunun üzerinden sendika bürokratlarının denetimini kırarak bağımsız sınıf mücadelesini geliştirmek kaygısı taşıyorlardı. İşçi emekçi platformunun bir toplantısına ben de işçi olarak katıldım. Bu yazıyı o toplantıdan sonra kendimce çıkardığım dersleri aktarmak için yazıyorum. Toplantının üç gündemi vardı; emperyalist savaş, esnek üretim saldırısı, 1 Mayıs’a hazırlık. Toplantıya değişik işkollarından olmak üzere yaklaşık 70 işçi katılmıştı.

Emperyalist savaş ve iş yasası saldırısı üzerine kısaca konuşma yapan arkadaşlar sözü işçilere bıraktılar. Kısa bir süre önce sendikalaşma mücadelesi veren ve işten atılan iki işçi yaşadıkları süreci ve sendikal ihaneti aktardılar. Başka bir temsilci suçun

sendikacılarda değil biz işçilerde olduğunu belirtti. Bundan başka sendikalı ve sendikasız işçiler genel sorunlarla ilgili konuştular. Toplantıya verilen kısa bir aradan sonra sayımız biraz azalmıştı. İkinci oturumda konuşanlar ve tartışmaya katılanlar arttığı için daha canlı bir tartışma yapıldı. Konuşan işçiler fikirlerine karşılık somut bir çözüm sunmada eksik kalmışlardı. Genç bir arkadaşın bu eksikliğe vurgu yapmasından sonra söz alan işçiler çözüm önerilerini de sunuyorlardı.

Bu tartışmaların bence en önemli sonucu şu. Hepimiz sorunların kaynağını görebiliyorsak ve bunu dile getiriyorsak, çözme konusunda da önce kendimize dönüp bakmalıyız. Özellikle birilerini suçlamak, hatta kendimizi suçlamak bize hiçbir çözüm getirmiyor. Bir şeylerin yapılmasını düşünüyorsak eğer, buna önce kendimiz üzerinden bakmalıyız. Fabrikamızda, işyerimizde ve bulunduğumuz her alanda bu bilinçle hareket edersek, o zaman olaylara farklı gözle

bakmayı ve beklemeci tutumdan sıyrılmayı başarabiliriz.

Dışarıda halklara savaş, içeride işçi ve emekçilere saldırının yoğun olduğu bir dönemde bu politikayı hayata geçirmek biz sınıf devrimcilerinin temel görevidir. Artık sendikal ihaneti işçilerle tartışmaktan ziyade buna karşı tabanda örgütlenmek gerektiğini tartışmalıyız. Sendikal ihanetin altını taban örgütlenmesi gerekliliğiyle doldurmak dönemin en önemli politikası olmalıdır. İşçilerin gündemine girdiği ve bu sınıfın acil ihtiyacı olarak kavrandığı zaman konuyu tartışmaya başlayacaktır. Bir arkadaşın ifadesiyle “biz kendi politikamızı yapabilmeliyiz”. Çünkü düşünceler hayata geçmediği zaman fazla bir anlam taşımazlar. Hayata geçirmek ise sınıfın bilinçli, öncü kesimi olan sınıf devrimcilerine düşüyor. Gelen saldırı dalgasını ancak ciddi bir şekilde hazırlanarak kucaklayabiliriz.

Sınıf bilinçli bir işçi

Emperyalist savaş makinesiyle halklar, kapitalist sömürü çarkıyla işçiler köleleştirilmeye çalışılıyor...

Savaşa ve sömürüye karşı mücadelede birleşelim, savaşalım!

“Yeni dünya düzeni” ‘80’lerin sonunda, Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla resmen ilan edilmişti. Bu yeni düzen biz işçi ve emekçilere, özgürlük ve refah vaatleriyle, soğuk savaşların sona ereceği, ideolojilerin yok olacağı ve kapitalizmin alternatifsiz olduğu söylemleriyle kabullendirilmeye çalışıldı. Kabullendirilmeye çalışıldı, çünkü kısa bir süre sonra “yeni dünya düzeni” küreselleşme adı altında haklarımızı bir bir gasp etmeye başladığında, dünyanın çeşitli ülkelerinde işçi ve emekçiler bu saldırılara karşı savunmaya geçtiler. Soğuk savaşın yerini sıcak savaşlar alınca, bu küreselleşme karşıtı hareket emperyalist savaşa karşı tarihte görülmemiş bir “savaş karşıtı” harekete dönüştü. Avrupa’da ve dünyanın çeşitli ülkelerinde onmilyonlarca insan alanlarda yer yer çatışarak tepkilerini ortaya koydu, koyuyor.

Türkiye’de ise toplumun %90’ından fazlası savaş karşıtı olmakla birlikte tepkilerini alanlara yansıtmakta aynı düzeyi ortaya koyamadı. Bunun nedenlerinden biri, kitleleri örgütleyip alanlara taşıyacak araçların yaratılmasında yaşanan zorlanmadır. Bunun örneklerini işyerinden işçi arkadaşlarla yaptığım konuşmalarda da görüyorum.

Bir başka sorun, savaş atmosferinde geri duruyor gibi gözüken iş yasa tasarısı. Bu yasa biz işçi ve emekçilerin yüzyıllık hak ve kazanımlarını gasp ederken, modern köleliğimize bile son verecek bir içeriğe sahip. Bunu çalıştığımız işyerlerinden örnekleyebilirim. Atölyemiz yaklaşık yirmi kişilik. Çalışma saatları sabah 8:30, akşam sözde 19:00. Fakat bazen 24 saate, bazen 16-18 saate varan bir çalışma temposuna dayanmaya çalışıyoruz. Sabah ve akşamüstü çoğu zaman uygulanmayan çay molaları var. Yemek molası 45 dakika, ancak yemeklerimizi yer yemez işbaşı yapmaya zorlanıyoruz. Gerekece olarak işlerin yetişmesi gerektiği söyleniyor. Bir de

maaşlarımızı ödememe ya da geç ödeme tehdidi savruluyor. İşyerinde 14-16 yaşlarında çocuklar var. Onlar da bizlerle mesailere kalıyorlar. Birkaç kez rahatsızlananlar oldu. Birisinin burnu kanadı, diğerinin başı ağrıdı, bir diğerinde ise bulantı ve kusma gibi şikayetler ortaya çıktı. Sonuçta bu ağır tempoya fiziksel olarak dayanamıyorlar.

Atölyelerde çalışan işçi arkadaşların anlattıklarından da bir-iki örnek vereyim: Birinde bayılan bir işçi patrona haber veriliyor. Patron oturduğu koltuktan kafasını bile çevirmeden beş-on dakika dinlendirilip, işinin başına geçirilmesini söylüyor. Bir diğerinde ise işçilerin yatması için ranzalar koymuşlar. İşçiler bunlarda uyuyorlar.

Bizleri insanlıktan çıkaran, makinanın parçası haline getiren bu kapitalist sistemle, dünyanın çeşitli ülkelerini işgal eden, milyonlarca işçi ve emekçiye katleden sözde yenilmez ordusuyla, bombasıyla, silahlarıyla yok eden sistem aynı. Bazen çalıştığımız atölyede, bazen savaşlarda o sözde yenilmez gücüyle karşımıza çıkan bu sistem gücünü bizim örgütsüz ve öndersiz olmamızdan alıyor.

Biz birlikte olursak, kendi sınıf partimizin önderliği etrafında kenetlenirsek kazanırız. Dişiyle tırnağıyla direnen Irak halkı gibi her zaman kazanan biz oluruz. Her zaman söylenir; “Kaybedeceğimiz hiçbir şey yok, zincirlerimizden başka, oysa kazanabileceğimiz bir dünya var!” Bu dünya; gecelerinde aç yatılmayan, günde altı saat çalışılan, ücretsiz eğitim ve sağlık hizmeti olan ve herşeyden önemlisi bizim iktidarda olacağımız dünya, kendi gereksinimlerimize göre şekillendireceğimiz özgür, komünist dünya.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!
Ülkemizi ve dünyayı yeniden inşa etmek için işçi sınıfının devrimci programı ve bayrağı altına!

Sefaköy’den bir işçi

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin toplantısı...**İşçiler savaşı ve kölelik yasasını tartıştılar**

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi, 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında bir işçi toplantısı düzenledi. Emperyalist savaş ve saldırganlık, iş yasaları ve 1 Mayıs temel gündemleri üzerinden gerçekleşen toplantıya, başta metal ve petro-kimya işkollarından olmak üzere 70 civarında işçi ve işyeri temsilcisi katıldı.

Toplantı platform sözcülerinin açılış konuşmalarıyla başladı. Sözcüler, emperyalizmin dünya çapında mazlum halklara karşı bir saldırıya geçtiğini, Türkiye'nin işbirlikçisi sermayesi ve hükümetinin ABD'nin bu kirli savaşını desteklerken aynı zamanda işçi-emekçilere karşı da en azgın saldırıları başlattığını, birçok alanda kendini gösteren saldırıların özellikle iş yasaları, Kamu Personel Yasası üzerinde somutlandığını belirttiler. Yanı sıra işbirlikçi hükümetin savaşın faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak için yeni uygulamalar peşinde olduğunu vurguladılar. Dışarda ABD emperyalizminin yürüttüğü haksız savaşa karşı çıkmakla içerde işçi-emekçilere yönelik yürütülen sosyal-ekonomik yıkım saldırılarına karşı çıkmanın bir bütünlük oluşturduğunun, bu saldırılara karşı durabilecek tek etkin gücün işçi sınıfı olduğunun altını çizdiler.

Dünya çapında milyonlarca işçi ve emekçinin savaşa ve emperyalist barbarlığa karşı alanlarda olduğu, ancak işçi sınıfının henüz ne savaş ne de maruz kaldığı ekonomik ve sosyal saldırılara anlamlı bir yanıt veremediği vurgulandı. Bu tabloda sendikal bürokrasinin ihanetinin temel rolü oynadığı, ancak taban inisiyatifinin örgütlenmesinin bu ihaneti engelleyebileceğini, platform çalışmasının temel hedeflerinden birinin de bu inisiyatifin açığa çıkarılmasını sağlamak olduğu söylendi. Son olarak tüm bu tabloda 1 Mayıs'ın işçi-emekçilerle emperyalizm ve onların uşakları arasında bir hesaplaşma günü olduğu, işçi sınıfının güçlü bir 1 Mayıs'a ihtiyacı ve bunun da ancak tabanın çabalarıyla örülebileceği, toplantının savaşa ve yıkım saldırılarına karşı güçlü bir 1 Mayıs örmek için atılan adımlardan biri olduğu vurgulanarak tüm katılımcılar

göreve çağrıldı.

Konuşmacılardan sonra ilk sözü, bir süre önce sendikalı oldukları için işten atılan Carmen Çuval işçileri aldılar. İşçiler sendikal deneyimlerini anlatırken, sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını, bundan kaynaklı tüm Carmen işçilerinde örgütlülük fikrine karşı bir güvensizlik oluştuğunu söylediler. İşçilerin güvenilebileceği sendikalar için mücadele edilmesi gerektiğini belirttiler. Bir süre sendikal örgütlenme ve sendikal bürokrasinin yarattığı tahribat

üzerinden süren tartışmalar, daha sonra tekrar savaş gündemi üzerinden devam etti. Petrol-İş üyesi bir işyeri temsilcisi gerek savaşa karşı mücadelede gerekse birebir işyeri sorunlarında aldığı tutumlarda sendikalardan fazla bir şey beklenmemesi gerektiği, tabanın basınç yapmadığı koşullarda bürokratların tablodan sadece memnuniyet duyacaklarını belirtti. Ardından söz alan Tez Koop-İş üyesi bir işyeri temsilcisi ise, mücadelenin tabandan örülmesine vurgu yaparken geçen ay içinde muhalif kimlikli sendika şubelerinin yaptığı toplantıyı hatırlattı. Burada alınan kararların hayat geçirilememesini tabanın inisiyatifine dayanmamasına bağlayan temsilci, doğrudan tabana dayanan örgütlenmelerin ihtiyaç olduğunu söyledi. Sağlık işkolundan bir temsilci ise, sağlık işçilerinin yaşadığı sorunları anlatarak, sendikanın gerek savaş gerekse iş yasası konusunda hiçbir çalışması olmadığını söyledi. Önce bir petro-kimya işçisi ardından aynı işkolundan bir işyeri temsilcisi söz alarak bu haksız savaşa karşı mücadele etmesi gereken işçi sınıfı olduğunu vurguladılar. Daha sonra yapılan tüm konuşmalar daha çok emperyalist savaş üzerinde yoğunlaştı. Verilen aranın ardından ikinci bölümde somut çözüm önerileri tartışıldı. Bir mücadele merkezi olarak yerel platformların her alanda kurulması, varolanların güçlendirilmesi karar altına alındı. Ayrıca, 6 Nisan tarihinde gerçekleşecek “İstanbul Buluşması” mitinginin çalışmasının işyerlerinde yapılması, savaş, kölelik yasası ve 1 Mayıs konusunda işyeri toplantılarının örgütlenmesi, küçük işletmelerden katılan işçilerin ise bölge toplantıları yapması, bu toplantılar sonucunda çalışmanın toplam durumunu değerlendirmek için tekrar genel bir toplantı yapılması karara bağlandı. Canlı tartışmalara sahne olan toplantı, alınan kararların uygulanabilmesi için herkesi sorumluluğa davet eden bir konuşmayla sona erdi.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi çalışanları

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nda tiyatro etkinliği

27 Mart'ın Dünya Tiyatro Günü olması ve gündemdeki emperyalist savaş vesilesiyle 30 Mart Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde İKSE Tiyatro Topluluğu tarafından bir tiyatro etkinliği düzenlendi. Nazım Hikmet'in yaşamının anlatıldığı oyunda, Nazım'ın emperyalist savaşa karşı mücadelesi, işçi sınıfı ve ezilen halkların şairi olması teması işlendi. Tiyatro oyununun ardından Grup Artos'un kardeşlik türkülerini seslendirdiği bir müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlik, işçilerin hep beraber emperyalist savaşa karşı halkların kardeşliğini anlatan çeşitli dillerdeki ezgileri söylemesi ve halayların çekilmesiyle son buldu. Oldukça coşkulu geçen etkinlik işçilerin birliği halkların kardeşliği vurgusunun yaşama geçtiği bir ortama dönüştü. Etkinliğe katılan işçiler bu tarz etkinliklerin devamını istediler.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Bir sağlık emekçisi ile savaş ve eylemler üzerine konuştuk...**“Devrimci önderlik ihtiyacı ortadadır!”**

-Savaşa ve savaş bütçesine karşı KESK'in almış olduğu eylem kararının İzmir'de hayata geçirilmesi hakkında düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

- Sağlık işkolunda tamamıyla iş bırakma hayata geçirilememektedir. Acil hastalara ve yatan hastalara bakılması zorunlu olmasından dolayı yalnızca poliklinik ve laboratuvar hizmetlerinde kısmi iş bırakma söz konusudur. Bu bağlamda büyük hastanelerde Bozyaka SSK, Tepecik SSK, SSK Ege Doğum Evi, Yeşilyurt Devlet Hastanesi, Karşıyaka Devler Hastanesi, Alsancak Devlet Hastanesi, Behçet Uz Çocuk Hastanesi gibi büyük hastanelerde iş bırakıldı.

-İş bırakma yüzdesi nedir? Alana nasıl yansıdı?

- Sağlık işkolunda %70 oranında iş bırakma söz konusudur. Bu yeterli midir? Kitlesel olarak yeterlidir. Fakat nitelik yetersizdir. Sağlık çalışanları iş bırakıyor, ama gidip odasında çay içip sohbet etmeyi tercih ediyor. Daha önceki eylemlerde eğitim emekçilerinin kitleselliği söz konusuysa bugün sağlık emekçilerinin kitleselliği söz konusu.

Sağlıkçıların savaşta yedek ordu olarak kullanılmak istenmeleri bu artış sağlıyor.

- Emperyalist savaşa karşı gösterilen tepki sizce yeterli midir?

- Elbette yeterli değil. Avrupa ülkelerindeki katılıma bakıldığında Türkiye'deki eylemlere katılımın yetersiz olduğu ortadadır.

- Bu durumda kamu emekçilerine düşen görev nedir?

- KESK yönetiminin etliye sütlüye karışmama tutumu, yani göstermelik yapılan eylemlerin ciddiyetsizliği, eylem hazırlıklarının son günlere sarkıtılması ve alanlarda emperyalist savaş karşıtı eylemlerin içeriğinin darlaştırılarak bütçe eylemine indirgenmesi eylemin içini boşaltmıştır. Kitle politizasyonuna hiç önem verilmemiştir. Bu eylemlerde de devrimci önderlik ihtiyacının her zamankinden daha acil olduğu ortadadır. Eylemlerin niteliği kitlelerin bu eylemlere sahip çıkmasıyla sağlanabilir. Yani tabandan örgütlenmesiyle...

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Cenevre’de 10 bin kişi emperyalist savaşı protesto etti...**ABD’nin Irak’ı işgaline hayır!**

Her yıl Mart ayında yapılan Dünya Ticaret Örgütü toplantısına karşı Cenevre’de 29 Mart’ta kitlesel bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş örgütlenme komitesi Avrupa Köylüler Koordinasyonu, Savaş Karşıtı Organizasyonlar ve Özelleştirmeye Karşı Üniversitesi Öğrenciler’den oluşmaktaydı. Dünyanın en barbar terörist devleti olan ABD ve suç ortakları yaklaşık iki haftadır Irak halkına her gün tonlarca bomba yağdırmaktadır. Dünya halklarının can düşmanı ABD, bir kez daha kendi sefil emperyalist emelleri için bir halkı katlederek sömürgeleştirmek amacıyla topraklarını işgal etmektedir.

Dünyada bu haydutlara karşı örgütlü gücü yaratmanın ne kadar zorunlu olduğu giderek daha çok bilince çıkmaktadır. Yürüyüş alanındaki konuşmalar bu gelişmenin bir göstergesi olmuştur. Köylüler hareketin sözcüsü Fransız Köylü Hareketi’nin lideri Jose Bave, tarım politikası, özelleştirme ve savaş üzerine anlamlı bir konuşma yaparak, “bu savaşı çıkartan haydutlar Bush, Blair, Aznar, Saddam ve benzerleri bir gün mutlaka halk mahkemesinde yargılanacak ve gereken cezalar verilecektir, bundan kimsenin kuşkusu olmasın” dedi. Öğrenciler adına konuşan öğrenci temsilcisi ise şunları söyledi: “Bu savaşın faturası ezilen işçi ve emekçilere çıkarılacak, sosyal haklara saldırılacak. Kapitalizm savaş demektir, savaş da kapitalizm demektir. Kapitalizme karşı hep

birlikte mücadele edilmesi gerekir.” Konuşma alkışlarla karşılandı.

Yürüyüşe günler öncesinden hazırlık yapıldı. Afişleme, şehrin merkezi yerlerinde açılan standlar ve yapılan çağrılarla etkin bir propaganda faaliyeti örgütlendi. Bizler de hazırlıklarımızı yaparak yürüyüşe iki ayrı pankart, bildiri ve çeşitli propaganda materyallerimizle müdahale ettik. TKİP-YDÖ’nün “Emperyalist saldırganlığın hedefi Ortadoğu halklarıdır, Kahrolsun emperyalist savaşı!” başlıklı bildirileri de yaygınca dağıtıldı.

Yürüyüş başından sonuna kadar oldukça canlı geçti. Gençlik belirgin bir ağırlığı oluşturuyordu. Yürüyüşe 10 bini aşkın bir kitle katıldı. Eylemde “Kahrolsun DTÖ!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “Savaşa değil topluma refah!”, “Irak halkı yalnız değil!”, “Irak halkıyla dayanışmaya!”, “Kahrolsun ABD, kahrolsun kapitalizm!”, “Katil Bush, Blair, Aznar!”, “Petrol için kana hayır!”, “Savaşa hayır!”, “Kasap Bush Ortadoğu’dan defol!”, “Kapitalizme karşı tek çözüm devrim!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” vb. sloganlar atıldı. Politik bir atmosferde geçen eylemde yürüyüş güzergahı boyunca savaş, G8, DTÖ aleyhinde yoğun yazılamalar yapıldı. Yürüyüş boyunca bazı gençlik grupları tarafından lüks araba, otel ve işyerlerine yazılamalar yapıldı. Polis yoğun güvenlik önlemleri almıştı.

BİR-KAR/İsviçre**Berlin’de 50 bin kişi yürüdü...****“Uluslararası katliam merkezi Amerika!”**

Berlin’de 29 Mart günü düzenlenen emperyalist savaşa karşı yürüyüşe 50 bini aşkın gösterici katıldı. Eylem oldukça coşkulu geçti.

Yürüyüşün tarihi bir hafta öncesinden belirlenmişti. Eyleme toplumun farklı kesimlerinden katılım oldu. Katılımcıların büyük bir kısmını gençler oluşturuyordu.

İki koldan yürüyüşle başlayan eylem Siegestraße’de mitinge dönüştürüldü. Miting alanında yapılan konuşmalarda savaş karşıtı mücadelenin önemi anlatıldı, insan olan herkesin sokaklara çıkarak ABD ve müttefiklerinin başlattığı

bu haksız savaşa karşı mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Eylemde “Katil Bush!”, “Bush bugün kaç çocuk öldürdün!”, “Uluslararası katliam merkezi Amerika!”, “Alman silahı ve parası dünyanın her yerinde katlediyor!” vb. sloganlar sıkça atıldı. Bizler “Emperyalizm ve siyonizme karşı Ortadoğu halkları ile

dayanışmaya” BİR-KAR imzalı pankartımızla yürüyüşte yerimizi aldık. TKİP-YDÖ’nün yaygınca dağıttığı bildirilerin ilgiyle okunduğunu gözlemledik.

BİR-KAR/Berlin**Köln’de savaş karşıtı gösteri**

Köln’de katılımı düşük ama içeriği güçlü bir savaş karşıtı gösteri düzenlendi. “Petrol İçin Ölüme/Kan Dökmeye Hayır Platformu”nun düzenlediği savaş karşıtı eylemlerden bir yenisi 29 Mart günü gerçekleştirildi.

Eyleme, çoğunluğunu yerli sol güçlerin ve savaş karşıtlarının oluşturduğu yaklaşık 300 kişi katıldı. Yabancıların ve Türkiyelilerin katılımı sınırlı oldu. Etkinlik çeşitli sol güçlerin bilgilendirme amaçlı yaptığı bir toplantı ile başladı. Ardından Amerikan Haus’a doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem boyunca Bush, Blair, Anzar ve ABD emperyalizmi

Stuttgart’ta ABD’nin kirli savaşı bir kez daha lanetlendi!

29 Mart günü

Stuttgart
“Merkez Savaş Santrali”
(Vaihingen
Eucom) önünde
saat 10:00’da
toplanan kitle
ABD’nin kirli
savaş politikasını
bir kez daha
lanetledi.

Eucom çevresinde toplanan binlerce insan zincir oluşturdu. Saat 10:30’dan 12:30’a kadar değişik uluslardan insanların biraraya gelerek oluşturdukları zincir, emperyalist barbarlığa karşı enternasyonal dayanışmanın anlam ve önemini ortaya koydu.

Daha sonra kitle alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçerek Vaihingen Üniversitesi önünde bir miting gerçekleştirdi. Eyleme 7 binden fazla bir katılım oldu. Mitingde başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Irak’a yönelik kirli savaşı protesto edildi. Yer yer Alman polisinin tahammülsüzlüğü sonucu gergin anlar yaşandı. Bir gencin “Kahrolsun kan emici vampirler!” yazılı pankart taşıması üzerine polis müdahale etti. Olay sonrası üç genç tutuklandı.

Biz BİR-KAR olarak “Kahrolsun emperyalist saldırganlık, Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!” pankartı ile yürüdük. Eylem boyunca emperyalist savaşı teşhir eden ve dünya halklarını mücadeleye çağırان çeşitli materyaller kullandık.

BİR-KAR/Stuttgart**Almanya: Kriz ve tekellerin katlanan kârı**

Alman Federal İstatistik Dairesi’nin üç hafta önce yaptığı bir açıklamaya göre, Almanya’da ihracat dünya konjonktüründeki krize rağmen yeni bir rekor kırdı: İhracat %1,6 oranında yükseldi ve 648,3 milyar Euro olarak gerçekleşti. Yanlızca Çin’e gerçekleşen ihracat 14,5 milyar Euro arttı. Çin şimdiden Rusya ve Japonya’dan daha önemli bir ticari partner durumunda. Ekonomik krizden ve işçi ücretlerinin yüksekliğinden yakınılan Almanya’da buna rağmen hem üretimin hem de ihracatın artması, fakat bununla birlikte işsizliğin ve şirket iflaslarının da (2001-02 arası 40 bin küçük ve orta ölçekli işletme iflas etti) artması birçok şeyin habercisi. Kriz döneminde kârlarını katlayan büyük tekeller, buna rağmen artan işsizliği ve iflasları işçi ücretlerinin yüksekliğine bağlıyor, işçi ve emekçilerin sosyal haklarının gasp edilmesine gerekçe olarak ileri sürüyorlar. Burjuva devleti de bu gerekçe ile Hartz Komisyonu’na hazırlattığı yasalarla tekellerin bu isteklerini yerine getirmekte gecikmiyor.

Alman devletinin öngördüğü sosyal hak gasplarını yeterli bulmayan Genel Ekonomik Gidişatın Tespiti için Bilirkişi Konseyi, Federal Ekonomik ve İş Bakanlığı Bilimsel Danışmanları ve Ifo-Enstitüsü daha sert önlemler öneriyor. Bu kuruluşların taslaklarında sosyal yardım en büyük işsizlik sebebi olarak gösteriliyor ve “tanrı işçi ücretlerindeki yan giderleri karşılasa bile, düşük gelirliileri çalışmaktan alıkoyacak bir sosyal devletimiz var” deniyor. Sosyal hak gasplarının daha radikal gerçekleşmesi gerektiği vurgulanıyor ve işsizliğin sorumlusu olarak sistem değil de, işçilerin sözde tembelliği gösterilerek hedef sapıtırılıyor. Sosyal yardımların % 50’ye kadar kısıtlanması öneriliyor.

M. Coşkun**TKİP taraftarları/Köln**

Sendikalaşma deneyimleri ve DİSK Tekstil bürokrasisinin ihaneti!

Konfeksiyon işçilerinin çalışma koşulları son derece ağır. Ücretler düşük. Bu ortamda bir işçi için iki yol var: Ya sömürüye katlanacak ya da bu sömürüye karşı mücadele edecek.

Biz mücadele etmekten yanayız. Bu mücadele sırasında işçinin önüne dikilen engellerin başında patronlar, adaletsiz iş yasaları geliyor. Polis ve jandarma çıkıyor. Ancak işçinin moralini bozan bu güçler değil, umut bağladığı sendikacılarının onlara vurduğu darbedir. Bunun adını da koyalım; sendika bürokrasisinin işçi sınıfına ihaneti.

Türk-İş, Hak-İş gibi sendikaların çoğu yerde ipliği pazara çıktığı için DİSK'in bir farkı var. Farkı adı, yoksa icraatı değil. Bu nedenle DİSK bürokrasisi, özellikle de DİSK Tekstil bürokrasisinin işçi sınıfına verdiği zarardan söz etmek istiyoruz. Çünkü, işçi sınıfı saflarında DİSK adı hala bir sempati ve umut yaratıyor.

Konfeksiyonda çalışma koşulları

Konfeksiyon işçileri arasında mücadele geleneği henüz gelişmedi. Bunun birçok nedeni sayılabilir. Ancak en belirleyici olan şu: Konfeksiyon patronu olmak çok kolay. Son 10-15 yılda binlerce atölye açıldı ve kapandı. İşyerlerinin sürekliliği yok. Öyle ki, patron işçiler veya piyasa tarafından sıkıştırıldığında, işyerini bırakıp kaçabiliyor. Makinelerin tutarı, ne tazminatları ne alacaklıların alacağını karşılıyor.

Küçük ve orta boy sayabileceğimiz işyerlerinde (150-400 arası) çalışan işçiler, uzun çalışma saatleri karşılığında 300-350 milyon lira civarında ücret alıyorlar. Genç kızların çalıştırıldığı işyerlerinde ücretler 140-160 milyon lira arasında değişiyor. İstanbul Anadolu Yakası'nda ücretler daha da düşük. Çalışma saatleri uzun. Mesai paraları normal saat ücreti üzerinden ödeniyor; yanlış hesaplanıyor ya da eksik ödeniyor. Sigortalı çalışan işçi sayısı az. Bir-iki yıldır sigortasız çalışan işçilerin sayısı daha da arttı. Servisler kışın buz gibi, yazın toz içinde. Uzun mesai saatlerinden sonra oturarak gitmemek de var. Yemekler bir başka sorun.

Usta ve şeflerin bağırımları kulaklarda cınlar. Hem işten anlamazlar, hem de bağırırlar. Ortacıların dayak yediği de olur. Kadınların taciz edildiği de...

Bu şartlara dayanabilmek ancak gençken mümkün. Yaş ortalamasının 15-35 arasında olması boşuna değil.

İlk akla gelen mücadele biçimleri

Bu çalışma koşullarını, ücretleri beğenmeyen her işçi, ücretini artırmak ve çalışma koşullarını düzeltmek için ne yapacağını düşünür. Ücretlerini artırmak için mesaiye kalmak bir yoldur. Genellikle bu deneniyor. Ancak yaş ilerledikçe bel ağrısı, göz bozukluğu, solunum sorunları başlıyor. Ailemize, kendimize zaman ayıramayız. Patronlar mesaiye kalarak ücretlerimizi yükselttiğimizi görünce, neden ücretleri artırırsınlar ki?

Tabii ki işi terketmekte özgürüz. Bu yol da sıkça deneniyor. Çoğu zaman içerde aylığını, mesai parasını, hatta tazminatını, ihbar parasını bırakıp işi terkeden

işçi arkadaşlarla karşılaşıyoruz. Bu biçimde tepki göstermemize patronların itirazı olmayacaktır. Çünkü o kazançlı çıkıyor? Bu tür tepkiler bize zarar veriyor.

Kaldı ki, işten ayrılmakta özgür olsak da aç karnına özgürlük olur mu? Ekmek parası için bir iş bulup çalışmak gerekli. Yeni bir iş bulmak ise sorun. Bulsak bile koşulların ve ücretlerin çok farklı olmadığı ortada.

İşyerine önceden haber vermeden terkederek belki patrona bir parça zarar vermiş oluruz. Ancak bugünkü ortamda yerimize rahatça işçi bulacaktır. Ona göre, nasıl olsa dışarıda bekleyen bir sürü işçi var. İş az, işçi çok. Patronların işçi seçme şansı var. Ama işçinin iş seçme şansı daha az. Öyleyse, bu yol da patronlardan haklarımızı almakta çok etkili değil.

Şunu da belirtmek gerekli: Ekonominin krizde olmadığı, yeni işyerlerinin açıldığı yıllarda, işçiliğin değeri daha yüksekti. 1980 sonrasında ve özellikle de son 10 yılda ekonominin krizden krize yuvarlanması, işçilerin zararına olan şartları çoğalttı. Patronlar işçiler kadar ekonomik krizden etkilenmediler, çünkü yeterince paraları var.

Sömürüye karşı nasıl bir mücadele yürütmeliyiz sorusuna verilen diğer cevap ise, sendikalaşmadır.

Bir sendikalaşma deneyimi: Reha Tekstil

'99 yılında sendikal örgütlenme başladı. Diğer işyerlerinde olan baskı ve sömürü bu işyerinde de vardı. Sendikalaşma çalışması çok gizli biçimde yapıldı. İşçiler kapı kapı gezilerek ön üyelik yapıldı ve çoğunluğu almak başarılı. Ancak işçiler arasında gerekli eğitim ve örgütlenme yapılmadı, yalnızca çoğunluğa ulaşmak hedeflendi.

Patron sendikal çalışmayı hissettiğinde, üyelikler Ankara'ya gitmişti. 11 Mayıs 2000 günü 7 öncü işçiye işten atan patron, kavgayı da başlatmış oldu. Pazartesienden itibaren atılmalar protesto edildi, iş yavaşlatıldı. Ertesi gün servisler iptal edildi. 16

Mayıs'ta DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, başkan vekili Kazım Doğan, sendika yöneticisi Ali Yılmaz, Anadolu Yakası temsilcisi ve Genel-İş Şube Başkanı hep birlikte işyerine geldiler. Patronla görüşmenin ardından işçiler 15 günlük yıllık izne çıkarıldı.

28 Mayıs'ta fabrikaya gelindiğinde, 216 işçinin tazminatlı olarak çıkarıldığı öğrenildi. Bu tutum DİSK Tekstil'in ne olduğunu ortaya koyuyordu. Ancak birçok işçi sendikanın gerçek niyetini anlamamış ve bunu normal bir pazarlık saymıştı. Geriye patron tarafından seçilen 70 üye ve 50 üye olmayan işçi kaldı.

İşveren kendine işçi düşmanı olmakla ünlü bir avukat olan Hüseyin Yersuvat'ı tuttu. Yersuvat, polisle işbirliği yapan ve mafyayla ilişkili karanlık bir kişi. Hemen işyerine emekli bir komiseri idare amiri olarak gönderdi. Muhasebeciyi değiştirdi. Sözleşme görüşmelerine başladı. Sözleşme görüşmelerine yalnızca şube başkanı ile iki temsilci katıldı. Karşı taraf 5 kişilik bir heyetle geldi. Aynı zamanda 6 ay süreyle sözleşmeli işçi alımı başladı ve patronun sendikayı kabul etmeme tavrı devam etti. Öyle ki, ne olursa olsun bir sözleşme imzalayalım, ileride eksikleri tamamlarız fikri egemen kılındı ve düşük haklar içeren bir sözleşme imzalandı.

İşçinin örgütlü gücüyle işveren-sendika bloğu arasında ilk gerilim, mesailere kalıp kalmama, mesai paralarının ücretle birlikte ödenmesi ve baştemsilcinin görevden alınıp işten atılması sırasında oldu. İşçiler bu süreçte sendikacıların oyalamalarına ve patronun oyunlarına öfke duysa bile, örgütlü tepki gösteremiyordu. Sendikacılar ile sendika eğitimcisi, işçiler arasında hangi örgütün olduğunu aranomaya başladılar.

Sözleşmeli işçiler üye yapılmaya başlandığında, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, işçileri Bostancı'da Birleşik Metal Sendikası toplantı salonunda topladı, namus ve şerefi üzerine söz verdi.

Bir işçi üye olduğu için işten atılırsa, işyerine gelip şalteri kendisi indirecekti! Oysa değil sözleşmeli işçiler, üye kadrolu işçiler için bile kılını kıpırdatmadı. Bu süreçte sendikacılar işçinin gözünde bir “hiç” oldular. Tek seçenek kendi örgütlü güçleriydi.

İşçilerin örgütlenmeleri güçlenip yayıldıkça, patron işçi atmak için hazırladığı ve içinde temsilcinin de yer aldığı 13 kişilik listeyi geri çekti, 3 kişiye indirdi. Yine de işçi çıkartmadı. Bunun üzerine, Ümraniye’de site içinde örgütlü bir işyeri bırakmama kararı almış olacaklar ki, bütün işçileri isyan ettirip eyleme süren ve sonra da çıkışlarını veren bir siyaset izlediler.

Önce işçiden gizli bir protokol yaparak, işçilerin sözleşmeden doğan ücret haklarını yüzde 40-42’den yüzde 8’e düşürdüler; sonra da 135 işçinin işten atılmasını, düşük zam oranından tazminat almalarını sağladılar.

İşçiler, patron saldırdıkça, işten attıkça daha da öfkelendiler, birlik oldular ve geri adım atmadılar. 15 gün süren bir direniş yaptılar. Sendikacılara ve patrona hayatlarında görmedikleri tepkiyi gösterdiler, korkuyu yaşattılar. Fabrikanın etrafı yüzlerce resmi ve sivil polisle çevrildi; robokoplarla sarıldı; dayanışmaya gelen ve fabrikayı işgal eden ailelere zehirli gaz sıkıldı... Bütün bunlar yaşanırken, sendikacılar patronun odasında oturuyorlardı, işçilerin yanına bile gelmediler.

Reha Tekstil işçileri üç yıl örgütlenmek için çalıştılar ve ancak bir yıl sendikalı kalabildiler. Patron, işçileri işten çıkarttıktan sonra (sekiz ay önce), işyerinin önüne 350 milyon liradan işçi alacağını, ikramiye vereceğini, sigortalı yapacağını ilan eden dev bir pankart asarak işçi aramaya başladı.

Mücadele edilerek site düzeyinde işçi ücretlerinin yükseltilebileceği görüldü. Mücadele eden işçilerden geriye kalan bu kazanım, ancak bu mücadeleyi sürdürecektir işçiler olursa kalıcı olabilir.

Bu süre içerisinde şube başkanının işçilere önerdiği tek şey “objektif” ve “esnek” olmaktı. Patron mesai bordrolarını vermeyerek hem işçiden hem devletten vurgun yaparken DİSK Tekstil yöneticileri sustular.

Mesai paraları ödenmediği için mesaiye kalınmayacağını şube başkanının kendisi önerdiği halde, bu eylem gerçekleştirildiğinde suçlu yine işçiler oldu.

İşçiler anayasal hakları olan sendikalaşmayı başarırken bile nice zorlukla karşılaşıyorlar. Yetkiyi almak bir sorun, yetkiye itirazları önlemek başka sorun. Sözleşme imzalamak zor, sözleşmeyi işyerinde uygulamak çok daha zor.

Örneğin, temsilcinin sendikal faaliyet yürütmesi için kullanacağı boş zaman hiçbir zaman verilmedi. Sendika odası kurulmadı. Sendika bunları hep “esnek” karşıladı.

Bunları yaşayan işçilerin büyük kısmı bilinçsizdi ve bugün sendika hakkında hiçbir olumlu fikre sahip değiller. Çoğunun morali bozuk. Çünkü, işsiz kaldığında çocuğuna, evine ekmek götüremeyecek işçiler, sıcak koltuklarında yüksek ücret alan sendikacıların gözünde aidat getiren bir kişidir. Onların işsiz kalmasıyla ilgilenmiyorlar. Yaşadıkları zorlukları, ödedikleri bedelleri hissetmiyorlar.

Mücadelenin önünde yer alan işçiler arasında yaşanan durumu kavrayıp, bu deneyimden ders çıkartanlar, mücadeleye devam edenler elbette var. Ancak halihazırda küçük bir azınlık.

Reha deneyiminden şunu da öğrendik: Tek bir işyerinde örgütlenmek yeterli değil, çevre fabrikalarda da örgütlenmek gerekli. Çünkü patronlar dayanışma içindeler. Ünlü Tekstil’in patronuyla Reha’nın patronu sık sık görüşüyorlardı. Ancak işçiler arasında böyle bir birlik kurulamadı.

İşçilere ihanet edip onlarla birlikte mücadele etmeyen sendikacılar yerlerinde duruyorlar. Hatta mitinglerde, televizyon kanallarında en önde boy gösterip, işçilerin haklarından, mücadeleden söz ediyorlar. Bu şovları onları tanımayanlar için

inandırıcı olabilir ama kendilerini tanıyanlar için hiçbir inandırıcılıkları yok

DİSK Tekstil’e üye olmak isteyen işçilerin dikkatine!

Yukarıda sayılan çalışma koşullarına ve ücretlere tek tek değil de topluca tepki göstermeye karar veren Reha Tekstil işçileri de her işçinin aklına gelen ilk şeyi yapıp sendikalaştılar.

Nasıl bir sendikalaşma? Hangi sendika? Bu sorular pek tartışılmadan, doğruca Tekstil şubesine gittiler. İşçiler sendikacıların gelip işçileri kurtarmasını bekliyor. Bu açıkça ifade edilmese bile, beklenti bu oluyor. İşçiler kendi başlarına sendikaya gidip sendikalaşma çalışması başlatabiliyorlar. Bazen de, siyasi gruplar işe dahil oluyor ve sendikalaşma süreci hızlanıyor. Reha Tekstil deneyiminde böyle oldu; 216 işçinin atılmasına tepki gösterilememesinde, bazı sol grupların “sendikalaşmada işten atılma da olur” diyerek, bu kıyıma ses çıkartmamış olmaları; gizli örgütleneceğiz diye işçileri bilgilendirmemeleri ve sendika gelince haklarımız artacak diyerek üye yapmaları olumsuz yönde etkili olmuştur.

Şöyle düşünülüyor; sendikacılar işçileri örgütler ve sendikayı işyerine getirmek için çalışırlar! En bilinçli olanlar bile, “bunlar işçiyi satar, ama önce sendikayı işyerine getirir” diye düşünüyor. Bu doğru değil. Bugünkü DİSK Tekstil yöneticileri öylesine bir ihanet içindedir ki, sendikalaşma gerçekleşmeden işçileri satıyorlar. Bu karalama değil. Reha deneyimi ortada. Diğer ihanetlerini de belgeleriyle ispat edebiliriz.

Sendikalaşmak isteyen işçi, tüm iyi niyetiyle ve DİSK adına duyduğu güvenle DİSK Tekstil’in kapısını çaldığı zaman, karşısına üç sendikacı çıkar. Şu sıralar ise önce güvenlik çıkıyor. Çünkü Reha Tekstil işçileri sendikayı basıp sendikacıardan hesap sorunca, sendika bürokratlarının korkuları arttı.

Sendikada sizi karşılayan, Kazım Doğan, Muharrem Kılıç ve Ali Yılmaz olacaktır. Sendikalaşma sürecinde yakından tanıyacağınız gibi, bunların hepsinin ve başları Süleyman Çelebi’yle rolleri farklı olacaktır.

Özellikle işçiler haklarını arayıp mücadele ettikçe, sendikacıların oynadıkları roller daha da netleşti. “İyi polis, kötü polis” rolünü devrimci oldukları sırada siyasi şubede öğrenen bu yöneticilerin bazıları aynı taktiği işçilere karşı da kullanıyorlar.

Kazım Doğan hep kötü adam. Muharrem Kılıç ise işçi dostunu oynuyor. Ali Yılmaz, Kazım Doğan’la Muharrem Kılıç ve Süleyman Çelebi arasında her türlü ittifaka girerek (bir zamanlar MHP’lilerle iyi geçiniyordu, Bossa’ların Hak-İş’e geçmesini zor önlediler) kendi koltuğunu korumaya çalışıyor.

Kazım Doğan, resmen patronlara akıl veren, onlarla işbirliği içinde olmayı sendikacılık sayan; yeri geldiğinde Aleviliği yerine geldiğinde iş bitirici rolünü oynayan, kadın işçilere zaaflı biridir. Muharrem Kılıç ise, işçilere söz verip patronların yanında ağız değiştiren, umudunu CHP’li olmaya bağlayıp devrimcilere sırtını dönen bir sendikacıdır. Yine de sendikacılar arasında “solcuları başımıza sarıyorsun” fırçasını yemekten kurtulamaz.

Birbirlerinin altını oymaya çalışan bu kişiler, zamanlarının çoğunu bürolarında geçiriyorlar. İşçilerin örgütlenip gelmelerini bekliyorlar. Devrimci grupların işçileri örgütleyip ellerine teslim etmelerine de alışmışlar. Bu nedenle ellerini kıpırdatmıyorlar. Patronları ziyaret ettikleri kadar işçileri arayıp sormuyorlar.

Bu şartlarda ne yapmalıyız?

Tekstil bürokrasisine karşı mücadele deneyimleri

Reha Tekstil ve Cengiz Tekstil’de sendikacılar epey terledi. 1995-1996’da Ünlü Tekstil ve Özbek’de sendika aşamasına gelmeden, sendika bürokratları işçileri

satmıştı.

Bugün ise adları bizde saklı iki işyerinde çalışan 1500’e yakın işçi 3-4 yıldır sendikalaşmanın sonuçlarını bekliyorlar. İşçilerin emekleri bir kalemde silinmek isteniyor. Bu işyerlerinde işçiler henüz son sözü söylemedi; ancak patronla sendikacıların işbirliği işçi atılmasına yol açıyor, sendikayla görüşmeye gidenlerin ismi işverene gidiyor.

Demek ki sendikacılarla patron ortak çalışıyor. Üyelikleri patrone para sızdırmak için kullanıyorlar. İşçi atılmasına ses çıkartmıyorlar.

Cemtaş, Suntektstil gibi diğer deneyimler üzerine söylenecekler de farklı olmayacaktır. Bu iki deneyim, sol siyasi grupların sendika bürokrasisiyle işbirliğinin sınırlarını gösteren örneklerdir ve işçilerin mücadele deneyimleri dışında maddi zararları olmuştur. Suntektstil kapandı, ancak işçiler hala alacaklı.

Bu gazetenin okurları, Reha Tekstil’deki süreci biliyor olmalılar. Çeşitli defalar yazıldı. Cengiz Tekstil deneyimi ise Esenyurt’ta yaşandı. Her ikisinin de ortak özelliği, sendikacıların ihanetlerine rağmen işçiler mücadelede denetimi ellerine aldılar, sendikalı oldular; patron ve sendikacı işbirliğine karşı direndiler; maddi haklarını aldıkları gibi, patronlara ve sendikacılara da unutamayacakları dersler verdiler.

İşin sırrı şu: Önce tabanda örgütlenmek gerekiyor. Bir işyerini önce tabanda örgütlemeliyiz ve ardından sendikalaşmanın hukuki sürecini başlatmalıyız. Genelleştirirsek, önce sendika değil, önce taban örgütlenmesi, işçilerin bilinçlendirilmesi gerekli. Siyasi işçilerin sayısını artırmak gerekli ve ardından bu mücadelenin hem patronlara hem de sendika bürokratlarına karşı yapılacağı bilinmeli.

Bugün DİSK Tekstil’in İstanbul’da örgütlü olduğu iki şubedeki işyeri sayısı 6-7’yi, işçi sayısı ise 1200’ü bulmaz. Tekstil gücünü Adana’da Bossalar’dan ve Çukobirlik’ten alıyor. Yani, Sabancı’dan ve devletten. Kendilerini idare edecek kadar aidat geliyor, işçileri örgütleyip de ne olacak? Sonra işin ucunda dayak yemek var!

Sendikalaşmak, yukarıda ifade edilen tepkilerle karşılaştırıldığında ileri bir mücadele biçimidir. Ancak tedbirlerini alarak yapılmalı.

Öte yandan, DİSK dışında da sendikalar var ve DİSK’in TEKSİF, Öz İplik-İş’ten bir farkı yok. Belli koşullarda bu sendikaların şubelerinde bile örgütlenmek mümkündür. Sonuçta hedefimiz işçi sendikalarının tek çatı altında toplanması değil mi?

Hatta şunu söyleyebiliriz, sendikasız işyerlerinde işçilerin mücadele etmelerinin önünde daha az engel var. Sendikalı işyerlerinde mücadele etmek için sendikacıları da aşmak gerekiyor Bundan dolayı işçiler önce tabanda örgütlenmeli, sonra sendikalara gitmelidir.

Sol siyasi çevrelere de şunu hatırlatmakta yarar var; sendika bürokratlarına kefil olmasınlar, işçilere DİSK’i sahte bir umut olarak sunmasınlar. Çünkü bedeli ağır oluyor. Kaldı ki sendikalar sömürüyü sınırlayan kuruluşlar. Devrimciler ise sömürünün ortadan kalkması için mücadele ediyorlar. Yalnızca sendika temelinde değil, siyasi temelde, sınıf mücadelesi temelinde mücadelemizi erteleyecek, işçilerin bizi “iyi birer sendikacı” göreceği, ama devrimci görmeyeceği mücadelelerden de uzak durmamız gerektiği, bir başka sonuç olmalı.

Bir gün yüzbinlerce işçi örgütlenecek ve o gün sendikaların başına çöreklenmiş olan bu asalaklardan kurtulacağız. İşte o günlere hazırlık için deneyimlerden dersler çıkartıp, her işyerini somut olarak ele alıp, örgütlenmeye ve mücadele etmeye devam etmeliyiz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir tekstil işçisi/İstanbul

İzmir Eğitim-Sen 3 No’lu Şube İYTE işyeri temsilcisiyle konuştuk...**“Gücümüze ve örgütlülüğümüze güvenmeliyiz!”**

- 28 Mart günü yaptığınız basın açıklamanızda vurguladığınız gibi özelleştirmenin bir yansıması olarak çalışanların servis hakkı kısıtlanmak isteniyor. 300 kişinin katıldığı yaklaşık 4 km.’lik bir yürüyüş eylemi gerçekleştirdiniz. Buna karşın İYTE yönetimi sorunun çözümüne ilişkin “ne yaparlarsa yapsınlar, geri adım atmayacağız” yönlü açıklamalar yaptı. Sizce savaş hali bahane edilerek yöneltilen bu saldırılar karşısında ne yapılmalıdır?

İşyeri temsilcisi: Evet, yönetimin talihsiz

açıklamaları devam ediyor. Bir yandan da gelişen tepkileri ve örgütlülüğü dağıtmak için çeşitli yollara başvuruyor. Nasihat verme, “nazik” tehditler gönderme, güçleri bölme ya da idari akademik birlikteliği karşı karşıya getirme vb. Yarın da başka yolu deneyeceğinden kuşkom yok.

Bütün bu yöntemler demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi için yola çıktığımızdan beri sürekli siyasi iktidarlar tarafından uygulanan yöntemlerdir. Ama kamu emekçileri bu onurlu mücadeleyi devam

ettiriyor. Baskılar, sürgünler, soruşturmalar, gaz bombaları bizleri yıldırabildi mi? Hayır. Bizi de susturamayacaklar. Biliyoruz ki susarsak, yarın bu saldırılar büyüyerek devam edecek. Neler yapılmalıdır? Önce kendi gücümüze ve örgütlülüğümüze güvenmeliyiz. Diğer emekçilerle birleşerek mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Birimimize dönecek olursak, yönetim diyor ki; “Paramız servisleri ancak Üçkuyular’a götürecek kadardır. Buraya kadar zorunluyuz. Kalan yolu cebinizden karşılayacaksınız.” Hele hele bir açıklama var ki, bundan daha komik: “Biz sizleri işe alırken açıklamıştık. Bu mesafeden itibaren kendileri ulaşım ücretini karşılayacak olan başvursun”, “bu yıl personel alımını koşullu yaptık” vb. Böyle bir şey yok, bu yıl başka kurumlardan atılmış olan personele belki uygulanmıştır. Örneğin bankalar özelleştirilince kurumlara dağıtılan banka çalışanlarına böyle yapılmış olabilir, yani seçeneksiz anında yakalayarak. Kaldı ki son iki yıldır doğru dürüst personel alımı yapılmadı. Hem zorunlu dedikleri yer şehir merkezinden uzak. Kimi çalışan bu mesafeden sonra iki araç değiştirmek zorunda kalacak. Verilen sefalet ücreti yetmezmiş gibi onu da yol parasına harcayacağız.

Yönetim daha önceki yıllarda uyguladığı mevcut yöntemi uygulayabilir. Biz servis konusunda başka bir seçenek kabul etmiyoruz. Yaptığımız eylemler her şeyden önce demokratik ve meşru bir hak arama yöntemidir. Geri adım atırıana kadar çeşitli meşru eylemler yapacağız. Bu irademizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Tüm emekçi kesimlerden hak alma mücadelemize destek olmasını bekliyoruz.

İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü’de hak gaspına karşı eylem

Kente 45 km. uzaklıkta kurulu olan İYTE’ye ulaşım servislerle sağlanıyor. Bugün bu servisler önce belli bir mesafeye indirilerek, daha sonra ise tamamen kaldırılmak isteniyor. Gerekçe hazır; “Ulaşım için ayrılan bütçe yetersiz”!

İYTE yönetimi eğitime ayrılan bütçenin yetersizliğinin sorumlusu sanki eğitim emekçileriymiş gibi faturayı çalışanlara kesiyor. Bu sorunun çözümü için yapılan görüşmeler sonuç vermedi. Eğitim-Sen’de örgütlü eğitim emekçileri ile 250’yi aşkın personel işyerinde toplantı yaparak eylem kararı aldılar. İlki olarak 28 Mart sabahı işyerlerine 3-4 km. kala bir yürüyüş eylemi yaptılar. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem, kampüste yapılan basın açıklamasıyla bitirildi.

Gerek işyeri temsilcileri gerekse sendika yönetiminin sorunun çözümü yönündeki girişimleri İYTE yönetimini rahatsız ediyor. Basına yaptıkları açıklamalarda geri adım atılmayacağını söyleyen İYTE yönetimi taşıma ihalesi için gerekli hazırlıkları altan alta yapıyor. Bunun üzerine işyeri temsilcisi ve sendika yönetiminin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi ve eylem kararı alındı.

31 Mart günü öğlen yemek boykotu yapılarak yönetime bir dilekçe verildi. 1 Nisan’da siyah kokart takılarak yönetimin tutumu protesto edildi. Çalışanlar, tepkileri dikkate alınarak çözüm üretilmemesi halinde yasal ve meşru tepkilerine göstereceklerini belirtiyorlar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Pektim işçileri özelleştirme saldırısına karşı eylemde!

Pektim’in %51’lik çoğunluk hissesinin blok satışı için teklif verme süresi 7 Nisan’da doluyor. 30 Ocak’ta ihaleye çıkarılan ve 7 binin üzerinde çalışanı olan Pektim’e İş Bankası ve POAŞ’ı alan Doğan Holding, Zorlu grubu, SANKO ve OYAK gibi holdinglerin dışında ABD sermayesi, Suudi şirketi SABİC ve Rus şirketlerden talep de var.

Özelleştirmeye karşı Pektim işçileri haftalardır eylem yapıyorlar. Yanı sıra 1 Mart’ta başlatılan “Bir özelleştirme hareketi: Irak” adı altında bir bilgilendirme kampanyası başlatıldı. Bu kampanyada afişler, bildiriler, radyo ve gazete ilanı gibi propaganda ve iletişim araçları kullanılarak kamuoyu bilgilendiriliyor. Pektim’in satışı için teklif verme süresinin dolmasıyla beraber özelleştirmeye karşı tepkiler daha da netleşti.

Aliğa’da Savaş Karşıtı Platform her akşam saat 18:00’de Aliğa Demokrasi Meydanı’nda eylemler düzenliyor. Bu eylemlere Pektim işçilerinin de katılımı yoğun. Pazartesi günü yapılan savaş karşıtı eyleme katılan Pektim işçileri haftabaşından itibaren yapacakları eylemleri açıkladılar. Eylemde konuşan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İ. Doğanül, Irak’a yapılan saldırıyla hükümetin işçilere karşı başlattığı özelleştirme hareketinin aynı olduğunu,

ikisinin de emekçiler ve yoksul halklar için, ülke için bir yıkım ve talan olduğunu söyleyerek. “Hükümetin bu savaş ilanına karşılık biz işçiler de savaş ilan ediyoruz” dedi. Doğanül, bu haftadan itibaren işyerlerini terketmeme eylemine başlanacağını söyledi ve Pazar günü Gündoğdu Meydanı’nda yapılacak savaş karşıtı mitingi çağrıda bulundu.

Salı günü yapılan savaş karşıtı eyleme de kitlesel katılan Pektim işçileri alkışlar ve sloganlarla savaş ve özelleştirmeyi protesto ettiler. Eylemde Şube Başkanı ile Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın konuşma yaptılar. Bu haftadan itibaren işyerinde eylemlerin yoğunlaşacağını söyleyen Öztaşkın, işbaşı yapmama, işyerini terketmeme, satışları durdurma gibi eylemlerin 1 Nisan’da başladığını, yanı sıra bölgesel eylemlerin yapılacağını ve eylemlerin üretimi durdurmaya kadar gideceğini söyledi. İşletmede gündüz vardiyasında bulununlar, vardiyalı işçiler ve izinde olanların dahi eyleme katıldığı belirtildi. Savaş karşıtı eylem “KİT’leri satan vatan haini!”, “Pektim halkındır satılamaz!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 3 bin işçi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Maya fabrikasında patlama

30 Mart tarihinde Adana’nın Şakirpaşa Mahallesi’nde maya fabrikasında meydana gelen patlama sonucunda çoğunluğu işçi 9 kişi yaşamını yitirdi, 16 kişi de yaralandı. Ölenler ve yaralananlar arasında sokakta top oynayan çocuklar da vardı. Mayaların bekletildiği kazanda karbondioksit gazının aşırı birikmesiyle meydana gelen patlama 3 katlı binanın yıkılmasına yol açtı. Patlamanın şiddetinin etkisiyle çevredeki dükkanlar, evler de büyük zararlar gördü. Yerleşim yerlerine uzak kurulması gereken bu türden işyerlerinin mahalle aralarında kurulmalarına izin verenlerdir, bu kazanın bir katliamla sonuçlanmasının sorumluları. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

TC ve Güney Kürdistan...

Serhat Ararat

ABD'nin Irak saldırısı gündeme geldiğinden bu yana TC, iç ve dış politikasının odağına Güney Kürdistan'ı oturtmuş bulunuyor. Bölge ülkeleriyle ilişkiler, ABD ile savaş ilişkileri ve daha birçok konuda Güney Kürdistan politikası belirleyici bir önem kazandı. Basın yayın organlarında en çok işlenen konu yine budur. Elbette bu, boşuna değildir. TC Kürdistan sorununu her zaman bir bütün olarak değerlendirmiştir. Güneydeki herhangi bir gelişmenin kuzeyi de doğrudan etkileyeceğini düşünmüş ve bu nedenle herhangi bir gelişme olasılığı karşısında diğer sömürgeci devletlerle birlikte, ya da tek başına bastırma tutumunu devreye sokmuştur. Tarihsel pratiği bu doğrultudadır. Bu, aynı zamanda Kürtler'in tarihsel talihsizliğini de anlatmaktadır.

TC'nin güney Kürdistan ile ilgili resmi tezleri özetle şunlardır:

“ABD Irak'a saldıracak, Saddam rejimini yıkacak ve Irak'ı, onun üzerinden de Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirecek. Bu süreçte Kürtler'in kazanacağı konum, statü bizim için yaşamsal önemdedir; dolayısıyla bu statü resmi çizgimizle çelişmemeli, en azından onu ciddi düzeyde tehdit etmemelidir. Daha açık ifade ile ‘Kırmızı çizgiler’ olarak belirlediğimiz temel noktalar ne pahasına olursa olsun gözetilmelidir. Yoksa bunların ihlali savaş nedeni sayılacaktır!”

Bu tezlerini daha açık ve net maddeler halinde sıralayıp tekrarlıyorlar:

“1- Her koşul altında Irak'ın toprak bütünlüğü korunmalıdır. Bu bağlamda bağımsız bir Kürt devleti kurulmamalıdır. Bağımsız bir Kürt devleti TC için bir savaş nedenidir!

2- Musul ve Kerkük Kürtler tarafından işgal edilmemeli, hiçbir biçimde Kürtler'in denetimine verilmemelidir. Zengin petrol yataklarının Kürtler tarafından ele geçirilmesi demek, bağımsız bir devletin altyapısının oluşturulması demektir. Dolayısıyla Musul ve Kerkük TC için diğer bir “Kırmızı çizgi” konumundadır.

3- Irak yeniden yapılandırılırken merkezi, üniter bir Irak öngörülmesi, Kürtler'e, Türkmenler'e ve Şiiler ile diğer kimliklere demokratik Irak bağlamında demokratik ve kültürel haklar tanınmalıdır. Etnik kimliklere göre federal bir Irak, Irak'ın toprak birliğini tehdit edecek bir gelişme olur.

4- Irak'ın yeniden yapılandırılmasında Türkmenler, Arap ve Kürtler'in yanı sıra üçüncü bir asli unsur olarak sayılmalı, kabul edilmeli ve bu anayasal güvencelere bağlanmalıdır.

5- Savaş sürecinde Türk orduları Kuzey Irak'ı derinlemesine kontrol altında tutmalı; bu askeri varlık, hem bir göç dalgasını sınırların ötesinde karşılamaya ve ihtiyaçlarını o alanda karşılamaya çalışacak, hem de Türkiye'nin ‘Kırmızı çizgilerini’ güvence altında tutacaktır.

6- Savaşta sonra Kürtler silahsızlandırılmalı, eğer savaş sürecinde Kürtler'in silahlandırılması söz

konusu olursa bu, Türk subaylarının denetiminde ve gözetiminde yapılmalıdır.

7- Irak ve Kuzey Irak'ın yapılandırılması sürecinde Türkiye söz, etki ve karar sahibi olmalıdır.”

ABD ile yapılan müzakerelerde, bölge devletleriyle ilişkilerde bu resmi politika esas alındı. Kuşkusuz güneyde Kürtler'in kazandığı çok yönlü mevziler ile TC'nin bu politikası arasında uzlaşmaz bir karşıtlık var. Öte yandan ABD'nin Irak, dünya stratejisi TC'nin bu resmi çizgisi ile çelişen boyutlar içeriyordu.

ABD, Kuzey cephesini açmak, bunun için TC ile anlaşmak istiyordu. Ancak TC kendi stratejik konumunu ve önemini abartarak işi ağırdan aldı. Güney Kürdistan ile ilgili tezlerini ABD'ye olduğu gibi kabul ettirmek istiyor ve bu nedenle pazarlıkları uzatmaya çalışıyordu. Ne var ki ABD emperyalizmi, Irak saldırısını bir an önce başlatmak istiyordu. Sonuçta TC'nin Güney ile ilgili istemlerini tam olarak karşılamayınca ABD'nin Kuzey cephesini açma planı suya düştü ve TC ile ilişkileri belli bir yara aldı. Gerçi TC hava sahasını ABD ve İngiltere uçaklarına açtı, ancak geline nokta savaş sürecinde istediği bir yerde ve konumda değil. Burada TC'nin bu tutumunu belirleyen Güney Kürdistan politikasıdır.

TC'nin hesabı, savaştan sonra Irak'ın yeniden yapılandırılmasında etkin rol almak, Kürtler'i silahsızlandırmak ve içi boşaltılmış bir özerkliğe bağlamak, Türkmenler'i asli bir unsur olarak öne çıkarmak, kendisini de Türkmenler'in hamisi haline getirmek ve yeni bir Kıbrıs'ın zeminini oluşturmak biçiminde somutlaşıyordu. Ama bu hesap, güney üzerinde çekişen sayısız hesapla, politik yönelimle çelişiyordu. Geline nokta TC, belirlediği çizgisinden söz ve politik düzeyde geri adım atmamakla birlikte, hatta esnememekle birlikte güneye fiili olarak müdahale ve işgal konusunda ABD ile belli bir uzlaşma düzeyini de yakalamış değildir. Ancak aralarındaki görüşme süreci de devam ediyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını kestirmek güçtür. Dolayısıyla güney TC'nin ağır ve açık tehdidi altında bulunmaktadır...

Açıkça görüldüğü gibi TC, tüm dikkatini, politik yaklaşımlarını, stratejik olanaklarını ve diplomatik yeteneklerini güney Kürdistan'daki gelişmelere bağlamıştır. Irak savaşına süresince tetikte beklemekte ve

“Kırmızı çizgiler” olarak belirlediği gelişmelere karşı harekete geçeceğini açıkça dillendirmektedir. Bu noktada kuzey Kürtleri'nin tutumu çok boyutlu olarak değerlendirilmelidir. En başta da İmralı Partisi KADEK'in etkisi altındaki Kürtler'in... Dünya emperyalist hegemonya savaşına ile çalkalanırken, güney çok ciddi bir tehdit altındayken, TC, tüm dikkat ve yönelimlerini güneydeki gelişmelere kilitlenmişken KADEK, kuzey Kürtleri'nin bilincini bulandırmaktan, hatta tersine çevirmekten, enerjisini boşa akıtmaktan başka bir iş yapmıyordu. Bunun anlaşılmayacak bir yanı yoktu, çünkü devlete verilen “hizmet sözü” bunu gerektiriyordu. Bütün önemli veya önemsiz olayda da kanıtlandığı gibi,

KADEK ulusal bilinci, mücadele ruhu ve belleğini katletme hareketidir. Bu işlevini son Irak saldırısı sürecinde de yerine getiriyor. Basın yayın organlarına, Öcalan ve diğer “yetkili” kişilerin yaptıkları açıklamalara bakıldığında bu rahatlıkla anlaşılacaktır. Kuzey Kürtleri'nin bilinci salt TC ve sömürgecilik konusunda değil, aynı zamanda emperyalizm, emperyalist savaş konusunda da bulandırılıyor, Kürtler'in net ve kararlı bir anti-emperyalist duruş geliştirmeleri de engelleniyor...

Öte yandan Türkiye'de gelişen emperyalist savaş karşıtı hareket hakkında da bir iki hatırlatma yapmakta yarar var. Türkiye'de savaş karşıtlığı dünyanın diğer alanlarında gelişen savaş karşıtlığından farklı olarak bazı ek özellikler taşımak durumundadır. Bu noktada TC'nin yedeğine düşmemek, çizgilerin birbirine karışmasını önlemek için savaş karşıtlığı tutumunu TC'nin güneye ilişkin politik ve askeri yönelimlerini, onun işgal hareketini cepheden, net ve ikirciksiz bir tarzda hedefleyen bir boyut taşımak zorundadır. Bunu içermeyen bir anti-emperyalizmin, anti-emperyalist savaş tutumunun özü ve hedefi bulanır, belirsizleşir ve giderek TC'nin yedeğine düşme noktasına kadar gider. Somut bir örnek vermek gerekirse: Perinçek'in İP'i de anti-emperyalist söylem şampiyonluğunu yapıyor, Irak saldırısına karşı olduğunu belirtiyor, bunu kimi zaman eylemli olarak ifade ediyor. Ama bunu açık Kürt düşmanlığı üzerinden yaptığı, tam da TC'nin resmi çizgisi doğrultusunda yaptığı tartışma götürmez bir gerçektir. Peki hem Kürt halkının temel ulusal demokratik haklarını savunan, hem de emperyalist saldırı ve işgal hareketine karşı tavrı aynı çizgide birleştirmek için ne yapılmalı, İP ile çizgi farklılığını net bir biçimde ortaya koymak için ne yapılmalı? Bu sorunun yanıtı açıktır:

Savaş karşıtlığını, TC'nin Kürdistan politikasını hedefleyen bir net tutumla birleştirmek, Kürt halkının devlet kurma hakkı dahil kendi kaderini belirleme hakkını savunmak, bu bağlamda güney Kürtleri'nin kazanımlarını savunmak gerekir. TC'nin güneyi işgal planlarını ve somut hazırlıklarını deşifre etmeyen, buna karşı net ve kesin bir tutum almayan, bunu eylemli olarak gerçekleştirilmeyen genel savaş karşıtlığının herhangi bir anlamı olabilir mi?

Sınıfa ve emekçilere ulaşmak!..

Bugün, ABD emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri kendi hukuklarını çiğneyerek komşumuz Irak'ta fiili bir işgale başlamış durumdalar. Bu saldırı aynı zamanda tüm dünya halklarınadır. Dolayısı ile bu işgale sessiz kalınması vurdumduymazlığın somut bir ifadesidir. Bunda en büyük sorumluluk ve görev ise bütün dünya halklarına ve ülkemizdeki devrimci ve komünistlere düşüyor. Ancak ülkemizdeki devrimci ve komünistlerin politik öngöründen ve taktiksel mücadeleyi geliştirmekten uzak kaldığı gerçeği kendisini pratikte ortaya koymaktadır.

Ülkemizde yaşanan gerçekliği ve kitlelerin durumunu biraz irdelemek gerekiyor. Toplumun %90'ının savaşa karşı olmasına rağmen, ABD emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı kitleleri harekete geçirmekte ve bu savaşta işçi ve emekçileri açlığın, yoksulluğun, işsizliğin beklediğini, dahası insanlık onurunun ayaklar altına alınabileceği gerçeğini anlatmakta yetersiz kalınıyor. Herşeyden önce, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı günübirlik politikalar üretmek yerine, kitlelerin anlayabileceği dilden ve yaşamdan somut örneklerle anlatmak, kavratmak ve buna uygun mücadele biçimlerini hayata geçirmek gerekiyor.

Bu nasıl olmalı? Bugüne kadar yaşanan ulusal kurtuluş mücadeleleri ve devrimci yükseliş dönemlerinde, toplumun kültürel açıdan geri olduğu ülkelerde, ajitasyon ve propaganda öne çıkarılmış, komünistler doğal öncüler olarak öne çıkmışlardır. Fabrikalarda ve mahallelerde gelişen muhalefet semt semt, şehir şehir genişletilerek toplumsal muhalefetin güçlü bir direnişe dönüştürülmesi esas alınmalıdır. Bu böyle olmadıkça dar, popülist, günü kurtarmaya dönük

bir anlayışla savaşa karşı kavga büyütülemeyeceği gibi sınıfsal mücadelenin de büyütülemeyeceği gerçeğini görmek gerekiyor. Kaldı ki, devrim yapmayı hedefleyenler, kavgayı büyütmek için, her kavgada sınıf çıkarını önde tutarak toplumsal kurtuluş hedefini büyütmedirler. Bunun için de yarınları bugünden görmek, dost cephesini geliştirip güçlendirmek, bu uğurda somut güç birliği yakalama koşulları yaratmak, grup çıkarını değil sınıfın ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin çıkarlarının önde olduğu gerçeğini unutmamak zorunludur.

Bugün özellikle ABD emperyalizmi girmiş olduğu ekonomik krizi aşmak için dünya halklarının topraklarını işgal ediyor. Ekonomik ve siyasi hakimiyeti ele geçirmek, yer altı ve yer üstü kaynaklarının tek sahibi olmak için her türlü katliam ve soykırımı gerçekleştirmekten kaçınmıyor.

Bu vahşeti önlemenin tek yolu, devrimci ve toplumsal muhalefeti büyüterek, gerektiğinde bedel ödmeden kaçınmayarak kavgaya dönüştürmekten geçiyor. Bu bağlamda somut politik ve taktiksel mücadele biçimleri yaratılarak bütün araç ve gereçler ile hayata geçirilmelidir. Bu tarz bir çalışma işçi sınıfına ve emekçilere güvenilir bir önderliğin yaratılması bakımından da somut bir adım olacaktır. Türkiye devrimci hareketinin bugüne kadar bu kavgada ödediği ağır bedellere rağmen hakettiği yerde olmayışının nedeni, politik üretkenlikten uzak bir şekilde kalıcı mücadele biçimlerini üretememesi olmuştur. Sınıf mücadelesinin önderi olma noktasında yetersiz kalan devrimci hareket sınıfa ve kitlelere güven verecek yaratıcı bir çalışmadan uzak kalmıştır. Türkiye devrimci hareketi yıllardır yaşanan bu

kavgada derede yüzmeyi esas almış, okyanusta yüzmeyi hiç düşünmemiştir. Oysa, kendisine devrimci ve komünistim diyen yapılar okyanusta yüzmeyi esas alırlar. Ekim Devrimi ve yaşanan bütün devrimci ve sosyalist kurtuluş hareketleri okyanusta yüzmeyi esas alınarak zafere ulaşmışlardır.

Bugün ülkemizde devrimci ve komünist hareketler kendi sorunlarını çözmekten uzak, öncü olma noktasında yetersizdirler. Okuma alışkanlığının oldukça düşük olduğu bir ülkede ağır politik bir dille sorunları işçi ve emekçilere anlattıklarını sanıyorlar. Oysa dağıtılan bildirilerde ve gazetede yazılanların kavranması açısından ne denli anlaşılır bir dil kullanıldığı noktasında fazla bir şey söylemeye gerek yok. Onca emek ve çabayla dağıtılan bildirilerin insanlar üzerinde ne kadar etkili olduğu aşıkardır. Farklı bir anlatım ve ulaşma yolu yaratılması noktasında ise herhangi bir çaba gösterilmiyor. Oysa devrimci ve komünistler sınıfa ve emekçilere ulaşmak için taktiksel ve görsel araçlar noktasında yaratıcı olmalıdırlar. Dar ve kısır yol ve yöntemlerin sınıfsal mücadeleyi bir adım ileriye götürmediğini bugüne kadar yaşanan gelişmeler göstermiştir. Yarını yaratmanın yolu, yarını bugünden görerek buna uygun politik üretkenlik ve taktiksel mücadele biçimlerini geliştirmekten, somut ve yaratıcı alternatifler üreterek önder pozisyonuna gelmenin koşullarını yaratmaktan geçiyor. Bu, her komünist devrimcinin görevi ve sorumluluğu olmalıdır. Bu olmadıkça, mücadelenin ileriye taşıyamayacağı gerçeğini görmenin tam zamanıdır. Onun içindir ki, neredeyiz sorusunu sormanın tam zamanıdır.

Alibeyköy'den bir emekçi

ÖÖ şehidi Yusuf Aracı ölümsüzlüğe uğurlandı

26 Mart günü Ankara Numune Hastanesinde şehit düşen ÖÖ direnişçisi Yusuf Aracı memleketi İskenderun'da ölümsüzlüğe uğurlandı.

28 Mart günü İskenderun'daki evine getirilen Aracı, ailesi ve cenazeye gelenlerin Arapça ağıtlarıyla karşılandı. Cenazenin başında saygı duruşunda bulunuldu ve nöbet tutuldu. Yusuf'un vasiyeti üzerine ablası ÖÖ direnişiyle simgeleşen alın bandını taktı, uğruna savaştığı ve şehit düştüğü bayrakla uğurlandı.

Cenazede “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Yusuf Aracı ölümsüzdür!” ve TAYAD'lı Aileler imzalı iki pankart taşındı. Mezarlığa doğru yürüyen yaklaşık 250 kişi, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Yaşasın ÖÖ direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yusuf Aracı ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!” sloganları attı. Mezarlıkta yapılan tören sonrası kitle Yusuf Aracı'nın evinde buluştu.

SY Kızıl Bayrak/İskenderun

Latifeciler anıldı...

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

30 Mart '95'de Hatay'ın Samandağ ilçesi Subaşı beldesinde devlet destekli işbirlikçi çeteler tarafından katledilen Mehmet Latifeci ve babası Yahya Latifeci, katledilişlerinin 8. yılında mezarları başında anıldılar.

Reformist sol partilerin yanı sıra Atılım, YDG, BDSP, Direniş çalışan ve okurlarının katılımıyla anmaya yaklaşık 500 kişi katıldı. Saat 10:00'da Latifeciler'in evinin önünde toplanan kitle devrimci marş ve sloganlarla gelecek kitleyi beklemeye başladı. Saat 11:30'a doğru gelecek kitleyi karşılamak için köyün girişine doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Köyün girişinde buluşan kitle sloganlarla tekrar Latifeciler'in evine doğru yürüdü. Latifeciler'in ailesi de alınarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi.

“Latifeci yoldaşlar mücadelemizde yaşıyor!” ve “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

yazan iki pankartla mezarlığa varıldı. Kızıldere'de, F tipi cezaevlerinde, emperyalistlerin attığı bombalar altında yaşamını yitiren Irak halkı ve Latifeciler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Arapça ve Türkçe olarak Latifeciler'in mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı, şarkı ve şiirler okundu. Yapılan konuşmalarda Latifeciler ve Kızıldere şehitleri anlatıldı, günümüzde emperyalist haydutlara karşı mücadelenin önemi şehitlerin yaşamı ile özdeşleştirildi.

Coşkulu geçen anmada sık sık “Mehmet yoldaş ölümsüzdür!”, “Kızıldere son değil savaş sürüyor!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz! sloganları atıldı.

BDSP çalışanları/Antakya

Mahir Çayanlar ve Mehmet Latifeci anıldı...

2 Nisan günü Çukurova Üniversitesi'nde, '72'de 30 Mart'ta 9 arkadaşı ile katledilen Mahir Çayan ve '95 yılının aynı gününde evinde faşistler tarafından katledilen Mehmet Latifeci anıldı. *Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Adana Gençlik Derneği, Devrimci Gençlik, Demokratik Öğrenci Birlikleri ve Yeni Demokrat Gençlik* tarafından örgütlenen etkinlik Eğitim Fakültesi'nin önünde yapıldı. “Kızıldere ve Latifeci'den bugüne direniş sürüyor!” pankartının asıldığı etkinliğe yaklaşık 100 kişi katıldı. Çevrede

izleyenlerle beraber bu rakam 500'e yaklaştı.

Etkinlik devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından müzik, tiyatro ve şiirlerle devam etti. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

ABD'nin dünyayı kana buladığı ve emperyalizmin işbirlikçisi sermaye devleti tarafından baskı ve terörün arttığı ÇÜ'de böyle bir etkinliğin yapılması, üniversitedeki baskılara karşı tok bir yanıt olmuştur.

Ekim Gençliği/Adana

Partili bilinç ve disiplin en güçlü silahımızdır!

Savaşın soğuk nefesini ensemizde hissettiğimiz günlerdeyiz. Irak'ta kardeş bir halk kırıma uğruyor, öte yandan Irak halkı kadınıyla, çocuğuyla, genciyle, yaşlısıyla direniyor.

Bu direnişe en çok güç veren ise, dünya çapında halkların emperyalist saldırganlığa karşı duyduğu öfke ve buna karşı gösterdiği tepkidir. Birinci Körfez Savaşı'ndan çok farklı olarak işçi, emekçi ve gençler moral olarak kuvvetli ve savaşı durdurma iradesine sahip bir şekilde sokakları zaptediyorlar. Çok farklı eylem biçimleriyle emperyalist savaşı engellemeye veya şiddetini zayıflatmaya çalışıyorlar.

Türkiye'nin savaşta oynadığı uşaklık rolü, emperyalist savaşa karşı topraklarımızdan yükseltilecek tepkinin anlamını iki kat artırıyor. Emperyalist savaşa karşı tepkinin örgütlenmesi ise bu ülkenin ilerici devrimci güçlerinin, özellikle de sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Bu bizim için bir zorunluluk olduğu kadar tarihsel bir görevdir de.

Elbette doğru politikalar üretebilmek önemlidir. Ama doğru politikaları doğru bir şekilde hayata geçirmek daha önemlidir ve politikaya anlam verecek olan da budur. Bu da politikayı uygulayacak insanların çabalarına bağlıdır. Kısacası, komünistler olarak, emperyalist savaşı durdurabilecek politikalarımız ve net bilincimizle savaşı durdurma sorumluluğunu taşıyoruz. Daha önemlisi, tüm savaşların sona ereceği sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma sorumluluğunu taşıyoruz.

Bu konumumuza uygun bir tutum içerisine girmek bugünün acil görevidir. Herşeyden önce tarihsel misyonumuzun bilincinde olmak ve onun coşkusunu tüm derinliğiyle hissedebilmek gerekiyor. Sınıf devrimcisi kimliğimizin gereği olarak ideolojik açıdan yetkin, pratikte atak ve inisiyatifli, baskılara ve zorluklara karşı militan ve direngen olmak zorundayız. Bu özellikler bilincimizi geliştirmekle, tüm günlük yaşantımızı disiplin altına almakla kazanılabilir.

Yaşantımızda ufak gibi görünen hataların ve zaafaların büyük zararları olabileceğini bilmeliyiz. Hayatını belli bir düzene sokamayan bir devrimci bunun yaratacağı "aksilik"lerle yüzleşmek zorunda kalacaktır. Birkaç saat geç kalkmanın ya da bir randevuya 15 dakika geç gitmenin fazla bir sorun yaratmayacağını düşünen bir insan, bu zaafalarına alan açtığı ölçüde daha fazlasıyla karşılaşacaktır. Zaman bulamamaktan yakınan bir insan, sabah geç kalktığının farkında mıdır acaba? Ya da buluştuğu insanlarla yeterince görüşemediğini düşünen birisi acaba buluşmaya geç gittiğinin? Evden geç çıkabildiğinden yakınan birisi bunun evinin dağınıklığından kaynaklandığını düşünmüyor mu? Küçük sorular, ama yanıtları önemli.

Yaşamında taşıdığı kimliğin bilinciyle hareket etmeyen bir insan, yaptığı işten zevk almaz ve mutluluk duymaz. En küçük bir pratik faaliyeti bile insanlığın geleceği için yaptığını düşünmeyen bir insan, yaptığı işin coşkusunu yaşayamaz. Belki bunlar hepimizin bildiği gerçekler, ama coşkusuz bir şekilde adeta bir memur edasıyla faaliyete katılmak yaşanabilen bir durum. Dağıttığımız bildiriye veya sattığımız gazeteyi okumadan insanlara ulaştırıyorsak, kendimizi bir robot haline getirmeye başlamışız demektir.

Memur tutumuyla hareket etmenin bir başka örneği dostun düşmanın gözü önünde olduğumuz eylem alanlarında yaşanıyor. Eylem alanlarına duruşumuzun, coşkumuzun ve disiplinimizin yansması gerekirken, tersi bir tablo ortaya çıkabiliyor. Sloganlara katılmama, kortej düzenini bozma, birlikte davranamama yeni mücadeleye katılmış insanların yapabileceği şeyler, ama sınıf devrimcilerinin örnek duruşları ve uyarılarıyla bunları en aza indirmeleri gerekiyor. Ama bu iradeyi ortaya koyamayabiliyoruz, çünkü kendimiz de coşkusuz kalabiliyoruz. Yaklaşan 1 Mayıs süreci öncesinde bir kez daha bu konu üzerinde düşünmeliyiz.

Belli bir bilince sahip olmak sınıf devrimcisi kimliği için yeterli değil. Bunu dışarıya da yansıtabilmek, insanlara örnek olabilmek gerekiyor. Bunun için partili bilincimizi kuşanalım ve süreçlere canlılık ve disiplinle hazırlanalım.

H. Akar

İsviçre *Ekim Gençliği* Kampı'na çağrı!

Genç arkadaşlar!

Bu yılki gençlik kampımızda çeşitli bölgelerden arkadaşlarla yeni paylaşımları yaşayabileceğimiz kolektif bir ortamda oluşacak olmanın incisiyle sizleri mlyoruz. İnkü yaşadığımız nda gençlik olarak farkındayız: mlarımızı iyoruz, insani ve l değerlerin erozyona nı görüyoruz. çaynaklı olarak olaçtığı sorunlara lıyor ve yacağını üyoruz. buki kolektif bir tamda tüm insani leğlerimizi yaşatarak paylaşıyoruz; hayatın gerçek anlamının farkına varıyoruz. Bu değerleri bilimsel ve

kültürel faaliyetlerle zenginleştirerek savaşı ve çıkarsız bir dünyanın fidanlarını ekimiyoruz.

Bu köleci ve yoz sistemin devam edebilmesi, sömürü ve zulmün ebedi kılınabilmesi için bütün silahlar üzerimize çevrilmiş durumda. Televizyonlar, radyolar, gazeteler, dergiler, çürütücü yoz ilişkiler, eğlence merkezlerinin kirlenilmiş havası bizleri yozlaştırma ve köreltme silahları olarak kullanılıyor.

Emperyalistlerin ekonomik ve siyasi çıkarları uğruna savaşı, esaretlere ve ölümlere sürükleniyoruz. Suçsuz halkların, suçsuz gençlerin ve çocukların öldürülmesini onaylamamız veya onları öldürmemiz isteniyor. Ülkeleri ve bölgeleri savaşıyla yıkıma sürükleyenler, halkları boğazlayanlar, toplumların iç yaşamında da özgürlükleri gasp ediyor, baskı aygıtlarını güçlendiriyor, ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını kışkırtıp geliştiriyorlar.

Arkadaşlar!

Gençliğimize, geleceğimize, umutlarımıza ve özlemlerimize sahip çıkmak için beraberliğimizi güçlendirmeli ve mücadele etmeliyiz. Bu mücadelenin bir parçası olarak düzenlediğimiz 18-21 Nisan '03 tarihindeki gençlik kampında buluşalım. Emperyalist savaşı karşı milyonlarca gencin sokaklara ve alanlara taşan coşkusunu kampımıza taşıyalım. Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Ekim Gençliği/İsviçre

Bin kez budadılar körpe dallarımızı,

Bin kez kırdılar

Yine çiçekteyiz işte,

Yine meyvedeyiz

Bin kez korkuya boğdular zamanı

Bin kez ölüm dediler

Yine doğumdayız işte

Yine sevinçteyiz

Bitmedi daha sürüyor o kavga

Ve sürecek

YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK

Adnan Yücel

Program:

1. Seminerler

- * Emperyalist savaş ve Irak
- * Ölüm oruçları ve F tipi hücreler
- * Açık tartışmalar

2. Kültürel faaliyetler

- * Tiyatro ve skeç
- * Bilgi yarışması ve başka yarışmalar
- * Müzik
- * Film gösterileri
- * Halk oyunları (halay)
- * Şiirler

3. Sportif etkinlikler

Adres: CASA Polivalente Rodi

Amripiottan çıkış Lugano

Tarih: 18 Nisan- 21 Nisan 2003

Şok ve panik, Washington da...

ABD yönetiminde, ordu komutanlarında, basınında her kafadan bir ses çıkıyor. Pentagon’a danışmanlık yapan, savaş yanlısı, JINSA bağlantılı, **Savunma Politikası Paneli Başkanı Richard Perle**, namı diğer “*karanlıklar prensi*” istifa etmek zorunda kalıyor. “*Şimdi sıra kimde*” sorusu gündeme geliyor? **Cheney**’de mi, **Rusmfeld**’de mi?

Irak savaşı tartışmaları başladığında, bu köşede, Bush yönetiminin, ABD’de iktidar blokunu peşinden sürükleyemediğini vurgulamış, bir ince ayarın gündeme gelebileceğini yazmıştım. Perle’nin istifası Bush yönetimine yönelik bu “ince ayar” sürecinin başlamış olabileceğini düşündürüyor.

‘Cake Walk’tan ‘Çiçekler nerede?’ye, oradan da ‘Poligon’a...

Hesapça bu savaş 48 saatlik bir “*Cake Walk*” (sallana sallana yürünerek yapılan eğlencelik bir yarış olacaktı. Koalisyon güçleri birbirini vuruyor, “*ABD kayıpları daha Bağdat’a gelmeden düzinelere*” (**National Review**, 26/03), **Financial Times**’a göre de 50’ye (28/03) çıkıyor. Çiçekle karşılanmayı bekleyenleri gerilla ve intihar eylemi karşılıyor, ABD zırhlı birliklerinin medarı iftiharı, 65 tonluk Abrahams tanklarından ikisi, Irak gerillaları tarafından etkisiz hale getiriliyor, dünyanın en modern savaş makinelerinden Apaçi helikopterleri daha ilk şafak taarruzunda, kalbura dönüp, ikisi düştükten sonra ricat ediyorlar... Irak halkını onursuz, akılsız bir kütle olarak gören ırkçı fanteziler iflas ediyor.

Savaşı yürüten askerlerin homurdamaları, bir başka “*hikayenin*” de gelişmeye başladığını düşündürüyor: General **William S. Wallace**, **New York Times** ve **Washington Post**’a verdiği demeçlerde, “*Bizim savaştığımız düşman, savaş oyunlarında karşımıza çıkarılan düşman değil ki*” diyerek yakındı. Birliklere malzeme taşıyan konvoylardan onbaşı Bret Woolhether, saldırıya uğrayıp yaralandıktan sonra hastanede, durumlarını atış poligonundaki hindilere benzetti: “*Herkes bir kez çıkıyor ve payını alıyor parçalanarak*” (**Washington Post**, 27/03). Bu arada Washington’dan gelen “*İşler yolunda ama 100.000 asker daha göndereceğiz*” türünden çelişkili mesajlar, bir paniğe işaret ediyor.

Şok ve paniğin başka nedenleri de var. Birincisi, Bush yönetiminin, ABD medyası üzerindeki “*full spectrum*” egemenliği gerçekleri gizlemeye yetmiyor. 1991’in aksine bu kez Fransa savaşta değil. Avrupa’da bir haftada dört milyon yeni abone kazandığı bildirilen **El Cezire** var (**Counter Punch**, 27/27/03), BBC ve CNN tümünden güvenilirliklerini yitirmemek için zaman zaman “*metnin dışına*” çıkıyorlar. İkincisi, Iraklı

Şiilerin lideri, Neced’te yaşayan **Ayetullah Ali El Sasitani**’nin ABD karşıtı fetvası bir Şii desteğinin önünü kesti. Üçüncüsü, Saddam’dan nefret eden İran’da, düne kadar Müslümanlara karşı pogromlar düzenlenen Hindistan’da bile savaş karşıtı gösteriler artıyor. Güney Kore’de ABD karşıtı hava güçleniyor. Dünyanın birçok ülkesinde Müslüman gençlerin Irak’a gitmek

için vize kuyruğuna girmesi bir yana, Arap muhalefeti sokağı yeniden öğrenmeye başladı. Artık “*hepimiz Iraklıyız*”! Dördüncüsü, bu ortamda Bush yönetiminin, direnen Iraklı sivillere terörist demesi nefretle karşılanıyor; uzun bir aradan sonra ilk kez bağımsızlık savaşıyla terörizm arasındaki ayırım yeniden berraklaşıyor. ABD yönetimi artık bu savaşı, **kazansa bile kaybettiğinin bilincine varıyor**.

Elde var bilir...

ABD’de “*iktidar bloku*”, bu maceracı kadronun, küresel egemenliklerini daha fazla tehlikeye atmasına (Pew Araştırma Merkezi’nin önceki hafta yayımladığı kamuoyu araştırmasının sonuçlarına göre, ABD’nin popülaritesi tepetaklak, örneğin bir yılda İngiltere’de bile yüzde 75’ten yüzde 48’e, Fransa’da yüzde 63’ten yüzde 13’e, Rusya’da yüzde 61’den yüzde 28’e, Türkiye’de de yüzde 30’dan yüzde 12’ye düşmüş) izin veremez. Bu trend **Financial Times**’ın işaret ettiği gibi, geçen 20 yılda (küreselleşme) dünya markası haline gelen Amerikan mallarına talepte küreselleşme karşıtı kampanyanın etkisiyle başlayan gerilemenin ivme kazanmasına neden oluyor (26/03). ABD markalı bir küreselleşmenin, çökuluslu şirketlerin, “*yumuşak*

iktidardan”, “*kültürel/hegemonyadan*” beslenen çıkarlarıyla çelişiyor. ABD ekonomisi içinde 1970’lerden bu yana askeri sınai kompleksin ağırlığı azalırken hizmet sektörü, inşaat sektörü, dayanıklı tüketim malları, giderek bilişim sektörü ve nihayet mali hizmetlerin ağırlığı arttı. Bu sektörün, “*terörizme karşı savaş*”, “*Irak savaşı*” gibi politikalarla kendi iradesini dayatmaya kalkmasının maliyeti ekonominin geri kalanına zarar veriyor, tepki çekiyor.

Ama 11 Eylül’ün psikolojik etkisi, ne Cumhuriyetçiler ne de Demokratlar içinde bu kesimi doğrudan hedef almaya izin vermiyor(du). Bu yüzden en öndeki kadroları tek tek teşhir ediliyor ve yıpratılıyor. Avrupa ittifakını kazaya uğratan politikanın mimarlarından, “*tavuk şahin*” Perle’nin, vatanseverlikten para kazandığı ortaya döküldü, istifa etmek zorunda kaldı.

Başkan Yardımcısı Cheney de bir süredir hedef. Daha savaş bitmeden Irak savaşı sonrası kontratlardan payını alan **Halliburton**’dan geçen yıl bir milyon dolar aldığı ortaya dökülen Cheney, geçen hafta çok daha büyük bir skandalla suçlandı: Federal Enerji Düzenleme Komisyonu’nun yayımladığı bir rapor, Kaliforniya enerji krizini çözmek için kurulan komisyonun başına getirilen Cheney’in, yalnızca enerji şirketlerine danışarak (Bush yönetimi bu danışmaların belgelerinin açıklanmasına yasak koydu) hazırladığı çevre koruma yasalarını budayan, özelleştirmeyi derinleştiren raporunu mahkum etti, krizin enerji şirketlerinin manipülasyonlarının eseri olduğunu ortaya koydu (**Klugman, The New York Times**, 27/03).

Ve yüksek teknolojiyle donanmış hızlı ve Networks ortamında faydalananak savaşan bir ordu konseptiyle Pentagon’u yeniden düzenlemeye kalkan, bu arada “*omzu kalabalıkların*” düşmanlığını kazanan Rumsfeld... Irak savaşı gündeme geldiğinden Pentagon üst kademesi, yüzbinlerce asker, zırhlı birlikler gerekir, bu iş böyle olmaz, burası Granada, Afganistan değil diyerek itiraz etmişlerdi. Şimdi, Rumsfeld’i’n stratejisi çöle saplanıp da mecburen ek 100.000 asker ve ağır silahlar gerekince bıçaklar çekildi...

Bizimkiler, ödevini yapmamış çocuk psikozuyla ABD bize şimdi ne yapar diye titreyedursun, ABD “*establishmenti*” tezkerenin geçmemesinin faturasını bile, “*Türkiye’yi kim kaybetti*” diye sorarak Bush yönetimine çıkardı. ABD iktidar blokuyla Bush yönetimini birbirine karıştırıp sonra da kendi iktidarsızlığı altında ezilenlerin, bir an evvel kafalarını kaldırıp korktukları nesnenin hızla yalnızlaşan bir **çete** olduğunu göremeleri hepimizin yararına.

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 31 Mart 2003)

Pratik faaliyetten...

Afişlerimizle duvarları donattık!

30 Mart bizim için anlamlı bir gün olarak başladı. Çünkü “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!”, “Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır!” şiarlı *SY Kızıl Bayrak* imzalı afişlerle duvarları donatmaya hazırlanıyorduk. Önce E-5 üzerinde Kuleli durağına afişlerimizi yapıştırarak çıktık ve E-5 üzerinden Avcılar’a kadar gittik. Yol boyunca neredeyse boş duvar bırakmadık. İnsanlar “kolay gelsin!” diyerek bizi selamladılar, çocuklar afişlerdeki şiarları slogan olarak attılar. Ardından Sefaköy İnönü Mahallesi’ne gittik. Birkaç noktaya daha yaptıktan sonra faaliyetimizi başarıyla bitirdik.

Sefaköy’den komünistler

Füzeyi fırlatana değil köylüye dava!

ABD’nin akıllı füzeleri Iraklı sivil halkı ve kendi uçaklarını vuruyor. Yüzlerce Iraklı bu füzelerle can verdi, binlercesi de sakat kaldı. ABD’nin bu ‘akıllı füzeler’i, birkaç sefer de savaş alanından yüzlerce kilometre uzakta olan Urfa’ya düştü. ABD füzenin düşmesi üzerine hiçbir açıklama getiremedi. Aynı zamanda Türkiye’den de konuya ilişkin herhangi bir açıklama yapılmadı.

Olayı açıklayamayan ABD’nin silah uzmanları, düşüş nedenini anlamak için füze parçalarını almak üzere Urfa’nın Büyük Mürdesi köyüne gittiler. Köylüler

ABD askerlerini taş ve yumurta yağmuruna tuttular. Köylüler aynı zamanda ABD’ye ve savaşa karşı attıkları sloganlarla da tepkilerini dile getirdiler.

Olayın ardından 14 kişi gözaltına alındı. Evet, ABD’nin ‘akıllı füzeleri’ Türkiye’ye düşüyor, bunun hesabını soran köylüler gözaltına alınıyor. İşte uşak Türkiye, işte uşakça tutumları.

Türkiyenin en ücra yerinde bile insanların savaşa ve ABD’ye karşı tepkilerinin boyutlarını ortaya koyuyor bu eylem.

Mücadele Postası

Acaba özürlü kim!..

Merhaba dostlar,
Beni etkileyen bir olayı sizlerle paylaşmak istedim.
Yaklaşık bir buçuk ay önce şehirlerarası bir yolculuk yapmak üzere otobüse bindim. Otobüste sonradan farkettiğim spastik özürlü bir çocuk ve annesi vardı. Birkaç durak gittikten sonra otobüse bir bayan bindi. Çocuk bayanı görünce sevinçle onu yanına çağırdı. Bayan yanına yanaşınca çocuğa bir paket şeker verdi. Çocuğun sevincini gerçekten görmenizi isterdim. Çocuk paketi annesine açıtırıp etrafındakilere dağıttı. Fakat bu kez çocuğa şeker kalmamıştı. Birkaç kişi aldıkları şekeri geri verdiler. Çocuk o kadar etkilemiş olmalı ki, çocuk ve annesi inince geriye otobüste gözleri yaşlı, yürekleri mutluluk dolu insanlar bıraktı.

Şimdi düşünüyorum, acaba özürlü olan kim? Bir paket şekerini hiç tanımadığı insanlarla paylaşan spastik özürlü bir çocuk mu? Yoksa bir avuç asalak için milyonlarca kadın, erkek, çocuk demeden katleden veya katletmesine yardımcı olan bir avuç zavallı mı? Ya da salt dünya halklarının daha özgür ve rahat yaşayabilmesi için verdikleri mücadeleden dolayı zindana kapatılan tutsakları katleden faşist güçler mi?

Acaba özürlü kim!..

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Saflaşma zamanı

Saflaşma zamanı. İki seçeneğimiz var. Ya düzenin çöplüğünde sürünerek yaşayacağız ya da düzeni karşımıza alıp onunla savaşağız. Bugün de aynen böyle oluyor, düzenin çöplüğüne gömülenler ile zorlukları aşıp ileri sıçrayanlar. Düzenin çöplüğünü tercih edenleri lanetliyoruz. Çünkü bir devrimci hiçbir zaman rüzgarın akışıyla hareket edemez. Kendini sürüklenmeye terk edemez. Rüzgara karşı hareket eder. Biz rüzgarın karşısına güçlü çıktıysak, bu irademizden kaynaklanıyor. Sınıf bilinciyle hareket ediyoruz, bize yol gösteren bu.

Tasfiyecilerin yeri düzenin çöplüğüdür. Böyle insanların mücadelemizde yeri yoktur. Bugün önümüze bir takım zorluklar çıkabilir. Bu zorluklara bugünden hazırlanmalıyız. Zaaflarımıza acımaksızın vurmalyız. Zaaflarımızı yoldaşlarımızla paylaşıp onlarla aşmalıyız. Ancak o zaman zaaflarımızı aşıp güçlenebiliriz. İncancımızı hiçbir zaman yitirmemeliyiz. Bugün işçi sınıfı ve dünya halklarının savaşa karşı yükselttikleri mücadele sınıflaşma ve saflaşma bilincini açığa çıkarıyor. Kapitalizmin çöküşünün ve sosyalizmin doğuşunun işaretidir bu... Mücadeleyi her gün bir adım daha ileri yükseltelim ve örgütlenelim.

Bir işçi/İzmir

Emperyalist savaşa hayır!

ABD, Ortadoğu’yu boydan boya işgal etme ve dünyaya egemenliğini kabul ettirme çabası içinde. Bugüne kadar gerçekleştirdiği katliam ve işgallerle onbinlerce insanın ölümüne neden olmuş, onbinlerce insanın da yaralanmasına yol açmıştır. Bu cinayet ve katliamların sorumlusu olan ABD bütün bu olanlardan sonra Irak’ı da işgal etmiş durumda. Kardeş Irak halkının üzerine binlerce bomba atarak katliam ve cinayetlerine devam ediyor. Irak’ı istila etmesinin nedeni kimyasal ve kitle imha silahlarından Irak’ı arındırmak! Sözde barış ve demokrasiden dem vuran ABD Başkanı Bush, en kanlı yöntemlere başvurarak, BM’nin ve silah denetçilerinin raporlarını hiçe sayarak Irak halkını katlediyor. Birleşmiş Milletler’e üye bütün ülkelerin yöneticileri ise bu katliamı seyrediyor. İnsan haklarına tamamen aykırı bu işgal ve katliamın hiçbir

haklı ve meşru dayanağı yoktur. Savaş derhal durdurulmalı, ABD ve İngiltere’ye yaptırımlar uygulanmalıdır. Bugün milyonların savaş karşıtı tepkilerine duyarsız kalan emperyalist ABD ve İngiltere, Irak’ın işgaliyle de yetinmeyecek bütün Ortadoğu’yu işgal etmek için cinayet ve katliamlarını sürdürecektir. Dün Afganistan, Filistin, bugün Irak, yarın tüm Ortadoğu ve daha sonra tüm dünyaya hakim olmak için harekete geçecekler bu canavarlar. Eğer bu haydutları bugünden durdurmazsak yarın çok geç olacaktır. Nazi Almanya’sı döneminde faşist Hitler’in tüm dünyayı ele geçirmek için Rusya’yı ve Polonya’yı işgal etmesi gibi şimdi de emperyalist ABD bütün dünyayı ele geçirmeye çalışıyor. Bugün ABD’ye destek veren ülkeler ve Türkiye, tutumlarına derhal son vermeli, İMF ve emperyalist ABD ile ilişkilerini kesmelidir.

İktideli’den bir işçi

“Biz yanmasak...”

ABD’nin Irak’a saldırısı sürerken, bunu fırsat bilen sermayedarlar işçi kıyımlarına başladılar. Kapitalistlerin eline savaş gibi bir koz daha geçmiş oldu. Altı boş bir “iş güvencesi” yasası yürürlüğe girmeden, savaşı büyük bir fırsat olarak değerlendirip işçi kıyımlarını artırmaya başladılar. Sermayedarların tek düşüncesi büyük kârlar elde etmek. Tabii bunun faturası biz işçi ve emekçi sınıfına çıkarılacak. Fabrikalarda savaş bahanesiyle işçi çıkardığını söyleyen patronlar, ellerindeki az sayıdaki işçiye de çıkaracaklarını söyleyerek tehdit ediyorlar, az işçi ile çok iş yaptırmak istiyorlar. Bu çürümüş ve kokuşmuş sistemde de istediklerini başarıyorlar.

Yeni “iş güvencesi” yasasına bakarsak, bunun güvence ile uzaktan yakından ilgisi olmadığını görürüz. İş güvencesi yasası, gerçek bir iş güvencesi sağlamadığı gibi, çıkarmaya çalıştıkları iş yasası da sınıfa kapsamlı saldırılar içeriyor. Bu yasada neler yok ki? Taşeronlaşma, esnek üretim, canımızla-kanımızla elde ettiğimiz haklarımızın elimizden alınması... İşte bu yasasının çıkarılmasının esas nedeni budur. Sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme, sınıf kimliği ve bilincinden uzaklaştırma...

Arkadaşlar! Daha ne zamana kadar susacağız? Biz sustukça daha da saldırganlaşan sermaye canımıza okuyor. Bu asalaklara ne zaman dur diyeceğiz? Üretimden gelen

gücümüzü ne zaman kullanacağız? Üreten biziz yöneten de biz olacağız şiarımızı ne zaman yaşama geçirmek için alanları dolduracağız? Sizce vakti gelmedi mi?

Nazi toplama kampından kurtulabilen Alman Papazı N. Müller’in söylediği sözleri aktarmak istiyorum: “İlk önce geldiler komünistleri alıp götürdüler. Ben sesimi çıkarmadım beni ilgilendirmiyordu. Sonra Yahudileri aldılar toplama kamplarına, işkenceye götürdüler ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü bana göre bir şey yoktu. Sonra sosyal demokratları vurmaya, hapse atmaya, toplama kamplarına götürmeye başladılar ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü bana dokunan yoktu. Bir gün kapım çalındı beni alıp toplama kampına götürdüler. İşkenceye... Hiç kimse ses çıkarmadı. Çünkü ses çıkaracak kimse kalmamıştı.”

Nazım ustanın bir dizesiyle anlatmak istediklerimi özetlemek istiyorum:

“... ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak
nasıl çıkar
karanlıklar
aydınlığa?”

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir işçi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükcü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Amerikan uşakları, halk düşmanları
kan emici sömürücüler!**

**İşlediğiniz suçların
hesabını vereceksiniz!**